SUSAN EE

ÎNGERI CĂZUȚI

SUSAN EE

Seria: Penryn și Sfârșitul lumii

Volumul 1

ÎNGERI CĂZUȚI

Original: *Penryn & the End of Days*: *Angelfall* (2012)

Traducere din engleză de:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

2016

1.

De la atacuri, în mod ironic, apusurile au fost glorioase. Dincolo de geamurile apartamentului nostru, cerul arde ca un mango răscopt în tonuri vii de portocaliu, roșu și vinețiu. Norii sunt aprinși în culorile asfințitului și mi-e aproape teamă că noi, cei rămași prizonieri sub ei, vom lua, de asemenea, foc.

Simțind pe față căldura evanescentă, încerc să nu mă gândesc la altceva decât să nu-mi las mâinile să tremure în timp ce închid metodic fermoarul rucsacului.

Îmi trag în picioare ghetele preferate. Sunt preferatele mele pentru că, odată, am primit un compliment de la Misty Johnson pentru benzile de piele dispuse în scăriță pe lateral. Ea este – a fost – majoretă și era cunoscută pentru gusturile sale în materie de modă, așa încât mi-am spus că ghetele acelea sunt articolul meu vestimentar de top, cu toate că sunt fabricate de o firmă specializată în ghete de drumeție, lucruri serioase. Acum sunt preferatele mele pentru că benzile cu pricina sunt perfecte ca teacă pentru cuțit.

Mai pun în buzunarul scaunului cu rotile al lui Paige și niște cuțite ascuțite de friptură. Ezit înainte să pun unul în coșul de cumpărături, din living, al mamei, însă până la urmă îl pun. Îl strecor între un teanc de Biblii și o grămadă de sticle de suc goale. Trag niște haine peste el când ea nu se uită și sper că nu va trebui niciodată să știe că este acolo.

Înainte să se întunece complet, o împing pe Paige de-a lungul coridorului comun către scări. Se poate deplasa singură, căci a ales să folosească un scaun tradițional, nu din acela electric. Însă îmi dau seama că se simte mai în siguranță atunci când o împing eu. Liftul e inutil acum, desigur, doar dacă nu ești dispus să riști să rămâi blocat când se întrerupe curentul.

O ajut pe Paige să se ridice din scaun și o car în spate în vreme ce mama noastră împinge scaunul în jos cale de trei etaje. Nu-mi place cât de tare simt oasele surorii mele. E prea ușoară acum, chiar și pentru un copil de șapte ani, și asta mă sperie mai mult decât toate celelalte laolaltă.

Odată ajunse în antreu, o pun pe Paige înapoi în scaun. Îi dau după ureche o șuviță de păr negru. Cu pomeții ei înalți și ochii ca un miez de noapte, aproape că am putea fi gemene. Fața ei e mai delicată decât a mea, însă peste zece ani va fi exact ca a mea. Totuși, nimeni nu ne va confunda vreodată, chiar dacă am avea amândouă șaptesprezece ani, la fel cum nu poți confunda ceva moale cu ceva tare, ceva cald cu ceva rece. Chiar și acum, așa speriată cum e, colțurile gurii ei sunt ridicate într-un simulacru de zâmbet, fiind preocupată mai mult de mine decât de ea însăși. Îi zâmbesc și eu, străduindu-mă să-i transmit încredere.

Dau fuga înapoi pe scări ca să o ajut pe mama să coboare coșul de cumpărături. Ne luptăm cu măgăoaia aia, care scoate tot soiul de scârțâituri și trosnete în vreme ce îl hurducăm pe scări în jos. Acum e prima dată când mă bucur că nu a mai rămas nimeni în clădire să-l audă. Coșul e doldora de sticle goale, păturicile lui Paige, teancuri de reviste și Biblii, toate cămășile rămase în dulap de la tata, după ce s-a mutat și, desigur, cofraje cu prețioasele ei ouă stătute. Și-a mai îndesat și alte ouă în buzunarele flanelei și ale jachetei.

Mă gândesc să abandonăm coșul, dar cearta pe care aș avea-o cu mama ar dura mult mai mult și ar fi mult prea zgomotoasă decât dacă pur și simplu o ajut. Sper doar că Paige va fi bine cât ne ia nouă să-l ducem la parter. Îmi vine să-mi trag șuturi singură că nu am coborât coșul mai întâi, astfel încât Paige să se afle într-un loc relativ sigur, la etaj, și nu să ne aștepte la intrare. Pe când ajungem la ușa din față a clădirii, deja transpir și am nervii întinși.

— Ține minte, spun. Orice s-ar întâmpla, continuă să fugi pe El Camino până ajungi la Page Mill. După aia ia-o către dealuri. Dacă suntem despărțite, ne reîntâlnim pe culmea dealurilor, bine?

Dacă suntem despărțite nu prea mai sunt șanse să ne reîntâlnim, însă trebuie să mențin aparența speranței, pentru că astfel o păstrăm toate trei.

Îmi lipesc urechea de ușa principală a clădirii noastre de apartamente. Nu aud nimic. Nici vânt, nici păsări, nici mașini, nici voci. Trag în lături canaturile grele doar atât cât să arunc o privire afară.

Străzile sunt pustii, cu excepția mașinilor goale parcate pe fiecare alee. Lumina care se stinge spală betonul și oțelul în culori palide.

Ziua aparține refugiaților și găștilor care întreprind raiduri. Dar noaptea dispar toți, lăsând străzile pustii până în zori. Plutește acum impresia puternică a unei lumi supranaturale. Prădătorii și prăzile muritoare par a cădea de acord, deopotrivă, să asculte glasul fricii lor primordiale și să stea în ascunzătoare până la revărsatul zorilor. Până și cele mai rele dintre noile găști lasă noaptea creaturilor care colindă prin întunericul acestei lumi noi.

Cel puțin, așa au făcut până acum. La un moment dat, cei mai disperați vor începe să profite de adăpostul nopții, înfruntând riscurile. Sper că noi suntem primii, astfel încât să fim singurele sub cerul liber, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a nu fi nevoită să o trag pe Paige cu forța, ca să nu ajute pe cineva la ananghie.

Uitându-se lung în noapte, mama mă prinde de braț. Teama îi întunecă privirea. A plâns așa de mult în ultimul an, de când a plecat tata, că ochii îi sunt permanent umflați. Nutrește o spaimă aparte pentru noapte, însă nu am ce să fac în privința asta. Dau să îi spun că totul va fi bine, dar minciuna îmi moare pe limbă. Nu are rost să o liniștesc.

Inspir adânc și dau ușa de perete.

2.

Deodată, mă simt expusă. Mușchii mi se încordează, de parcă m-aș aștepta să fiu împușcată în orice clipă.

Apuc scaunul lui Paige și o împing afară din clădire. Scrutez cerul, apoi mă uit atent împrejur, ca un iepuraș sperios care fuge de prădători.

Umbrele se întunecă rapid pe clădirile abandonate, pe mașini și pe tufișurile aproape uscate ce nu au mai fost udate de șase săptămâni. Cine știe ce artist al străzii a desenat cu spray-ul un înger furios cu aripi uriașe și o sabie pe zidul clădirii de vizavi. Crăpătura uriașă care brăzdează peretele taie în zigzag fața îngerului, făcându-l să pară dement. Sub el, un pretins poet a mâzgălit cuvintele: *Cine ne va păzi de păzitori*?

Troncănitul coșului mamei, când ea îl împinge peste prag până pe trotuar, mă face să mă crispez. Pășim pe cioburi de sticlă, care mă conving o dată în plus că am stat pitite în apartament mai mult decât ar fi trebuit. Geamurile de la parter au fost sparte.

Și cineva a bătut o pană în cui pe ușă.

Nu cred nici pentru o clipă că este o pană adevărată de înger, cu toate că e limpede că asta se sugerează. Niciuna dintre noile găști nu este atât de puternică sau de bogată. Nu încă, în orice caz.

Pana a fost înmuiată în vopsea roșie care picură pe lemn. Cel puțin, sper că este vorba despre vopsea. În ultimele câteva săptămâni, am văzut acest simbol al găștii pe pereții supermarketurilor și ai drogheriilor, ca un semn pentru a descuraja scormonitorii. Nu va trece mult timp până când membrii găștii vor veni să revendice ce a mai rămas la etajele superioare. Păcat pentru ei că nu vom fi acolo. Pe moment, încă sunt ocupați să revendice teritorii înaintea găștilor rivale.

Sprintăm spre cea mai apropiată mașină, aplecate de spate.

Nu e nevoie să mă uit înapoi ca să mă asigur că mama mă urmează, fiindcă troncănitul coșului de cumpărături mă înștiințează că se mișcă. Arunc o privire scurtă în sus, apoi în ambele direcții. Nu e nicio mișcare în umbră.

Speranța scapără în mine pentru prima dată de când am croit planul. Poate noaptea aceasta va fi una dintre cele când nu se întâmplă nimic pe străzi. Fără găști, fără resturi ronțăite de animale peste care să dai dimineața, fără strigăte care să răsune în noapte.

Încrederea-mi sporește în timp ce sărim de la o mașină la alta, mișcându-ne mai repede decât mă așteptam.

Ajungem pe El Camino Real, o arteră principală din Silicon Valley. Înseamnă „Calea Regală”, după spusele profesorului meu de spaniolă. Numele se potrivește, ținând cont de faptul că regii locurilor noastre – fondatorii și primii angajatori ai celor mai avansate companii tehnologice din lume – probabil au rămas blocați pe drumul acesta ca oricine altcineva.

Intersecțiile sunt blocate de mașini abandonate. Până acum șase săptămâni, niciodată n-am văzut un ambuteiaj în vale. Aici, șoferii au fost întotdeauna cât se poate de politicoși. Însă lucrul care mă convinge cu adevărat că a venit apocalipsa este scrâșnetul telefoanelor inteligente sub picioarele mele. Nimic altceva decât sfârșitul lumii nu i-ar face pe tehnicienii noștri iubitori de natură să-și arunce în stradă cele mai noi jucării. Este practic un sacrilegiu, chit că telefoanele nu mai sunt acum decât un lest.

Luasem în calcul varianta de a merge pe străzile mici, însă e mult mai probabil ca găștile să se ascundă acolo unde sunt mai puțin expuse. Deși este noapte, dacă îi ispitim pe propria stradă, ar putea fi dispuși să riște, ieșind din ascunzătoare pentru un coș plin cu de toate. De la distanța aceea, e puțin probabil să vadă că nu este vorba decât despre sticle goale și niște boarfe.

Sunt pe cale să sar după un SUV, de unde să evaluez următorul pas, când Paige se apleacă pe portiera deschisă și se întinde după ceva de pe scaun.

E un baton energetic. Nedesfăcut.

Este ascuns printre hârtiuțe căzute parcă dintr-o poșetă. Cel mai bine ar fi să-l luăm și să fugim, să-l mâncăm mai târziu, într-un loc sigur. Dar am învățat în ultimele câteva săptămâni că stomacul poate foarte ușor să dicteze înaintea creierului.

Paige sfâșie ambalajul și rupe batonul în trei. Ne dă fiecăreia o bucată, radiind de fericire. Mâinile îi tremură de foame și emoție. Dar, cu toate astea, ne înmânează bucățile mai mari, păstrând-o pentru ea pe cea mai mică.

O rup pe a mea în două și îi dau jumătate lui Paige. Mama procedează la fel. Paige pare dezamăgită că-i refuzăm darurile. Duc un deget la buze și îi arunc o privire severă. Cu reținere, primește mâncarea.

Paige e vegetariană de la trei ani, de când am fost să vedem animalele de la zoo. Deși era doar un copilaș atunci, a reușit să facă legătura dintre curcanul care a amuzat-o și sendvișurile pe care le mânca. Am numit-o micul nostru Dalai Lama până acum vreo două săptămâni, când am început să insist să mănânce orice puteam aduce de pe stradă. Un baton energetic este tot ce putem face mai bine pentru ea în zilele astea.

Când am mușcat din batonul crocant, s-a văzut pe fețele noastre cum ne relaxam. Zahăr și ciocolată! Calorii și vitamine.

Una dintre foile de hârtie cade în planare ușoară de pe scaunul pasagerului. Reușesc să zăresc ce scrie pe ea.

Bucură-te! *Domnul vine*! *Alătură-te Noilor Zori și fii primul care ajunge în Rai.*

Este unul dintre fluturașii cultelor apocalipsei care, după atacuri, au răsărit ca furunculele pe o piele grasă. Conține fotografii încețoșate cu Ierusalim, Mecca și Vatican arzând în flăcări. Are un aspect amatoricesc, de parcă cineva ar fi luat instantanee de pe filmele date la știri și le-ar fi tipărit la o imprimantă color ieftină.

Ne înfulecăm mâncarea, dar sunt prea agitată ca să mă bucur de dulceața ei. Aproape am ajuns la Page Mill Road, care ne va duce sus pe dealuri, printr-o zonă relativ nepopulată. Mă gândesc că, odată ajunse aproape de dealuri, șansele de supraviețuire vor crește simțitor. E noapte deplină de-acum, iar mașinile abandonate sunt luminate straniu de jumătatea lunii de pe cer.

Ceva din tăcerea asta îmi întinde nervii la maximum. Pare că ar trebui să fie vreun sunet, ceva – poate lipăitul unui șobolan sau păsări sau greieri sau orice. Până și vântul pare a se teme să se miște.

Coșul mamei face larmă mare în liniștea asta. Îmi doresc să fi avut timp să mă cert cu ea. Crește în mine sentimentul urgenței, reacție parcă la acumularea de forțe dinaintea unui trăsnet. Trebuie doar să ajungem la Page Mill.

Continui drumul în zigzag de la o mașină la alta. În spate, răsuflarea mamei e tot mai grea și mai chinuită. Paige e așa tăcută, că aproape îmi vine să cred că-și ține respirația.

Ceva alb plutește încet și aterizează pe Paige. Sora mea o ia și se întoarce să mi-o arate. I se scurge tot sângele din obraji și cască ochii.

E un puf de pasăre. O pană mică, albă ca zăpada. De genul celor care mai scapă dintr-o pernă din puf de gâscă, doar că ceva mai mare.

Mi se scurge și mie sângele din obraji.

Care sunt șansele?

Țintesc în principal orașele mari. Silicon Valley este o simplă fâșie de clădiri joase cu birouri și suburbiile adiacente dintre San Francisco și San Jose. San Francisco a fost lovit deja, așa că, dacă voiau să atace ceva în zona asta, ar fi atacat San Jose, nu valea. E doar o pană de la niște păsări care trec în zbor, nimic mai mult. Asta e tot.

Numai că deja gâfâi de panică.

Mă forțez să ridic privirea. Nu văd decât cerul negru, nesfârșit.

Dar apoi, văd într-adevăr ceva. O altă pană, mai mare, plutește leneș spre capul meu.

Transpirația îmi împodobește fruntea. O iau la fugă mâncând pământul.

Coșul mamei zăngănește aiuritor în spatele meu, iar ea mă urmează disperată. Nu are nevoie de explicații sau de încurajări ca să alerge. Mă sperie gândul că vreuna dintre noi va cădea sau că scaunul lui Paige se va răsturna, dar nu mă pot opri. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Acum, acum, acum.

Mașina hibrid spre care fugeam se face deodată una cu pământul sub greutatea a ceva masiv. Tunetul produs aproape mă face să sar din ghete. Din fericire, acoperă strigătul mamei.

Reușesc să văd niște membre colosale și aripi alburii.

Un înger.

Trebuie să clipesc ca să mă asigur că este aievea.

Nu am mai văzut niciodată un înger, nu viu, în orice caz. Desigur, am văzut cu toții filmările în buclă cu Gabriel, Mesagerul Domnului, cel cu aripi aurii, ciuruit de gloanțe și doborât de pe mormanul de moloz care era Ierusalimul. Sau filmările cu îngerii care atacă un elicopter militar și îl azvârle în

mulțimea de oameni din Beijing, cu rotorul în față. Sau imaginile acelea tremurate cu oameni care fug din Parisul cuprins de flăcări, cerul deasupra lor devenind plin de fum și de aripi de îngeri.

Dar, văzându-le la TV, își poți spune oricând că nu este adevărat, chiar dacă s-au difuzat pe toate programele de știri zile în șir.

Acum însă nu mai pot nega că totul e real. Oameni cu aripi. Îngeri ai Apocalipsei. Ființe supranaturale care au făcut fărâme lumea modernă și au ucis milioane, poate chiar miliarde de oameni.

Și uite aici, chiar în fața mea, una dintre făpturile alea cumplite.

3.

Aproape o răstorn pe Paige grăbindu-mă să mă rotesc, să schimb direcția. Ne oprim aproape patinând în spatele unui camion pentru mutări. Arunc o privire de după el, fără să-mi pot înfrânge curiozitatea.

Alți cinci îngeri îl atacă în picaj pe cel cu aripi alburii. Judecând după posturile lor agresive, lupta se poartă cinci la unu. E prea întuneric ca să-i observ în detaliu pe îngerii care au aterizat, dar unul dintre ei iese în evidență. Este uriaș, îi depășește pe ceilalți în înălțime. Ceva în privința formei aripilor lui mi se pare diferit. Când aterizează, își strânge aripile prea repede ca să pot vedea bine și rămân nedumerită dacă într-adevăr a fost ceva diferit la acela.

Stăm ghemuite și mușchii mi se înțepenesc, refuzând să mă ajute să ies din locul relativ sigur aflat în spatele roții camionului. Până acum nu par să ne fi observat.

Deodată, o lumină pâlpâie și se aprinde deasupra hibridului strivit. Alimentarea cu electricitate a fost repornită și acel stâlp de iluminare publică este unul dintre puținii care încă nu au fost distruși. Acea porțiune izolată pare suprailuminată și stranie, mai mult evidențiind contraste decât făcând lumină. Câteva geamuri goale se aprind de-a lungul străzii, oferind destulă lumină cât să pot vedea îngerii puțin mai bine.

Au aripi de culori diferite. Cel care a strivit mașina are aripi albe ca zăpada. Uriașul are aripi de culoarea nopții. Ceilalți le au albastre, verzi, portocaliu-închis și cu dungi ca de tigru.

Toți au pieptul gol și mușchii li se încordează la fiecare mișcare. Asemenea aripilor, și culoarea tenului li se schimbă. Îngerul cu aripi de zăpadă care a distrus mașina are pielea de un caramel-deschis. Cel cu aripi de noapte are pielea palidă precum coaja de ou. A celorlalți variază de la auriu la brun-închis. Acești îngeri par a fi de genul celor care poartă cicatricile multor bătălii, însă au tipul de piele perfect imaculată pentru care toate reginele balurilor de absolvire din țară și-ar ucide regii.

Îngerul de zăpadă se rostogolește anevoie de pe mașina zdrobită. În pofida rănilor, aterizează într-o poziție semi-ghemuită, pregătit de atac. Grația lui atletică îmi amintește de o pumă pe care am văzut-o odată la TV.

Se vede că este un oponent formidabil după felul reținut în care ceilalți se apropie de el, deși el e cel rănit și depășit numeric. Cu toate că ceilalți sunt musculoși, au o înfățișare brută și stângace în comparație cu el. El are trupul unui înotător olimpic, viguros și vânos. Pare pregătit să-i înfrunte cu mâinile goale, cu toate că aproape toți dușmanii lui sunt înarmați cu săbii.

Sabia lui zace la câțiva metri de mașină, unde a aterizat în cădere. Asemenea săbiilor celorlalți îngeri, este scurtă, având o lamă de șaizeci de centimetri, cu dublu tăiș.

O vede și se răsucește să sară după ea. Dar Îngerul Ars lovește sabia cu piciorul. Aceasta se rotește leneș pe asfalt, îndepărtându-se de stăpânul său, însă distanța pe care se deplasează este surprinzător de scurtă. Probabil e grea ca plumbul. Totuși, este destul de departe ca îngerul de Zăpadă să nu aibă nicio șansă de a ajunge la ea.

Îmi găsesc o poziție comodă pentru a urmări execuția îngerului. Rezultatul este indubitabil. Totuși, Zăpadă se opune cu voinicie. Îl lovește cu piciorul pe cel cu dungi de tigru și reușește să se apere de alți doi. Însă nu le poate ține piept tuturor cinci.

Când patru reușesc în cele din urmă să-l țintuiască la pământ, așezându-se de-a dreptul pe el, Uriașul Nopții se apropie la pas. Calcă aidoma Îngerului Morții, ceea ce presupun că ar putea să fie. Am impresia clară că acesta este punctul culminant al mai multor bătălii dintre ei. Simt că au un trecut comun după felul în care se privesc, felul în care Noapte trage de aripa lui Zăpadă, întinzând-o. Înclină din cap spre Dungi, care ridică sabia deasupra lui Zăpadă.

Vreau să închid ochii înainte de lovitura finală, dar nu pot. Îmi rămân larg deschiși.

— Ar fi trebuit să ne accepți invitația când ai avut ocazia, spune Noapte, luptându-se cu aripa, ca să o țină departe de trupul lui Zăpadă. Deși chiar și eu aș fi prezis că te paște sfârșitul acesta.

Înclină iar din cap spre Dungi. Lama se avântă în jos și retează aripa.

Zăpadă țipă de furie. Străzile se umplu de ecoul agoniei.

Sângele împroașcă peste tot, stropindu-i pe ceilalți. Ei se străduiesc să-l țină la pământ în vreme ce sângele îi face corpul alunecos. Zăpadă se răsucește și, cu viteza fulgerului, lovește cu piciorul în doi dintre vrăjmași. Aceștia se rostogolesc pe asfalt, ținându-se de stomac. Pentru un moment, pe când cei doi îngeri rămași se luptă să-l țină la pământ, îmi spun că va reuși să se elibereze.

Dar Noapte lovește cu gheata în spinarea lui Zăpadă, drept în rana proaspătă.

Zăpadă șuieră sfâșietor, trăgând aer în piept, dar nu strigă. Ceilalți profită de ocazie pentru a-și recâștiga pozițiile, țintuindu-l la sol.

Noapte aruncă aripa retezată, care aterizează pe asfalt cu un bufnet de animal mort.

Zăpadă afișează o expresie de furie. Încă mai are puteri, deși îl părăsesc cu repeziciune odată cu sângele scurs. Sângele îi mustește pe piele și îi năclăiește părul.

Noapte apucă aripa rămasă și dintr-o smucitură o deschide.

— Dacă ar fi după mine, ți-aș da drumul, spune Noapte. În voce i se deslușește destulă prețuire ca să mă facă să cred că ar putea vorbi sincer. Dar avem cu toții ordinele noastre. În pofida admirației, nu trădează nicio urmă de regret.

Lama lui Dungi, așezată la încheietura aripii lui Zăpadă, reflectă lumina lunii.

Mă crispez, așteptându-mă la o nouă lovitură sângeroasă. În spatele meu, lui Paige îi scapă un sunet de compasiune abia perceptibil.

Arsul înclină deodată capul, în spatele lui Noapte. Se uită drept spre noi.

Încremenesc, încă ghemuită îndărătul mașinii ce aluneca. Îmi stă inima în loc, după care pornește să bată tot mai tare.

Arsul se ridică și se îndepărtează de carnagiu.

Vine drept spre noi.

4.

Creierul mi se întunecă de frică. Singurul lucru la care mă pot gândi este să distrag atenția îngerului cât timp mama o împinge pe Paige spre un loc sigur.

— Fugi!

Chipul mamei îngheață de groază, cu ochii larg deschiși. Cuprinsă de panică, se întoarce și o ia la fugă fără Paige. Probabil s-a gândit că voi împinge eu scaunul cu rotile. Paige se uită la mine cu groaza citindu-i-se în ochii ce-i domină fața angelică.

Își întoarce singură scaunul și începe să ruleze cu viteză după mama. Sora mea știe să conducă singură scaunul, dar nici pe departe atât de repede pe cât o poate împinge cineva.

Niciunul dintre noi nu va scăpa cu viață dacă nu fac ceva. Neavând timp să cumpănesc lucrurile, iau o decizie pe moment.

Țâșnesc din ascunzătoare drept spre Ars.

Aud vag un răcnet agonic undeva în fundal. A doua aripă este tăiată. Probabil că deja-i prea târziu. Dar sunt în locul unde zace pe jos sabia lui Zăpadă și nu am destul timp ca să găsesc un plan nou.

Culeg sabia aproape de sub picioarele Arsului. O prind cu ambele mâini, așteptându-mă să fie foarte grea, în schimb o ridic și e ușoară ca fulgul. I-o arunc lui Zăpadă.

— Hei! strig cât mă țin bojocii.

Arsul se apleacă, părând la fel de surprins cum mă simt eu văzând sabia cum zboară pe deasupra capului său. Este o mișcare disperată și nu îndeajuns gândită din partea mea, mai ales fiindcă îngerul probabil deja sângerează de moarte. Dar sabia zboară mult mai bine decât mă așteptam și aterizează cu mânerul înainte drept în mâna întinsă a lui Zăpadă, aproape ca și cum ar fi fost condusă acolo.

Fără întârziere, îngerul fără aripi își avântă sabia spre Noapte. În ciuda rănilor sale grave, este iute și furios. Pot înțelege de ce ceilalți au trebuit să-și sporească atât de tare numărul înainte să-l încolțească.

Lama trece prin stomacul lui Noapte. Sângele țâșnește și se amestecă cu balta stacojie aflată deja pe drum. Dungi sare spre șeful său și îl prinde înainte să cadă.

Lui Zăpadă, care se împleticește pentru a-și recăpăta echilibrul fără aripi, îi curg râuri de sânge pe spate. Reușește să înalțe iarăși sabia, crestându-i zdravăn piciorul lui Dungi în vreme ce acesta fuge cu Noapte în brațe. Dar asta nu îi oprește.

Ceilalți doi, care au bătut în retragere de îndată ce lucrurile s-au înrăutățit, dau fuga să îi prindă pe Noapte și pe Dungi. Bat din aripile lor puternice, fugind cu răniții, lăsând o dâră de sânge pe pământ, în timp ce își iau zborul și dispar în noapte.

Planul meu a însemnat un succes neașteptat. În mine izvorăște speranța că, poate, familia mea și-a găsit deja o ascunzătoare.

Apoi durerea explodează, înghițindu-mă, când Arsul mă lovește cu dosul palmei.

Zbor în spate și mă prăbușesc pe asfalt. Lovesc solul atât de tare cu picioarele, că nici nu mă mai pot gândi să trag o gură de aer. Pot doar să mă fac ghem și să mă lupt pentru a inspira fie și doar un firicel de aer.

Arsul se întoarce spre Zăpadă, care numai alb ca zăpada nu se mai poate spune că este. Pregetă cu toți mușchii încordați, calculându-și parcă șansele de a-l învinge pe îngerul rănit. Zăpadă, fără aripi și numai sânge, se clatină pe picioare, abia stând pe verticală. Dar sabia lui e sigură și îndreptată spre Ars. În ochii lui Zăpadă ard furia și hotărârea, singurele două lucruri care probabil îl mai țin în picioare.

Îngerul însângerat probabil are o reputație puternică, întrucât, în ciuda stării sale, Arsul, mătăhălos și perfect sănătos, își vâră cu forță sabia înapoi în teacă. Îmi aruncă o privire dezgustată și o ia din loc. Fuge de-a lungul străzii, deschizând aripile și luându-și zborul după vreo șase pași.

În clipa când dușmanul său îi întoarce spatele, îngerul rănit se prăbușește în genunchi între aripile sale retezate. Pare să sângereze destul de abundent și sunt sigură că, în câteva minute, își va da duhul.

În cele din urmă, reușesc să trag în piept o gură bună de aer. Mă arde când intră în plămâni, dar mușchii, primind iarăși oxigen, mi se descleștează. Simt o ușurare divină. Mă întind și mă întorc să mă uit în josul străzii.

Ceea ce văd îmi trimite un fior prin tot corpul.

Paige se chinuiește să înainteze de-a lungul străzii. Deasupra ei, Arsul își oprește ascensiunea, dă târcoale ca un vultur și pornește în picaj spre ea.

Țâșnesc ca din pușcă.

Plămânii mei urlă după aer, dar nu-i bag în seamă.

Arsul se uită la mine cu o mină superioară. Aripile lui îmi aruncă părul spre spate în timp ce alerg.

Atât de aproape, atât de aproape. Numai puțin mai repede. E vina mea. L-am înfuriat doar din ciudă destul cât să îi facă rău lui Paige. Sentimentul de vinovăție mă însuflețește cu atât mai mult ca să o salvez.

Arsul strigă:

— Fugi, maimuță! Fugi!

Lasă mâinile în jos și o apucă pe Paige.

— Nu! țip întinzând brațele spre ea.

E luată pe sus în aer și îmi strigă numele.

— Penryn!

O prind de tivul pantalonilor, apuc cu mâna bucata de bumbac cu steluțe galbene cusută de mama ca să o apere de rău.

Doar pentru un moment, îmi îngădui să cred că o pot trage înapoi. Pentru un moment, strânsoarea din piept începe să slăbească, anticipând ușurarea.

Pânza îmi alunecă din mână.

— Nu! Sar după picioarele ei. Îi ating cu degetele pantofii. Adu-o înapoi! Nu ai nevoie de ea! E doar o fetiță! Vocea mi se frânge la sfârșit.

Cât ai clipi, îngerul e prea sus ca să mă mai poată auzi. Eu totuși strig, alergând după ei pe stradă chiar și după ce țipetele lui Paige se pierd în depărtare. Inima mi se oprește de-a dreptul la gândul că îngerul o va lăsa să cadă de la acea înălțime.

Timpul se întinde în timp ce stau, gâfâind, în stradă, urmărind cum punctul de pe cer se face tot mai mic și dispare.

5.

Mult după ce Paige dispare printre nori, mă întorc s-o caut pe mama. Nu e vorba că nu țin la ea, ci doar că relația noastră e mai complicată decât o relație normală mamă-fiică. Iubirea roz pe care ar trebui să o nutresc față de ea este străbătută de dâre negre și împroșcată cu pete de diferite nuanțe de gri.

Nu e nici urmă de ea. Căruciorul ei zace într-o rână cu toate lucrurile din el împrăștiate lângă mașina după care am stat ascunse. Preget înainte să strig.

— Mamă?

Oricine sau orice ar fi fost atras de zgomot ar fi deja aici, privind din umbre.

— Mamă!

Nimic nu se mișcă pe strada pustie. Dacă privitorii tăcuți dindărătul geamurilor negre care mărginesc strada au văzut unde a plecat, niciunul nu se oferă să îmi spună. Încerc să îmi aduc aminte dacă n-am văzut cumva un alt înger înșfăcând-o, dar nu văd decât picioarele inerte ale lui Paige în timp ce este ridicată din scaun. Orice s-ar fi putut întâmpla în jurul meu în momentul acela, iar eu nu aș fi băgat de seamă.

Într-o lume civilizată, unde sunt legi, bănci și super-marketuri, să fii un pic paranoic este, de fapt, un avantaj. Partea schizofrenică reprezintă, totuși, o problemă. A nu putea deosebi realitatea de fantezie nu e chiar lucrul cel mai minunat.

Cu toate acestea, există posibilitatea ca mama să o fi putut șterge înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Cred că se ascunde undeva, cel mai probabil îmi urmărește mișcările până când va simți că e destul de sigur ca să iasă la lumină.

Trec iarăși scena în revistă. Văd doar clădiri cu ferestre întunecate și automobile inerte. Dacă nu aș fi petrecut săptămâni întregi trăgând cu ochiul pe una dintre ferestrele acelea întunecate, aș putea crede că sunt ultimul om de pe Pământ. Dar știu că acolo, în spatele betonului și al oțelului, există cel puțin o pereche de ochi al cărei proprietar se întreabă dacă merită riscul de a da fuga în stradă pentru a recupera

aripile îngerului împreună cu orice altă parte din el ar mai putea hăcui.

După spusele lui Justin, care ne-a fost vecin până acum o săptămână, umblă vorba pe stradă că cineva a pus recompensă pe părți din corpul unui înger. Un întreg sistem economic este în curs de dezvoltare în jurul dezmembrării îngerilor. Aripile se dau cu prețul cel mai mare, iar mâinile, picioarele, scalpul și alte părți mai sensibile se pot vinde și ele pe o sumă frumoasă, dacă poți dovedi că provin de la un înger.

Un geamăt ușor îmi întrerupe șirul gândurilor. Mușchii mi se încordează imediat, gata de o nouă luptă. Oare vin găștile?

Un nou geamăt stins. Sunetul nu vine dinspre clădiri, ci direct din fața mea. Singurul lucru pe care-l am dinaintea ochilor este îngerul care zace cu chipul în jos și sângerează.

E oare posibil să mai fie în viață?

Toate poveștile pe care le-am auzit spun că, dacă tai aripile unui înger, acesta moare. Dar poate asta e adevărat doar în măsura în care, dacă tai brațul unui om, acesta moare. Lăsat fără asistență, sângerează până moare.

Nu pot exista multe ocazii de a obține o bucată dintr-un înger. Strada se poate umple de scormonitori în orice clipă. Cel mai inteligent lucru ar fi să dispar de acolo cât încă mai pot.

Dar dacă este viu, poate știe unde a fost dusă Paige. Pornesc într-acolo cu pași apăsați, inima bătându-mi cu furie, plină de speranță.

Sângele îi curge în șiroaie pe spinare și se adună pe asfalt într-o baltă. Îl rostogolesc fără alte menajamente, fără a sta măcar pe gânduri înainte de a-l atinge. Chiar și în starea febrilă în care mă găsesc, îi remarc frumusețea eterică, pieptul neted și bombat. Îmi imaginez că fața lui, dacă n-ar mai avea vânătăi și răni, ar fi angelică într-un stil clasic.

Îl scutur. El nu reacționează, rămâne neclintit asemenea statuii unui zeu grec.

Îl plesnesc cu putere. Flutură din gene și, pentru un moment, mă observă. Mă împotrivesc impulsului de-a fugi.

— Unde se duc?

Geme, pleoapele îi coboară. Îl plesnesc din nou cât de tare pot.

— Spune-mi unde se duc. Unde o duc pe sora mea?

O parte din mine o urăște pe noua Penryn care am devenit. O urăște pe fata care plesnește o făptură în agonie. Însă dau brânci acelei părți într-un ungher întunecat, de unde să mă sâcâie altă dată, când Paige nu va mai fi în pericol.

Îngerul geme din nou și îmi dau seama că nu îmi va putea spune nimic dacă nu-i opresc sângerarea și dacă nu-l duc într-un loc unde găștile nu-l vor găsi ca să-l hăcuiască, smulgând din el mici trofee. Tremură, probabil intră în stare de șoc. Îl răstorn înapoi pe burtă, iar de data aceasta îmi dau seama ce ușor este.

Dau fuga la căruciorul răsturnat al mamei. Scormonesc printre boarfe, căutând niște cârpe care să-mi servească drept bandaj. O trusă de prim ajutor este ascunsă pe fundul căruciorului. Ezit doar o secundă înainte să o iau. Nu-mi place să irosesc bunuri prețioase de prim ajutor pe un înger care oricum va muri, dar pare atât de uman fără aripi, încât îmi îngădui să folosesc câteva fețe sterile ca să-i acopăr tăietura.

Are spatele acoperit de atâta sânge și pământ, că nu pot să văd bine cât de grave sunt rănile. Decid că nu contează, atâta timp cât îl țin în viață destul cât să îmi spună unde au dus-o pe Paige. Înfășor bucăți de cârpe în jurul pieptului său cât pot de strâns, încercând să aplic cât mai multă presiune asupra rănii. Nu știu dacă poți omorî o persoană strângând bandajele prea tare, însă știu că moartea prin sângerare este mai rapidă decât moartea din orice altă pricină.

În timp ce lucrez, simt în spate presiunea unor ochi nevăzuți. Găștile ar presupune că îmi tai niște trofee. Probabil că încearcă să decidă dacă ceilalți îngeri se vor întoarce și dacă au timp să vină și să-mi smulgă din mâini bucățile de carne. Trebuie să îl bandajez și să îl duc de acolo înainte ca ei să prindă prea mult curaj. Graba mea îl transformă într-o păpușă de cârpe.

Dau fuga și iau scaunul cu rotile al lui Paige. E surprinzător de ușor pentru cât e de mare și nu e nici pe departe atât de greu să îl pun în scaun cât mă așteptam. Presupun că, dacă stai să te gândești, este logic. E mai ușor să zbori când cântărești douăzeci de kilograme în loc de două sute. Faptul că-l știu mai puternic și mai ușor decât orice ființă omenească nu mă face să am sentimente mai tandre față de el.

Joc teatru opintindu-mă să îl ridic și să-l pun în scaun, icnind și împleticindu-mă ca sub o greutate uriașă. Vreau ca privitorii să creadă că îngerul este la fel de greu pe cât pare, pentru că

poate atunci vor trage concluzia că eu însămi sunt mai puternică decât par, la cei un metru și șaizeci de centimetri ai mei și slăbită de nemâncare.

Ceea ce prinde contur pe chipul îngerului să fie oare începutul unui zâmbet?

Orice ar fi, se transformă într-o grimasă de durere când îl las să cadă în scaun. E prea mare ca să stea comod, dar asta e situația.

Iau repede aripile mătăsoase ca să le înfășor într-o pătură mâncată de molii din căruciorul mamei. Penele albe ca zăpada sunt de-o moliciune minunată, mai ales în comparație cu pătura aspră. Deși este o clipă tensionată, sunt tentată să le mângâi. Dacă le smulg și le folosesc ca monedă de schimb câte una o dată, o singură aripă probabil că ar putea să ne ofere adăpost și mâncare, pentru un an, la toate trei. Asta, desigur, dacă reușim să ne reunim.

Înfășor repede ambele aripi, nepăsându-mi prea mult dacă se mai rupe câte o pană. Mă gândesc să las una dintre ele aici, pe stradă, pentru a distrage găștile și-a le încuraja să se lupte între ele în loc să vină după mine. Dar am prea mare nevoie de aripi, dacă vreau să îl conving pe înger să îmi ofere informațiile necesare. Apuc sabia, care este în mod uimitor ușoară ca o pană, și o îndes fără menajamente în buzunarul din spate al scaunului cu rotile.

O iau la fugă cât mă țin picioarele în josul străzii, împingându-l cât pot de tare în noapte.

6.

Îngerul este pe moarte.

Întins pe sofa, cu pieptul numai bandaje, arată exact ca un om. Broboane de sudoare îi împodobesc fruntea. Arde la atingere, de parcă organismul lui s-ar lupta cu o boală.

Ne aflăm într-o clădire de birouri, una dintre nenumăratele structuri care adăpostesc afaceri emergente în Silicon Valley. Cea pe care am ales-o este într-un parc de afaceri plin de blocuri identice. Speranța mea e că, dacă cineva se hotărăște să scotocească o clădire de birouri în ziua de azi, va alege una dintre celelalte care arată exact ca aceasta.

Pentru a-i încuraja pe ceilalți să aleagă o altă clădire, a mea are un cadavru în foaier. Era acolo când am intrat, rece, dar încă nu putrezise. La momentul acela, în clădire încă mirosea a hârtie și a toner, a lemn și a curățenie, izul de mort abia se simțea. Primul meu impuls a fost să trec la altă clădire. De fapt, tocmai dădeam să ies, când mi-a trecut prin gând că acela, de a pleca, ar fi impulsul oricui.

Ușile din față sunt din sticlă, iar cadavrul se vede de afară. La doi pași în spatele lor, mortul zace cu fața în sus, cu picioarele desfăcute și cu gura deschisă. Așa că am ales această clădire să-mi fie casă, dulce casă pentru o vreme. A fost suficient de rece aici ca mortul să nu miroasă așa rău, deși mă aștept că va trebui să ne mutăm curând.

Îngerul stă culcat pe canapeaua de piele din ceea ce trebuie să fi fost biroul de pe colț al directorului general. Pereții sunt decorați cu fotografii alb-negru din Parcul Național Yosemite, în vreme ce pe masa de lucru și rafturi se află poze cu o femeie și doi copii mici în haine asortate.

Am ales o clădire fără etaj, ceva discret, câtuși de puțin fistichiu. Este o clădire simplă cu un logo de companie pe care scrie Zygotronics. Scaunele și canapelele din lobby sunt supradimensionate și vesele, pufoase, în tonuri de vinețiu și de galben excesiv de țipător. Lângă cubicule se găsește macheta de doi metri a unui dinozaur. Stil Silicon Valley cât se poate de

retro. Cred că mi-ar fi plăcut să lucrez într-un loc ca acesta, dacă aș fi avut ocazia să termin școala.

Există și o bucătărioară. Aproape m-au podidit lacrimile când am văzut cămara doldora de snackuri și sticle cu apă. Batoane energetice, alune, ciocolate uriașe și chiar o cutie de tăiței instant, de genul celor ambalați direct în cană. De ce nu m-am gândit până acum să inspectez birourile? Probabil pentru că nu am lucrat niciodată într-unul.

Ignor frigiderul, știind că nu poate conține nimic comestibil. Încă avem curent electric, dar furnizarea e întreruptă și deseori e tăiat cu zilele. În congelator probabil că mai sunt lucruri înghețate, pentru că mirosul seamănă cu cel al ouălor clocite ale mamei. Clădirea de birouri are chiar și propriul duș, probabil pentru acei funcționari supraponderali care încearcă să slăbească făcând exerciții în pauza de prânz. Indiferent de motiv, a picat bine, căci am putut curăța sângele.

Tot confortul unei case din care lipsea, desigur, familia mea care să-l transforme într-adevăr într-un cămin.

Din cauza tuturor responsabilităților și a presiunii, abia a trecut o zi în care să nu mă gândesc că aș fi mai fericită fără familia mea. Se pare însă că nu este așa. Poate că ar fi, dacă nu mi-aș face atâtea griji pentru ei. Nu pot să nu mă gândesc cât de fericite ar fi fost Paige și mama dacă am fi găsit acest loc împreună. Am fi putut rămâne aici o săptămână, prefăcându-ne că totul este în regulă.

Simt că plutesc în derivă, că sunt a nimănui, mă simt pierdută și insignifiantă. Încep să înțeleg ce-i face pe noii orfani să se alăture găștilor de pe stradă.

Suntem aici de două zile. Două zile în care îngerul nici nu a murit, nici nu și-a revenit. Zace doar acolo și transpiră. Sunt aproape sigură că e în agonie. Dacă nu ar fi, s-ar fi trezit deja, nu?

Găsesc sub chiuvetă o trusă de prim ajutor, dar plasturii și majoritatea celorlalte obiecte nu sunt bune decât, cel mult, pentru niște banale tăieturi. Scotocesc prin cutia de prim ajutor, citind etichetele de pe acele cutiuțe. Găsesc o sticluță cu aspirină. Aspirina nu scade febra la fel de bine cum te scapă de o migrenă? Citesc eticheta și bănuiala mi-este confirmată.

Mă întorc în biroul de pe colț cu aspirina și un pahar de apă. Îngerul zace pe burtă pe canapeaua neagră. Am încercat să îl

acopăr cu o pătură în prima noapte, dar a continuat să o dea jos. Așa că are pe el doar pantalonii, ghetele și bandajele de pe piept. M-am gândit să îi dau jos pantalonii și ghetele atunci când l-am curățat de sânge în cabina de duș, dar am hotărât că rolul meu nu era acela de a-l face să se simtă comod.

Părul negru îi stă lipit de frunte. Încerc să îl fac să înghită niște pastile și să bea puțină apă, dar nu reușesc să îl trezesc. Rămâne întins acolo ca o bucată de stâncă încinsă, complet insensibil.

— Dacă nu bei apa asta, te las aici să mori singur.

Spatele lui bandajat se ridică și coboară liniștit, așa cum face deja de două zile.

Între timp, eu am ieșit din clădire de patru ori în căutarea mamei. Dar nu m-am îndepărtat mult, temându-mă mereu că îngerul se va trezi în lipsa mea și voi rata ocazia de a o găsi pe Paige înainte ca el să își dea duhul. Femeile nebune se pot apăra uneori singure pe stradă, în vreme ce fetele în scaun cu rotile sunt o pradă sigură. Așa că de fiecare dată am dat fuga înapoi, abandonând căutarea, ușurată și frustrată să-l găsesc pe înger încă adâncit în inconștiență.

Vreme de două zile nu am prea făcut altceva decât să tândălesc mâncând tăiței, în timp ce sora mea…

Nu suport să mă gândesc la ce i se întâmplă acum, dacă nu din alt motiv, atunci pur și simplu din cauza imaginației mele sărace care nu mă ajută să-mi dau seama la ce le-ar folosi îngerilor o copilă ca ea. Nu poate fi vorba de sclavie. Ea nu poate să umble. Alung aceste gânduri. Nu mă voi gândi la ce s-ar putea întâmpla sau la ce s-a întâmplat, poate, deja. Trebuie să mă concentrez ca s-o găsesc.

Îngerul și frustrarea m-au adus în pragul disperării. Nu-mi vine decât să fac o criză ca un copil de doi ani. Sunt copleșită de-o dorință puternică de-a azvârli în perete paharul de apă, de-a smulge rafturile de pe pereți și de-a striga cât mă țin plămânii. Tentația e atât de puternică, încât mâna începe să îmi tremure și apa din pahar se agită, amenințând să se verse.

În loc să arunc cu paharul în perete, azvârl apa peste înger. Îmi vine să izbesc și cu paharul după aceea, dar mă abțin.

— Trezește-te, fir-ai tu să fii! Trezește-te! Ce îi fac îngerii tăi surorii mele? Ce vor de la ea? Unde naiba este ea?

Strig ca o apucată, știind că aș putea atrage atenția găștilor, dar parcă nici nu-mi pasă.

Lovesc cu piciorul în canapea, ca să pun capac.

Spre marea mea mirare, ochii lui se deschid șovăielnic, încețoșați. Sunt de-un albastru adânc și se uită țintă la mine.

— Poți vorbi mai încet? Încerc să dorm.

Vocea lui e aspră și plină de durere, dar, cumva, reușește totuși să transmită prin ea o anumită doză de condescendență.

Mă las să cad în genunchi pentru a-i privi chipul de la același nivel.

— Unde s-au dus ceilalți îngeri? Unde au dus-o pe sora mea?

Închide ochii intenționat.

Îl plesnesc cu toată puterea, îl lovesc chiar acolo unde bandajele sunt mai însângerate.

Deschide brusc ochii, scrâșnind din dinți. Șuieră printre buze, dar nu strigă de durere. Oau, ce enervat pare! Mă opun impulsului de-a face un pas în spate.

— Nu mă sperii, spun pe cel mai rece ton de care sunt capabilă, străduindu-mă să-mi țin spaima sub obroc. Ești prea slăbit ca să te ridici măcar, aproape nu mai ai sânge în tine și, fără mine, ai fi deja mort. Spune-mi unde au dus-o.

— E moartă, rostește el cu o convingere absolută. După care închide ochii ca și când ar adormi la loc.

Aș putea jura că inima îmi stă în loc un minut. Simt că îmi îngheață degetele. Apoi respirația îmi revine cu o smucitură dureroasă.

— Minți. Minți.

Nu răspunde. Înșfac pătura veche pe care am lăsat-o pe masă.

— Uită-te la mine!

Întind pătura pe jos. Din ea se rostogolesc aripile frânte. Rulate, se făcuseră foarte mici. Penele aproape că păreau să fi dispărut. Rostogolindu-se din pătură, aripile se deschid parțial și puful fin se ridică de parcă s-ar dezmorți după un somn lung.

Îmi imaginez că groaza din ochii lui ar fi exact ca aceea a unui om dacă și-ar vedea picioarele amputate rostogolindu-se din pătura aceea roasă de molii. Știu că sunt neiertător de crudă, dar nu îmi permit luxul de a fi amabilă, dacă vreau să o mai văd vreodată pe Paige vie.

— Le recunoști?

Abia-mi recunosc propria voce. E rece și dură. Vocea unui mercenar. Vocea unui torționar.

Aripile și-au pierdut luciul. Penele albe ca zăpada mai păstrează o vagă tentă aurie, însă unele sunt rupte. De asemenea, aripile sunt mânjite de sânge închegat, ceea ce face ca penele să stea adunate laolaltă.

— Dacă mă ajuți să îmi găsesc sora, le poți avea înapoi. Le-am păstrat pentru tine.

— Mersi, cârâie el, studiind aripile. Vor arăta bine pe peretele meu.

În voce i se simte amărăciunea, dar și altceva. Puțină speranță, poate.

— Înainte ca tu și amicii tăi să ne distrugeți lumea, existau doctori care puteau pune la loc un deget sau o mână dacă erau retezate.

Nu spun nimic despre congelare sau despre importanța reatașării unui membru la câteva ore după ce a fost retezat. Probabil că va muri oricum și nimic din toate acestea nu va conta.

Mușchii încordați ai maxilarului continuă să se reliefeze pe fața lui rece, însă ochii i se încălzesc cât de cât, de parcă nu s-ar putea împiedica să nu se gândească la posibilitățile existente.

— Nu eu ți le-am retezat, îi spun. Dar te pot ajuta să le recapeți. Dacă tu, la rândul tău, mă ajuți să îmi găsesc sora.

Ca răspuns, el închide ochii și pare să adoarmă.

Respiră profund și greu, ca o persoană cufundată într-un somn adânc. Dar nu se vindecă asemenea unui om. Când l-am târât în clădire, avea fața plină de vânătăi și era umflată. Acum, după două zile de somn neîntrerupt, fața i-a revenit la normal. Adâncitura de la coastele rupte a dispărut. Vânătăile din jurul obrajilor și al ochilor s-au șters și numeroasele tăieturi și răni de pe mâini, umeri și piept s-au vindecat complet.

Singurele care nu s-au vindecat sunt rănile din locul de unde-i creșteau aripile. Din cauza bandajelor, nu-mi dau seama dacă sunt mai bine, dar fiindcă încă sângerează, probabil nu sunt mult mai bine decât acum două zile.

Stau o clipă, îmi calculez opțiunile. Dacă nu îl pot mitui, va trebui să îl torturez pentru a afla. Sunt hotărâtă să fac orice este nevoie ca să-mi țin familia în viață, însă nu știu dacă pot merge atât de departe.

Totuși, el nu trebuie să știe asta.

Acum, că s-a trezit, ar fi bine să mă asigur că îl pot ține sub control. Plec să caut ceva care să mă ajute să îl imobilizez.

7.

Când ies din biroul de pe colț, descopăr că mortul din foaier nu mai este cum a fost. Pare să-și fi pierdut toată demnitatea de ultima dată când l-am văzut.

Cineva i-a aranjat o mână în șold și pe cealaltă i-a ridicat-o la cap. Părul lung și lățos a fost tapat, e ca electrocutat, și gura i-a fost mânjită cu ruj. Are ochii larg deschiși, dinspre orbite radiind, ca razele de soare, linii negre. În mijlocul pieptului, un cuțit de bucătărie care nu era acolo cu o oră în urmă stă înfipt ca un catarg. Cineva a înjunghiat un om mort dintr-un motiv pe care doar un nebun îl poate concepe.

M-a găsit mama.

Starea de sănătate mintală a mamei nu este atât de stabilă pe cât s-ar putea crede. Intensitatea nebuniei sale urcă și coboară fără veste și fără un declanșator clar. Sigur, nu o ajută faptul că nu-și mai ia medicamentele. Când e bine, nimeni nu ar spune că suferă de ceva. Acelea sunt zilele când mă roade vinovăția pentru frustrarea și nervii mei față de ea. Când e rău, se poate întâmpla să ies din cameră și să găsesc un mort transformat în jucărie pe podea.

Sinceră să fiu, până acum nu s-a mai jucat cu cadavre, cel puțin din câte am văzut eu. Înainte să se ducă lumea pe copcă, întotdeauna a fost pe marginea prăpastiei și deseori cu câțiva pași dincolo de ea. Dar fuga tatei și apoi atacurile au intensificat lucrurile. Partea rațională care o împiedica să se arunce cu capul înainte în întuneric pur și simplu s-a dizolvat.

Mă gândesc să îngrop cadavrul, dar o parte rece a minții mele îmi spune că el este, în continuare, cea mai bună pavăză pe care aș putea-o avea. Orice om sănătos la cap care se uită pe ușile de sticlă ar lua-o la fugă mâncând pământul. Acum jucăm cu toții, mereu, jocul numit *Sunt mai nebun și mai înfricoșător decât tine*. Și-n acest joc, mama este arma noastră secretă.

Pășesc cu băgare de seamă către toalete, unde aud dușul pornit. Mama fredonează o melodie înfiorătoare, una pe care cred că ea a inventat-o. Obișnuia să ne-o cânte când era în stare de semiluciditate. O piesă fără cuvinte, deopotrivă tristă și

nostalgică. Poate că la un moment dat a avut și versuri, pentru că, de fiecare dată când o aud, văd în minte un apus deasupra oceanului, un castel străvechi și o prințesă frumoasă care se aruncă de pe meterezele castelului în valurile agitate de jos.

Mă opresc în fața ușii de la toaletă și o ascult. Asociez acest cântec cu ieșirea ei dintr-un episod de nebunie maximă. De obicei, ni-l fredona în timp ce ne oblojea vânătăile și tăieturile pe care tot ea ni le provocase.

A fost întotdeauna grijulie și-i părea sincer rău în acele momente. Cred că e posibil să fi fost vreun fel de scuză. Niciodată suficient, evident, dar trebuie să fi fost modul ei de a încerca să iasă la lumină, de a ne da de știre că se desprinde de întuneric și pășește în zona cenușie.

L-a fredonat fără oprire după „accidentul” lui Paige. N-am aflat niciodată cu exactitate ce s-a întâmplat. Numai mama și Paige erau acasă în clipa aceea și doar ele știu povestea reală. Mama a plâns cu lunile după aceea, învinovățindu-se. Și eu am învinovățit-o. Cum puteam să nu o fac?

— Mamă? strig prin ușa închisă de la toaletă.

— Penryn! răspunde ea, acoperind vuietul dușului.

— Ești bine?

— Da. Tu ești? Ai văzut-o pe Paige? Nu dau de ea nicăieri.

— O vom găsi, bine? Pe mine cum m-ai găsit?

— O, te-am găsit pur și simplu.

Mama nu obișnuiește să mintă, are însă obiceiul de-a fi cam evazivă.

— Cum m-ai găsit, mamă?

Dușul curge în voie un timp, înainte ca ea să răspundă.

— Mi-a spus un demon.

În vocea ei mustesc reținerea și rușinea. La cum e lumea în zilele acestea, aș putea chiar să o cred, doar că nimeni în afara ei nu-i vede și nu-i aude pe demoni.

— Frumos din partea lui, zic.

De obicei, demonii erau vinovați pentru toate lucrurile smintite și rele pe care le făcea mama. Rareori erau răspunzători pentru ceva bun.

— A trebuit să promit că voi face ceva pentru el.

Un răspuns sincer. Și un avertisment.

Mama e mai puternică decât pare, iar când are avantajul surprizei, poate produce pagube considerabile. Toată viața ei a

studiat metodele de apărare – cum să se furișeze prin spatele unui atacator, cum să se ascundă de Lucrul Care Te Urmărește, cum să alunge monstrul înapoi în Iad înainte să fure sufletul copiilor ei.

Stând sprijinită de ușa toaletei, analizez posibilitățile. Orice i-ar fi promis demonului, cu siguranță e ceva neplăcut. Și foarte probabil dureros. Singura întrebare este cine va simți acea durere.

— Am să adun doar câteva lucruri și mă voi retrage în biroul de pe colț, spun. Poate rămân acolo o zi sau două, dar să nu îți faci griji, bine?

— Bine.

— Nu vreau să vii în birou. Dar să nu părăsești clădirea, bine? Găsești apă și mâncare în bucătărie.

Mă gândesc să îi spun să fie cu băgare de seamă, însă asta, sigur, e ridicol. Zeci de ani, ea s-a ferit de oamenii și monștrii care încercau să o ucidă. De la atacuri, în sfârșit i-a găsit.

— Penryn?

— Da?

— Ai grijă să porți stelele.

Se referă la asteriscurile galbene pe care ni le-a cusut pe haine. Cum aș putea să *nu* le port, asta nu înțeleg. Sunt pe toate lucrurile mele.

— Bine, mamă.

În ciuda comentariului despre stele, pare lucidă. Poate că acesta nu e cel mai sănătos lucru după ce a pângărit un cadavru.

•

Nu sunt într-atât de neputincioasă ca o adolescentă oarecare.

Când Paige avea doi ani, tata și cu mine ne-am întors acasă și am găsit-o ologită. Mama stătea aplecată deasupra ei, într-o stare de șoc profund. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat exact sau de cât timp stătea înlemnită deasupra lui Paige. Mama a plâns și și-a smuls aproape tot părul fără să scoată o vorbă săptămâni la rând.

Când în sfârșit și-a revenit, primul lucru pe care l-a spus a fost că trebuie să urmez cursuri de autoapărare. Voia să învăț să mă lupt. M-a dus direct la o sală de arte marțiale și-a plătit cu banii jos pentru cinci ani de antrenament.

A vorbit cu un maestru și a aflat că există diferite feluri de arte marțiale – tae kwon do pentru lupta la mică distanță, jujitsu pentru luptă corp la corp și scrima pentru lupta cu pumnalul. A condus prin tot orașul înscriindu-mă la toate acestea și-apoi la alte câteva. Lecții de tragere cu arma, lecții de tragere cu arcul, ateliere de supraviețuire, tabere Sikh, autoapărare pentru femei, orice-i trecea prin cap, orice a putut găsi.

Când a aflat tata despre asta, câteva zile mai târziu, ea cheltuise deja mii de dolari pe care nu îi aveam. Tata, deja încărunțit de griji din cauza facturilor spitalicești pentru biata Paige, s-a albit la față.

După agitația aceea frenetică, a părut să uite că m-a înscris la ceva. Singura dată când m-a întrebat despre asta a fost câțiva ani mai târziu, când am dat peste colecția ei de articole de ziar. O văzusem decupându-le din când în când, dar niciodată nu m-am întrebat ce erau. Le-a păstrat într-un album foto demodat, unul roz pe care scria Primul album al copilului. Într-o zi, l-am găsit pe masă, deschis și invitându-mă să îl frunzăresc.

Titlul articolului scris cu majuscule și lipit cu grijă pe pagina deschisă spunea: „Mama Ucigașă Spune că Diavolul a împins-o la Crimă”.

Am trecut la pagina următoare. „Mama și-a aruncat pruncii în mare și i-a privit cum se îneacă.”

Și următoarea. „Schelet de copil găsit în curtea casei femeii.” Într-unul dintre articole, un copil de șase ani era găsit la o jumătate de metru de ușa din fața casei. Mama îl înjunghiase de mai bine de zece ori înainte să urce la etaj, unde făcuse la fel cu surioara lui.

În articol era citată o rudă care afirma că mama încercase disperată să-i lase pe copii acasă la ea cu doar câteva ore înaintea masacrului, dar sora ei trebuia să plece la muncă și nu-i putea ține pe copii. Acea rudă a spus că i s-a părut că mama părea că se teme de ce s-ar putea întâmpla, de parcă ar fi simțit întunericul care se apropia. A povestit cum, după ce mama și-a revenit în fire și a înțeles ce făcuse, de groază și durere aproape s-a sfâșiat în bucăți.

Nu m-am putut gândi decât la cum trebuie să-i fi fost copilului care s-a străduit din răsputeri să ajungă afară din casă pentru a cere ajutor.

Nu știu cât de mult a stat mama mea acolo, privindu-mă cum studiez articolele, înainte să întrebe:

— Mai mergi la cursurile de autoapărare?

Am încuviințat.

Nu a mai zis nimic. A trecut doar pe lângă mine ducând în brațe scânduri de lemn și teancuri de cărți.

Le-am găsit mai târziu pe capacul toaletei. Vreme de două săptămâni, a insistat să le lăsăm acolo ca să împiedicăm demonii să urce prin conducte. Ca somnul să fie mai lin, a spus, atunci când diavolul nu-i fremăta în ureche cât era noaptea de lungă.

N-am lipsit de la nicio ședință de antrenament.

8.

În bucătăria biroului, adun tăiței instant, batoane energetice, bandă izolatoare și jumătate dintre batoanele de ciocolată. Pun punga în biroul de pe colț. Zgomotul nu îl deranjează pe înger, care pare cufundat din nou într-un somn de moarte.

Revin în bucătărie tocmai când clipocitul dușului se oprește. Cât pot de repede duc mai multe sticle de apă în birou. Deși mă simt ușurată că mama m-a găsit, nu vreau să o văd. Îmi ajunge că o știu în siguranță, în clădire. Trebuie să mă concentrez pe găsirea lui Paige. Nu pot face asta prea bine dacă mă preocupă constant ce pune mama la cale.

Încercând să nu mă uit la cadavrul din foaier, îmi amintesc că mama își poate purta singură de grijă. Mă strecor în biroul de pe colț, închid ușa și o încui cu zăvorul. Nu știu al cui a fost acel birou, însă omului îi plăcea intimitatea. Îmi prinde bine și mie.

Cât a fost inconștient, m-am simțit în siguranță în preajma îngerului, dar acum, că s-a trezit, faptul că este rănit și slăbit nu-mi ajunge pentru a-mi garanta siguranța. Nu știu exact cât de puternici sunt îngerii. Ca toată lumea, nu știu aproape nimic despre ei.

Îi leg încheieturile de la mâini și gleznele cu bandă izolatoare, la spate, astfel încât să fie priponit în cea mai incomodă poziție posibilă. Asta e tot ce pot să fac. Mă gândesc să folosesc sfoară pentru a întări banda izolatoare, dar aceasta e rezistentă și mă gândesc că, dacă și pe asta o rupe, sfoara nu-l va împiedica cine știe ce. Sunt destul de sigură că abia are destulă energie cât să ridice capul, însă niciodată nu se știe. În agitația mea, folosesc aproape toată rola.

Doar după ce termin și îl privesc observ că și el se uită la mine. Probabil s-a trezit în timp ce îl legam. Are ochii de un albastru atât de intens, că aproape par negri. Fac un pas în spate și-mi înghit sentimentul absurd de vinovăție care iese la suprafață. Mă simt ca și când aș fi fost prinsă făcând ceva interzis. Totuși, nu încape discuție că îngerii sunt dușmanii noștri. Nu încape discuție că sunt dușmanii *mei,* atâta timp cât o au prizonieră pe Paige.

Mă privește cu ochi acuzatori. Refuz să mă scuz, fiindcă nu-i sunt datoare cu nimic. Sub privirea lui, desfac una dintre aripi. Din sertarul biroului iau un foarfece și îl apropii de pene.

— Unde au dus-o pe sora mea?

În ochii lui scapără o urmă de emoție, dar dispare atât de repede, că nu o pot identifica.

— De unde naiba să știu eu?

— Fiindcă și tu ești un ticălos împuțit ca ei.

— Oo! M-ai rănit până la măduvă cu asta.

Pare plictisit și eu mă simt aproape rușinată că nu am găsit o insultă mai puternică.

— Nu ai băgat de seamă că nu eram tocmai prieten la cataramă cu ceilalți indivizi?

— Nu sunt „indivizi”. Nu sunt nici pe departe umani. Nu sunt decât niște scursori de viermi mutanți, exact ca tine.

În privința aspectului exterior, el și ceilalți îngeri pe care i-am văzut par aproape ca niște Adoniși, cu tot cu chipuri și prezențe divine. Dar pe dinăuntru sunt cu siguranță viermi.

— Scursori de viermi mutanți?

Ridică sprâncenele perfect arcuite de parcă tocmai aș fi picat examenul de insulte verbale.

Ca răspuns, tai mai multe pene din aripa sa, acționând foarfecele cu cruzime. Puful alb ca zăpada îmi cade încet peste ghete. În loc de satisfacție, simt un val de neliniște văzându-i expresia de pe față. Privirea sa aprigă îmi amintește că, în luptă, a fost depășit numeric cu cinci la unu și că, în ciuda acestui lucru, aproape a câștigat. Chiar și legat fedeleș și fără aripi, îmi putea arunca totuși o privire descumpănitoare.

— Încearcă să mai faci asta o dată și-am să te frâng în două înainte să prinzi de veste.

— Cuvinte mari de la un tip care e legat ca un curcan. Ce ai să faci, vei țopăi spre mine ca o țestoasă întoarsă cu picioarele în sus ca să mă frângi în două?

— Să te frâng ar fi ușor. Singura întrebare e când să o fac.

— Sigur. Dacă ai putea-o face, ai fi făcut-o deja.

— Poate mă amuzi, spune cu o încredere supremă, de parcă ar fi stăpân pe situație. Ca o maimuță înfuriată și-narmată cu un foarfece.

Se relaxează și își sprijină bărbia pe canapea.

Obrajii mi se înfierbântă de furie.

— Crezi că acesta este un joc? Crezi că nu ai fi mort deja dacă nu era sora mea?

Această ultimă parte aproape o strig. Tai nemilos alte pene. Aripa cândva de-o perfecțiune deosebită este acum franjurată pe la margini.

Ridică brusc capul de pe canapea, tendoanele gâtului încordându-i-se atât de tare, încât mă întreb mai exact cât de slăbit este. Mușchii brațelor se flexează și încep să îmi fac griji pentru rezistența legăturilor care îl țintuiesc.

— Penryn?

Vocea mamei mele plutește prin ușă.

— Ești bine?

Mă uit să mă asigur că ușa este încuiată.

Când întorc privirea spre canapea, îngerul a dispărut, și în locul său au rămas doar fâșii de bandă izolatoare.

Simt o respirație pe gât și foarfecele-mi este smuls din mână.

— Sunt bine, mamă, rostesc cu un calm surprinzător. Dacă s-ar apropia, s-ar pune doar în pericol. Dacă i-aș spune să fugă, probabil că ar intra în panică. Singurul lucru sigur este că reacția ei este imprevizibilă.

Un braț bine lucrat mi se furișează pe după gât, din spate, și începe să strângă.

Apucându-l cu mâinile, las tare bărbia în piept, încercând să transfer presiunea brațului de pe gât pe bărbie. Am aproximativ douăzeci de secunde ca să scap din priză până când fie creierul îmi cedează, fie traheea mi se blochează.

Mă las cât pot de jos. Apoi mă opintesc în picioare, izbindu-ne pe amândoi de perete. Impactul e mai puternic decât dacă el ar fi cântărit cât un om normal.

Aud un „Oof!” și zăngănit de rame foto și știu că rănile de pe spate ard de durere din cauza colțurilor ascuțite ale ramelor.

— Ce e zgomotul ăsta? întreabă mama.

Brațul mă strânge fără milă de gât și atunci îmi trece prin gând că termenul „înger milostiv” este un oximoron. Nu îmi mai irosesc energia pentru a scăpa din priză și-mi adun forțele pentru a-l izbi încă o dată de perete. Cât îmi vine de hac, pot măcar să-i provoc multă durere.

De data aceasta, geamătul e mai tăios. Asta mi-ar da mare satisfacție dacă nu mi-aș simți capul ușor și n-aș vedea puncte în fața ochilor.

Încă o izbitură și punctele se transformă în pete negre.

Tocmai când îmi dau seama că-mi pierd vederea, el slăbește strânsoarea. Cad în genunchi, icnind după aer. Mă doare gâtul. Îmi simt capul prea greu, abia îl mai țin pe umeri, puțin lipsind să nu mă prăbușesc la podea.

— Penryn Young, deschide ușa asta chiar acum!

Clanța se scutură. Mama probabil că a strigat în tot acest timp, însă eu n-am auzit nimic.

Îngerul geme ca și când l-ar durea îngrozitor de tare. Se târăște pe lângă mine și atunci văd de ce. Spatele îi sângerează prin bandaje în locuri care seamănă cu niște răni împunse. Arunc o privire înapoi, spre perete. Două cuie mari în care fusese agățat posterul înrămat cu Parcul Național Yosemite se ițesc din perete, și de pe capetele lor picură sânge.

Nu numai îngerul este într-o stare deplorabilă. Nu pot să inspir fără să mă aplec și să tușesc zbuciumat.

— Penryn? Ești bine?

Mama pare îngrijorată. Nici nu-mi pot da seama ce își imaginează că se întâmplă aici înăuntru.

— Da, hârâi. E-n ordine.

Îngerul se târăște pe canapea și se întinde pe burtă cu încă un geamăt. Îi arunc un rânjet diavolesc.

— Tu, spune el cu o privire murdară, tu nu meriți mântuirea.

— De parcă tu mi-ai putea-o da, hârâi. De ce aș vrea să merg în Rai, când e plin-ochi de ucigași și răpitori ca tine și amicii tăi?

— Cine spune că locul meu e în Rai?

E adevărat că grimasa urâtă pe care mi-o adresează e mai potrivită pe chipul unui diavol decât pe-al unei ființe angelice. O strâmbătură de durere risipește acea imagine.

— Penryn? Cu cine vorbești?

Mama pare aproape înnebunită acum.

— Doar cu propriul meu demon, mamă. Nu te îngrijora. E doar un bleg ca vai de el.

Bleg sau nu, amândoi știm că m-ar fi putut ucide, dacă asta ar fi vrut. Nu-i voi da totuși satisfacția de a ști că am fost speriată.

— Oh! Deodată, pare calmă, de parcă asta ar explica totul. Bine. Nu-l subestima. Și nu-i face promisiuni pe care nu le poți respecta.

Îmi dau seama după vocea ei tot mai slabă că s-a liniștit și că se îndepărtează.

Privirea nedumerită pe care îngerul o îndreaptă către ușă mă face să chicotesc. Se uită la mine, părând să spună: „Ești mai ciudată decât maică-ta”.

— Poftim... Îi arunc o rolă de bandaje din rezerva mea. Probabil c-ar fi bine să pui presiune pe răni.

Prinde rola fără efort chiar în timp ce închide ochii.

— Și cum ai vrea să ajung la spate?

— Nu-i treaba mea.

Suspinând, relaxează mâna și bandajele se rostogolesc pe podea, desfășurând o panglică pe covor.

— Sper că nu ai de gând să te culci la loc, nu?

Singurul lui răspuns este un „Mmm” înfundat când respirația îi devine grea și regulată, ca a unui om care doarme adânc.

Fir-ar să fie!

Rămân locului cu ochii la el. Este cu siguranță vorba despre un somn tămăduitor, după cum arată rănile deja vindecate. Dacă nu ar fi atât de grav rănit și de epuizat, nu e nicio îndoială că mi-ar fi făcut fundul arșice, chiar dacă ar fi ales să nu mă ucidă. Totuși, continuă să mă enerveze că mă vede ca pe-o amenințare atât de neînsemnată, încât să poată dormi în prezența mea.

Banda izolatoare a fost o idee proastă care-a părut logică doar când credeam că e slab ca hârtia muiată în apă. Acum, că știu cum stau lucrurile, care-mi sunt opțiunile?

Scormonesc prin sertarele din bucătăria biroului și prin camera de provizii și nu găsesc nimic. Doar când ajung să caut în geanta de sport a cuiva, găsită sub o masă de lucru, găsesc un vechi antifurt de bicicletă, genul cu lanț gros înfășurat într-un manșon de plastic, cu cheie. Un astfel de obiect pare destul de solid.

În birou nu am de ce să îl leg, așa că folosesc un cărucior metalic aflat lângă copiator. Arunc de pe el teancurile de hârtii și-l împing în biroul de pe colț. Mama nu se vede nicăieri și pot doar presupune că îmi arată respectul profesional de a mă lăsa să rezolv lucrurile cu „demonul personal” în privat.

Împing căruciorul până lângă omul adormit – îngerul, vreau să spun îngerul. Având grijă să nu îl trezesc, petrec lanțul strâns pe după ambele sale încheieturi, apoi îl înfășor de mai multe ori în jurul unuia dintre picioarele metalice ale căruciorului, astfel

încât să fie perfect întins. Apoi închid încuietoarea, care scoate un clic satisfăcător.

Lanțul poate să alunece în sus și în jos pe piciorul căruciorului, dar nu poate să iasă de pe el. Aceasta este o idee chiar mai bună decât am crezut inițial, pentru că acum îl pot muta dintr-o parte în alta fără ca el să poată fugi. Oriunde s-ar duce, ar trage căruciorul după el.

Îi înfășor aripile în pătură și le pun într-unul dintre fișetele mari de metal de lângă bucătărie. Când scot dosarele din sertar și le fac teanc deasupra dulapului, mă simt aproape ca un hoț de morminte. Fiecare dintre acele dosare însemna ceva înainte. O casă, un patent, o afacere. Visul cuiva rămas să adune praf într-un birou abandonat.

În ultima clipă mă decid să las cheia lacătului de la lanț să cadă în sertarul în care în prima noapte am depozitat sabia îngerului.

Străbat antreul înapoi cu pași mari și mă strecor în biroul de pe colț. Îngerul încă doarme sau este în stare de comă, nu știu exact. Încui ușa și mă ghemuiesc în fotoliul directorial.

Imaginea chipului lui frumos se estompează pe măsură ce mi se îngreunează pleoapele. N-am mai dormit de două zile, de teamă că voi rata singura șansă pe care aș avea-o dacă s-ar trezi îngerul, doar ca el să moară fără știrea mea. Așa, cum doarme, seamănă cu un Făt-Frumos însângerat și înlănțuit în temnița castelului. Când eram mică, eram convinsă că voi ajunge Cenușăreasa, însă acum se pare că am devenit vrăjitoarea cea rea.

Până la urmă, însă, Cenușăreasa nu a trăit într-o lume post-apocaliptică invadată de îngeri răzbunători.

•

Știu că ceva nu e în regulă dinainte să mă trezesc. În spațiul crepuscular dintre trezie și somn, aud zgomot de sticlă spartă. Înainte să se stingă sunetul, sunt trează și pe poziție.

O mână îmi acoperă brusc gura.

Cu o șoaptă mai ușoară ca aerul, îngerul îmi spune să tac. Primul lucru pe care îl văd în lumina slabă a lunii este căruciorul de metal. Îngerul trebuie că a sărit de pe canapea și l-a împins până aici în fracțiunea de secundă cât i-a luat sticlei să se spargă.

Îmi dau seama că, dacă, pe moment, eu și îngerul suntem de aceeași parte a baricadei, cineva ne amenință pe amândoi.

9.

În semiîntuneric, se vede cum lumina apare și dispare pe sub ușă.

Când am adormit, tuburile fluorescente erau aprinse, dar acum este întuneric și doar lumina lunii mai pătrunde prin ferestre. Lumina care se mișcă prin crăpătura de sub ușă pare a veni de la o lanternă ce se leagănă. Fie este vorba despre un intrus dotat cu o lanternă, fie a aprins mama una când s-au stins becurile. Semn clar al prezenței cuiva.

Nu e vorba că nu ar fi conștientă de riscuri. Nu e deloc proastă. Ci doar că paranoia de care suferă o face să se teamă de prădători supranaturali mai mult decât de cei naturali. Așa că, uneori, a risipi întunericul pentru a se păzi de rău este mai important pentru ea decât a se feri să fie găsită de simpli muritori. Norocul meu.

Chiar și legat cu lanțul și trăgând după el un cărucior de metal, mișcările îngerului, când se îndreaptă spre ușă, sunt ca ale unei pisici.

Prin bandajele albe de pe spatele lui răzbat pete de sânge asemănătoare cu petele unui test Rorschach. Poate că este suficient de puternic ca să rupă o rolă de bandă izolatoare, însă este, totuși, rănit și pierde sânge. Oare cât de puternic este, de fapt? Destul cât să respingă o ceată de cuțitari îndeajuns de disperați ca să bântuie noaptea pe străzi?

Deodată, îmi doresc să nu-l fi legat cu lanțul. Sunt șanse bune ca, oricine ar fi intrusul, să nu fie singur, nu la ceas de noapte.

— Aa-looo, se aude o voce de bărbat, răzbătând zglobiu din întuneric. E cineva acasă?

În antreu e pus un covor pe jos și nu îmi pot da seama câți sunt acolo până când încep să se audă trosnete din direcții diferite. Par a fi cel puțin trei la număr.

Unde o fi mama? O fi avut timp să fugă și să se ascundă?

Analizez fereastra dintr-o privire. Nu va fi ușor de spart, însă, dacă intrușii au fost în stare s-o spargă, ar trebui să fiu și eu. Cu siguranță, este destul de mare ca să pot sări prin ea. Bine că mai este rost și de noroc pe lumea asta și că ne aflăm la parter.

Împing foaia de sticlă ca să văd cât e de rezistentă. Ar fi nevoie de timp ca să o sparg. În plus, zgomotul ar răsuna prin clădire cu fiecare lovitură a mea în geam.

Afară, intrușii se strigă între ei. Urlă, lovesc și sparg. Fac spectacol pentru noi, se asigură că, pe când ne vor găsi, vom fi speriați bine. Judecând după larma pe care o fac, sunt cel puțin șase acum.

Arunc iarăși o privire către înger. Stă cu urechile ciulite, probabil își calculează șansele de a face față unei cete de agresori. Așa rănit și legat de un cărucior metalic, acestea sunt aproape egale cu zero.

Pe de altă parte, dacă intrușii sunt atrași de zgomotul geamului spart, vor fi ocupați cu toții de îndată ce-l vor vedea pe înger. Acesta este aidoma proverbialei mine de aur, iar ei, minerii norocoși. Eu și mama am putea scăpa în timpul agitației. Dar apoi? Dacă e mort, îngerul nu îmi poate spune unde să o găsesc pe Paige.

Poate că intrușii se vor mulțumi doar să distrugă câteva lucruri și să șterpelească mâncarea din bucătărie, după care vor pleca.

Un țipăt de femeie străpunge noaptea.

Mama.

Voci bărbătești strigă și se hărțuiesc. Par că s-ar distra, sună ca o haită de câini care au încolțit o pisică.

Iau un scaun și lovesc cu el în fereastră. Se aude un bubuit puternic și sticla se curbează, dar nu se sparge. Vreau să creez o diversiune cât pot de mare, sperând că zgomotul îi va face să uite de mama. Lovesc cu el iar. Și iar. Încerc cu disperare să sparg geamul.

Ea țipă din nou. Spre mine vin strigăte.

Îngerul prinde căruciorul și-l azvârle spre fereastră. Sticla explodează în toate direcțiile. Mă crispez, dar sunt vag conștientă că îngerul și-a schimbat poziția, și-a folosit corpul ca să mă apere de cioburi.

Ceva se izbește tare de ușa încuiată a biroului. Ușa se zdruncină, dar încuietoarea rezistă.

Prind căruciorul și îl trag lângă pervaz, încercând să-l ajut pe înger să iasă.

Ușa cedează și se lovește de perete cu balamalele rupte.

Îngerul îmi aruncă o privire scurtă și serioasă și spune:

— Fugi.

Țâșnesc pe fereastră.

Aterizez în alergare. Dau ocol clădirii în grabă, căutând intrarea din spate sau o fereastră spartă pe care să sar înapoi înăuntru. În minte mi se îngrămădesc imagini cu ce s-ar putea întâmpla în clipa aceea cu mama, cu îngerul, cu Paige. Simt o pornire aproape irezistibilă de a mă ascunde sub un tufiș, de-a rămâne acolo încovrigată. Să închid ochii, să-mi acopăr urechile, să mă izolez de lume și să rămân pur și simplu acolo până când nu va mai exista nimic.

Alung imaginile acelea oribile din gând în hăul întunecat din minte care se adâncește și se aglomerează pe zi ce trece. Curând, lucrurile pe care le îndes acolo vor țâșni afară și mă vor infecta. Poate că aceea va fi ziua când fiica se va transforma în propria mamă. Până atunci, însă, eu dețin controlul.

Nu am de mers mult ca să găsesc o fereastră spartă. Ținând cont de câte ori a trebuit să lovesc eu geamul fără a-l putea sparge, mă sperie gândul la cât de disperat trebuie să fi fost individul care l-a spart pe acesta. Asta nu mă ajută deloc să înghit ideea de-a mă furișa înapoi în clădire.

Dau fuga de la un birou la altul, de la un cubicul la altul, strigând-o pe un ton scăzut pe mama.

În holul care duce la bucătărie, găsesc un om întins pe jos. Are pieptul dezgolit, cămașa îi e sfâșiată. Șase cuțite de masă îi ies din carne dispuse într-o formă circulară. Cineva a desenat cu ruj roz o pentagramă, luând cuțitele ca reper pentru vârfuri. Omul e numai ochi, iar șocul i se citește în privirea îndreptată spre propriul piept, de parcă nu-i vine să creadă că treaba aceea are legătură cu el.

Mama este în siguranță.

Văzând ce i-a făcut omului ăstuia, nu pot să nu mă întreb dacă acesta e un lucru bun. Intenționat nu i-a nimerit inima, ceea ce îl va face să moară lent, din cauza hemoragiei.

Dacă am fi în lumea veche, în Lumea Dinainte, aș fi chemat o ambulanță în ciuda faptului că omul o atacase pe mama. Doctorii l-ar fi repus pe picioare și el ar fi avut tot timpul din lume ca să se vindece în închisoare. Dar, din păcate pentru toți, aceasta este Lumea de După.

Pășesc pe lângă el și îl las în brațele morții sale lente.

Cu coada ochiului, zăresc cum o umbră având forma unei femei se furișează afară pe o ușă laterală. Se oprește înainte ca ușa să se închidă și se uită înapoi spre mine. Mama flutură agitat din mână, îmi face semn să merg cu ea. Ar trebui să o ascult. Fac doi pași în direcția ei, dar nu pot să ignor gemetele și trosnetele luptei colosale care se desfășoară în celălalt capăt al clădirii.

Îngerul este înconjurat de o gașcă de indivizi șleampeți, dar altminteri cu alură ucigașă.

Trebuie că sunt cel puțin zece la număr. Trei sunt la podea, în grămezi ciudate, în afara razei luptei, inconștienți sau morți. Alți doi încasează lovituri de la înger, care rotește căruciorul ca pe un ciomag uriaș. Dar chiar și de aici, chiar și în lumina palidă a lunii care se strecoară prin ușile de sticlă, reușesc să văd petele cărămizii care-i înfloresc pe bandaje. Căruciorul acela probabil cântărește cincizeci de kilograme. El este vizibil epuizat, iar ceilalți se apropie de el cu intenții criminale.

M-am antrenat în lupta cu oponenți multipli la sală, iar vara trecută am fost unul dintre asistenții instructorilor la un curs avansat de autoapărare intitulat „Atacanți multipli”. Totuși, nu m-am bătut nicicând cu mai mult de trei o dată. Și niciunul dintre oponenții mei nu a vrut vreodată să mă ucidă, cu adevărat. Nu sunt destul de proastă ca să cred că aș putea ține piept la șapte indivizi disperați ajutată de un înger invalid. Numai la gândul aceasta, am impresia că îmi sare inima din piept.

Mama îmi face iar cu mâna, chemându-mă spre libertate.

Ceva se sparge în capătul antreului, urmat de un geamăt. Cu fiecare lovitură pe care o primește îngerul, simt că Paige se îndepărtează tot mai tare de mine.

Îi fac semn mamei să plece, rostind pe mutește cuvântul *du-te.*

Ea mă mai cheamă o dată, acum mult mai agitată.

Clatin din cap și îi fac semn să plece.

Mama se strecoară în întuneric și dispare în spatele ușii care se închide.

Dau fuga la fișetul de lângă bucătărie. Evaluez rapid avantajele și dezavantajele utilizării sabiei îngerului și aleg să nu o folosesc. Poate aș reuși să spintec o persoană cu ea, dar, fără antrenament, cu siguranță mi-ar fi luată cât ai clipi.

Așa că, în schimb, iau aripile și cheia de la lanțul îngerului. Îndes cheia în buzunarul blugilor și despachetez repede aripile. Singura mea speranță este ca teama și dorința de autoconservare a intrușilor să-mi vină în ajutor, înainte ca partea prudentă a minții mele să mă poată trage de mânecă și să-mi spună cât de periculoasă este această idee, alerg pe coridorul obscur unde lumina lunii este destul de puternică încât să-mi reliefeze conturul, dar nu atât încât să dezvăluie lucrurile în detaliu.

Intrușii l-au prins pe înger la colț.

Acesta reușește bine să le țină piept, însă atacatorii și-au dat seama că este rănit – ca să nu mai vorbim despre lanțul care îl ține legat de un cărucior greu – și nu vor să renunțe acum, că simt mirosul sângelui.

Încrucișez brațele la spate și țin aripile drepte acolo. Acestea se clatină în dezechilibru. E ca și când aș ține un catarg cu brațele răsucite. Aștept până ce le pot ține nemișcate, după care pășesc înainte.

Sperând din toată inima ca umbrele să dea credibilitate aripilor, lovesc cu piciorul și răstorn o mescioară pe care se află o vază în chip surprinzător rămasă întreagă. Zgomotul neașteptat le atrage atenția.

Pentru o secundă, nimeni nu scoate o vorbă și toți îmi studiază silueta întunecată. Sper pe tot ce am sfânt și mai puțin sfânt că semăn cu un Înger al Morții. Dacă ar fi lumină, intrușii ar vedea o adolescentă costelivă care se chinuiește să țină la spate două aripi uriașe. Însă este întuneric, iar ei sper că văd singurul lucru care le poate îngheța sângele în vine.

— Ce avem aici? întreb pe-un ton care-mi doresc să sune ca o bășcălie asasină. Mihail, Gabriel, veniți să vedeți asta, strig în spate, de parcă nu aș fi singură. Mihail și Gabriel sunt singurele două nume de îngeri care îmi vin în minte. Maimuțele astea cred că acum pot să-l atace pe un seamăn de-al nostru.

Atacatorii încremenesc. Toți se holbează la mine. În momentul acela, în timp ce îmi țin respirația, în spațiul dintre noi posibilitățile se învârt aidoma unei roți de ruletă.

Apoi se întâmplă un lucru cu adevărat rău.

Aripa mea dreaptă se clatină, după care alunecă puțin. Mă grăbesc să o îndrept și, încercând să o apuc mai bine, o fac să

urce și să coboare, iar asta nu reușește decât să atragă mai tare atenția asupra ei.

În secunda nesfârșită dinainte ca toți să înțeleagă ce s-a întâmplat, îl văd pe înger cum își dă ochii peste cap, ca un adolescent care asistă la o scenă de-o stupizenie monumentală. Unii pur și simplu nu știu ce înseamnă recunoștința.

Îngerul este primul care rupe tăcerea. Desprinde căruciorul de la pământ și îl azvârle spre cei trei indivizi din fața sa, dărâmându-i ca pe niște popice.

Trei dintre cei rămași în picioare vin spre mine.

Las aripile să cadă și fug în stânga lor. Când te lupți cu mai mulți deodată, trucul este să eviți confruntarea cu toți concomitent. Spre deosebire de filme, atacatorii nu așteaptă la coadă ca să îți bumbăcească fundul; vor să dea buzna toți o dată, ca o haită de lupi.

Mă mișc în semicerc în jurul lor, ca într-un dans, până când individul aflat mai aproape de mine ajunge să fie în calea celorlalți doi. Este nevoie doar de o secundă ca ei să iasă din spatele amicului lor, însă mie îmi e de ajuns atât pentru a-i aplica un șut serios în vintre. Omul se îndoaie de spate și, chiar dacă aș accepta cu drag invitația de a-i trage un genunchi în față, prietenii lui au întâietate.

Îmi mut dansul de cealaltă parte a tipului care se ține de boașe și îi fac pe ceilalți să se dispună în șir pentru a ieși de după el. Secer picioarele celui lovit, care se prăbușește peste bătăușul numărul doi. Cel rămas în picioare vine hotărât spre mine și împreună ne rostogolim la pământ și ne zbatem amândoi pentru poziția dominantă.

Eu ajung dedesubt. E mai greu decât mine cu vreo cincizeci de kilograme, totuși aceasta este o poziție din care am exersat să mă lupt iar și iar.

Bărbații sunt înclinați să se lupte cu o femeie altfel decât o fac cu alți bărbați. Majoritatea covârșitoare a luptelor dintre bărbați și femei pornesc cu atacul bărbatului din spate și aproape imediat se sfârșesc la pământ, cu femeia dedesubt. Prin urmare, o luptătoare bună trebuie să știe cum să se lupte stând pe spate.

În timpul zbaterilor noastre, reușesc să scot un picior de sub el, ca să am un punct de sprijin. Îmi iau avânt. Apoi îl rostogolesc pe o parte dintr-o smucitură de șold.

Aterizează pe spate. Înainte să își revină pe poziție, îi trag un călcâi între picioare.

Mă ridic într-o clipită și încep să îl iau la șuturi în cap înainte să își revină. Îl lovesc atât de tare, încât căpățâna îi sare înainte și-napoi.

— Frumos.

Îngerul stă în picioare și privește în clarul lunii din spatele căruciorului însângerat.

În jurul lui, atacatorii gem împrăștiați care pe unde. Unii sunt așa nemișcați, că nu îmi dau seama dacă mai trăiesc. Îngerul încuviințează apreciativ din cap, de parcă ar vedea ceva ce îi place. Când îmi dau seama că aprobarea lui mă încântă, mă mustru în sinea mea.

Un individ se ridică împleticit și fuge către ușă. Se ține de cap de parcă s-ar teme că îi va cădea. Ca și când doar asta ar fi așteptat, alți trei se ridică și ies șchiopătând pe ușă fără a se uita înapoi. Ceilalți rămân la pământ și icnesc.

Aud un râs ușor și înțeleg că este al îngerului.

— Arăți ridicol cu aripile alea, zice el. Îi sângerează buza și deasupra unui ochi are o tăietură care sângerează și ea. Cu toate astea, pare relaxat, zâmbetul îi luminează chipul.

Cu mâini nesigure, scot din buzunar cheia lanțului de bicicletă și i-o arunc. O prinde, deși încă este încătușat.

— Să o ștergem de aici, spun și vocea nu-mi sună atât de nesigură cum mă simt. Adrenalina pusă în mișcare de luptă mă face literalmente să tremur. Îngerul iese din lanț, se întinde și își trosnește încheieturile. După aceea smulge o jachetă de denim de pe unul dintre indivizii care se vaită la pământ și mi-o aruncă mie. Mi-o pun bucuroasă pe umeri, deși e mult prea mare pentru mine.

Până înfășor eu repede aripile în pătură, el se duce înapoi în biroul de pe colț. Dau fuga la fișet pentru a lua sabia, apoi mă intersectez cu el în antreu tocmai când iese cu rucsacul meu. Leg pătura pe rucsac, străduindu-mă să nu o strâng prea tare sub privirea lui, după care îmi fac plinul. Mi-aș dori să am un rucsac și pentru el, însă el oricum, din cauza rănilor de pe spate, nu l-ar putea duce.

Când vede sabia, pe față îi apare un zâmbet mare ca și când ar fi vorba despre un prieten de mult pierdut, și nu de o bucată de metal lucrată frumos. Bucuria lui sinceră îmi taie respirația

pentru o clipă. Este o expresie pe care nu credeam să o mai văd vreodată pe chipul cuiva. Mă simt mai bine doar fiindcă mă aflu în preajma lui.

— Ai avut sabia mea tot acest timp?

— Este sabia mea acum.

Vorbesc pe un ton mai aspru decât o cere situația. Fericirea lui este atât de omenească, încât uit pentru o clipă ce este el, de fapt. Îmi înfig unghiile în palme pentru a-mi reaminti să nu-mi mai las niciodată gândurile să hoinărească.

— Sabia ta? Ai vrea tu, spune. (Ce-aș vrea este ca el să nu mai pară atât de uman.) Ai idee cât de loială mi-a fost de-a lungul anilor?

— Să nu-mi spui că ești unul dintre cei care își botează mașinile și cănile de cafea! Este un obiect fără suflet. Depășește blocajul.

Se întinde după sabie. Fac un pas înapoi, refuzând să i-o dau.

— Ce, ai de gând să ne batem pentru ea? întreabă. Pare că e gata să izbucnească în râs.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

Suspină, aparent obosit.

— S-o folosesc ca pe o cârjă, ce crezi?

Pentru o clipă, rezolvarea situației este incertă. Adevărul e că nu are nevoie de sabie ca să mă bată, acum, că este liber și în picioare. Ar putea doar să o ia, și amândoi știm asta.

— Ți-am salvat viața, spun.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Discutabil.

— De două ori.

În sfârșit, lasă să cadă mâna pe care o ținea întinsă spre sabie.

— Nu ai de gând să îmi înapoiezi sabia, așa-i?

Pun mâna pe scaunul cu rotile al lui Paige și îndes sabia în buzunarul spetezei. Atâta timp cât este prea obosit ca să se certe, prefer să mențin eu controlul. Fie este cu adevărat epuizat, fie a decis să mă lase să o car eu în locul lui, ca un mic scutier. După cum se uită la sabie, cu jumătate de rânjet, presupun că valabilă este a doua explicație.

Întorc scaunul lui Paige și îl împing.

— Nu cred că-mi va mai trebui scaunul acela, spune îngerul. Pare istovit și sunt gata să pariez că nu ar refuza dacă m-aș oferi să îl împing în scaun.

— Nu e pentru tine, ci pentru sora mea.

Nu spune nimic și ieșim în noapte, iar eu știu că el crede că Paige nu va vedea niciodată scaunul cu rotile.

Poate să se ducă dracului.

10.

Silicon Valley se află cam la o jumătate de oră cu mașina față de pădurea de pe dealuri. În același timp, este cam la patruzeci și cinci de minute față de San Francisco, dacă mergi pe autostradă. Mă gândesc că drumurile vor fi blocate de mașini abandonate și de oameni disperați. Așa că pornim spre dealuri, unde e mai puțină lume și există mai multe locuri în care să ne ascundem.

Până acum câteva săptămâni, bogații locuiau de-a lungul colinelor mai joase, fie în conace cu trei dormitoare care costă vreo câteva milioane de dolari, fie în vile de poveste care costă peste zece milioane de dolari. Pe acestea le ocolim, căci socotesc că atrag genul de vizitatori nedoriți. În schimb, alegem o căsuță pentru oaspeți din spatele unei proprietăți. O construcție nu foarte dichisită, ce nu va atrage deloc atenția.

Îngerul vine după mine fără să comenteze, iar asta mie îmi convine de minune. Nu a spus mare lucru din momentul în care am părăsit clădirea de birouri. A fost o noapte lungă, iar când ajungem la căsuță, abia se mai ține în picioare. Ajungem cu puțin înainte să înceapă furtuna.

E ciudat. Într-un fel, este șocant de puternic. A fost bătut, mutilat și sângerează de câteva zile; totuși, se poate lupta cu mai mulți oameni deodată. Nu pare să-l prindă răceala, chit că nu poartă cămașă sau jachetă. Chiar și așa, mersul pe jos pare să fie un chin.

Când în sfârșit ajungem să ne odihnim în cabană și afară începe să plouă, îngerul își scoate încet cizmele. Picioarele-i sunt pline de bășici. Sunt roz și fragile, de parcă nu ar fi fost folosite cine știe ce. Poate că așa și este. Dacă aș avea aripi, probabil că și eu cel mai adesea aș zbura.

Scotocesc prin rucsac după trusa mică de prim-ajutor. În ea găsesc câțiva plasturi. Sunt ca niște bandaje adezive, numai că mai mari și mai rezistente. I-i dau îngerului. Desface unul și se uită la acesta ca și când ar vedea pentru prima dată așa ceva.

Studiază întâi partea de culoarea pielii, care este cu un ton mai deschisă decât pielea lui, apoi partea cu pansament, după

care revine la partea de culoarea pielii. Duce plasturele la ochi ca solzul unui pirat și se strâmbă.

Buzele mi se întind într-un zâmbet abia schițat, deși îmi vine greu să cred că mai pot zâmbi. I-l iau din mână.

— Poftim, îți arăt eu cum se folosește. Dă-mi să-ți văd piciorul.

— În lumea îngerilor, asta este o cerere destul de intimă. De obicei, până să dau cuiva piciorul, trebuie să mă scoată la cină, să bem un vin și să avem o conversație spumoasă.

Asta cere o replică de duh.

— Cum vrei, zic.

Bine, știu că nu sunt demnă de premiul Femeia Isteață a Anului.

— Vrei să îți arăt cum se folosește sau nu?

Folosesc un ton arogant, însă de altceva nu sunt în stare acum.

Îngerul întinde picioarele. De pe călcâie și degetele mari, puncte de-un roșu-aprins par să implore atenție. Pe un călcâi are o bășică spartă.

Arunc o privire la cei câțiva plasturi, evident insuficienți. Va trebui să îi folosesc pe toți pe picioarele lui și să sper că eu însămi nu voi avea nevoie de bandaje. Vocea aceea firavă se aude din nou tocmai când apăs încet partea adezivă în jurul bășicii sparte: *Nu va fi cu tine mai mult de două zile. De ce irosești pe el lucruri prețioase*?

Îngerul își scoate un ciob de sticlă din umăr. Cu asta s-a ocupat tot drumul și, totuși, continuă să mai găsească cioburi. Dacă nu ar fi sărit în fața mea când a spart geamul, aș fi și eu plină de cioburi acum. Sunt aproape sigură că nu m-a protejat intenționat, însă nu pot să nu-i fiu recunoscătoare că a făcut-o.

Folosind un pansament steril, șterg puroi și sânge, deși știu că, dacă se va infecta, infecția va fi pornit de la rănile adânci de la spate, nu de la câteva bășici de la picioare. Gândindu-mă la aripile lui retezate, îl badijonez cu mai multă atenție decât aș face-o în mod normal.

— Cum te cheamă? întreb.

Nu simt nevoia să știu. De fapt, nici *nu vreau* să știu. A-i cunoaște numele ar fi ca și când ne-am afla, cumva, de aceeași parte, iar asta nu ar fi posibil niciodată. Este ca și cum aș recunoaște că am putea fi prieteni. Dar asta e imposibil. Nu are sens să te împrietenești cu călăul tău.

— Raffe.

L-am întrebat de nume doar ca să îi distrag atenția și să nu se gândească să-și folosească picioarele în loc de aripi. Dar acum, că îi știu numele, pare corect.

— Ra-fi, repet încet. Îmi place cum sună.

Privirea i se-nmoaie de parcă ar zâmbi, chit că expresia nu pierde nimic din tăria ca de piatră. Din cine știe ce motiv, simt că îmi ia foc fața.

Îmi dreg glasul pentru a risipi tensiunea.

— Raffe sună ca un zbor de pasăre. Coincidență?

Asta îl face să zâmbească. Când zâmbește, chiar pare a fi o persoană pe care ți-ai dori să o cunoști. Un tânăr chipeș de pe un alt tărâm la care o fată poate să viseze.

Doar că nu este un tânăr. Și e de pe un tărâm prea diferit. Ca să nu mai spun că fata din mine nu poate visa altceva decât hrană, adăpost și siguranța familiei ei.

Apăs ferm cu degetul porțiunea adezivă a plasturelui pentru a-l face să nu cadă. Îngerul inspiră tăios și nu-mi dau seama dacă o face de durere sau de plăcere. Am grijă să țin ochii coborâți la ceea ce fac.

— Tu nu ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă?

Îmi vine să-mi dau una în cap. Replica asta sună a flirt perfect. Ceea ce nu este, desigur. Nu ar putea să fie. Cel puțin, am reușit să nu folosesc un ton sprințar.

— Numele ți-l cunosc deja. După care imită la perfecție vocea mamei mele: Penryn Young, deschide ușa asta chiar acum!

— Destul de bine. Parcă ai fi chiar ea.

— Probabil ai auzit vechea teorie cum că, atunci când stăpânești numele cuiva, ai putere asupra persoanei respective.

— Este adevărat?

— Poate să fie. Mai ales între specii.

— Atunci, de ce mi l-ai spus pe al tău?

Se lasă pe spate și ridică din umeri cu nepăsare, superior.

— Și cum ți se spune atunci când nu ți se cunoaște numele?

Pregetă puțin înainte să răspundă.

— Mânia lui Dumnezeu.

Iau mâna de pe piciorul lui cu o mișcare lentă, controlată, ca să nu-l las să tremure. Îmi dau seama atunci că, dacă ne-ar putea vedea cineva, ar rămâne cu impresia că mă prosternez în fața lui. El șade în scaun și eu stau îngenuncheată înaintea lui,

cu privirea în pământ. Mă ridic imediat, ca să îl pot privi de sus. Inspir adânc, îmi îndrept umerii și mă uit drept în ochii săi.

— Nu mă tem de tine, de cei ca tine și nici de dumnezeul tău.

Mă crispez în sinea mea, convinsă că va urma o lovitură de trăsnet. Dar nu urmează. Afară, în plină furtună, nu se aude nici măcar un tunet bine potrivit. Totuși, asta nu îmi reduce teama. Sunt o furnică pe câmpul de luptă al zeilor. Nu este loc pentru mândrie sau ego și abia e loc destul pentru supraviețuire. Însă nu mă pot abține. Cine se cred ei? Om fi noi furnici, dar acest câmp este căminul nostru și avem tot dreptul să trăim pe el.

Expresia lui se schimbă abia perceptibil înainte să o spulbere în felul său dumnezeiesc. Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar știu că afirmația mea nebunească are cât de cât efect asupra lui, chiar dacă vorbim doar despre amuzament.

— Nu mă îndoiesc, Penryn.

Îmi rostește numele ca și când ar simți un gust nou, rostogolindu-l pe limbă pentru a vedea dacă îi place. Există în felul în care îl spune ceva intim ce mă pune pe jar.

Îi arunc în poală plasturii rămași.

— Acum, știi cum se folosesc. Bun venit în lumea mea!

Mă întorc cu spatele la el ca să-i demonstrez că nu mă tem. Cel puțin, asta îmi spun eu. Totodată, e convenabil faptul că, întorcându-mă, îmi pot lăsa mâinile să tremure puțin în timp ce scormonesc în rucsac după ceva de mâncare.

— De ce sunteți aici, totuși? întreb concentrată la căutarea mea. Adică, este evident că nu ați venit pentru o discuție amicală, dar de ce vreți să scăpați de noi? Ce am făcut ca să merităm să fim exterminați?

Ridică din umeri.

— Habar nu am.

Mă holbez la el cu gura căscată.

— Hei, nu eu iau deciziile, se justifică el. Dacă m-aș pricepe la marketing, ți-aș debita o poveste gogonată care să pară blindată. Dar adevărul este că orbecăim cu toții pe întuneric. Și uneori ne lovim de ceva teribil.

— Chiar așa? Nu poate fi ceva atât de aleatoriu.

Nu știu ce vreau să aud, dar sigur nu asta.

— Întotdeauna e ceva atât de aleatoriu.

Vorbește mai mult ca un soldat călit în lupte decât orice înger de care am auzit vreodată. Un lucru este sigur – nu voi obține multe răspunsuri de la el.

Cina constă în supă instant de tăiței și două batoane energetice. La desert avem bombonele de ciocolată șterpelite din birou. Mi-aș dori să putem aprinde focul în cămin, dar fumul ieșind pe horn ar fi un semn clar că locuința este ocupată. La fel și cu luminile. Am două lanterne în rucsac, dar îmi reamintesc faptul că intrușii au fost atrași, probabil, de lanterna mamei, așa că ne ronțăim pe întuneric tăițeii uscați și batoanele energetice mult prea dulci.

Îngerul își înfulecă porția atât de repede, că nu pot să nu fac ochii mari. Nu știu când a mâncat ultima dată, însă cu siguranță nu a mâncat în cele două zile de când îl cunosc eu. În același timp, bănuiesc că super-abilitatea sa de vindecare consumă și ea multe calorii. Nu avem mult, totuși îi ofer jumătate din porția mea. Dacă ar fi fost treaz în ultimele două zile, ar fi trebuit să îi dau să mănânce mai mult decât atât.

Țin mâna întinsă, oferindu-i mâncare, destul de mult cât să fie un moment stânjenitor.

— Nu o vrei? întreb.

— Depinde de motivul pentru care mi-o dai.

Ridic din umeri.

— Uneori, în timp ce orbecăim pe întuneric, ne lovim de ceva bun.

Mă privește încă o secundă, după care acceptă mâncarea.

— Să nu te gândești, însă, că vei primi și porția mea de ciocolată.

Știu că ciocolata ar trebui să o păstrez, dar nu mă pot opri să nu mănânc mai mult decât mi-am planificat. Textura cerată și explozia dulce din gură îmi dau un confort prea rar pentru a-l amâna. Cu toate acestea, nu voi îngădui să mâncăm mai mult de jumătate din provizii. Restul îl îndes în fundul rucsacului, ca să nu mă simt tentată.

Probabil că pofta mea pentru dulce mi se vede pe față, pentru că îngerul întreabă:

— De ce nu o mănânci, și basta? Mâine putem mânca altceva.

— E pentru Paige.

Trag fermoarul rucsacului cu fermitate, ignorându-i privirea adâncă.

Mă întreb unde o fi mama acum. Întotdeauna am presupus că este mai inteligentă decât tata, chiar dacă el deține o diplomă de master în inginerie. Însă nici toată istețimea ei animală nu o poate ajuta atunci când instinctele nebunești îi solicită atenția. Unele dintre cele mai rele momente din viața mea s-au petrecut din pricina ei. Totuși, nu pot decât să sper că a găsit un loc uscat în care să se ferească de ploaie și că a putut pune mâna pe ceva de mâncare la cină.

Scotocesc în rucsac și găsesc ultimul pahar de polistiren cu tăiței uscați. Mă duc la ușă și îl las afară.

— Ce faci?

Mă gândesc să îi explic despre mama, dar hotărăsc să nu o fac.

— Nimic.

— De ce lași mâncare afară, în ploaie?

De unde știe că e mâncare? E prea întuneric ca să vadă paharul cu tăiței.

— Cât de bine poți tu să vezi în întuneric?

Tace pentru un timp, gândindu-se parcă să nege că ar putea să vadă în întuneric.

— Aproape la fel de bine cum văd ziua.

Pun informația la păstrare. Detaliul acesta mărunt poate că îmi va salva viața. Cine știe ce aș fi făcut odată ce i-aș fi întâlnit pe ceilalți îngeri? Poate că aș fi încercat să mă furișez în cuibul lor sub pavăza întunericului. Ar fi fost un moment total nepotrivit să descopăr cât de bine pot îngerii să vadă în beznă.

— Deci? De ce lași hrană valoroasă afară?

— În caz că e mama acolo.

— Nu ar intra, pur și simplu?

— Poate. Poate că nu.

Încuviințează din cap de parcă ar înțelege, ceea ce, desigur, nu poate să facă. Poate că pentru el toți oamenii se comportă ca și când ar fi nebuni.

— Ce-ar fi să aduci mâncarea înăuntru? Îți voi spune eu când e prin apropiere.

— De unde să știi dacă e prin apropiere?

— O voi auzi, răspunde. Cel puțin, dacă nu se pornește ploaia prea tare.

— Cât de bun ți-este auzul?

— Poftim?

— Ha-ha! fac eu sec. Dacă știu astfel de lucruri aș putea avea mai multe șanse să îmi salvez sora.

— Nici măcar nu știi unde este sau dacă e în viață.

Spune asta cu detașare, de parcă ar vorbi despre vreme.

— Dar știu unde ești tu și mai știu că te vei duce înapoi la ceilalți îngeri, chiar dacă numai pentru a te răzbuna.

— Ah, așa stau lucrurile? Cum nu ai putut obține informațiile de la mine când eram slăbit și neputincios, marele tău plan de acum este să vii după mine înapoi la cuibul de vipere pentru a-ți salva sora? Știi că strategia asta e la fel de bine gândită ca planul de a-i speria pe oamenii aceia dându-te drept înger.

— O fată trebuie să improvizeze după cum se schimbă situația.

— Situația s-a schimbat într-atât, încât nu o mai poți controla. Nu vei reuși decât să-ți pierzi viața, dacă urmezi calea asta, așa că ascultă-mi sfatul și fugi în direcția opusă.

— Nu înțelegi. Nu e vorba despre decizii logice, optime. Nu e ca și când aș avea de ales. Paige este doar o fetiță neputincioasă. Este sora mea. Singurul lucru supus discuției este *cum* o voi salva, nu dacă o voi face.

Se lasă pe spate ca să mă măsoare din priviri.

— Sunt curios ce te va duce la pierzanie mai repede: loialitatea sau încăpățânarea ta?

— Niciuna, nici alta, dacă mă ajuți tu.

— Și de ce aș face asta?

— Ți-am salvat viața. De două ori. Îmi ești dator. În unele culturi, ai fi sclavul meu pe viață.

E greu să îi văd expresia pe întuneric, dar în vocea lui se simte deopotrivă scepticismul și nesiguranța.

— Recunosc, e adevărat că m-ai tras de pe stradă când eram rănit. Și, în mod normal, asta s-ar putea spune că echivalează cu salvarea vieții mele, însă, cum intenția ta era de a mă răpi pentru a mă interoga, nu cred că se pune. Iar dacă te referi la tentativa ta eșuată de a mă „salva” în timp ce mă luptam cu intrușii aceia, va trebui să îți reamintesc că, dacă nu m-ai fi izbit cu spatele în piroanele acelea din perete și dacă nu m-ai fi legat apoi cu lanțul de un cărucior, nu aș fi fost pus niciodată în postura aceea.

Chicotește.

— Nu-mi vine să cred că idioții aceia chiar s-au lăsat duși de nas că ai fi un înger.

— Nu s-au lăsat.

— Doar fiindcă ai dat-o tu în bară. Aproape am izbucnit în râs când te-am văzut.

— Ar fi fost foarte nostim, dacă nu ar fi fost în joc viețile noastre.

Trece la un ton sobru:

— Deci știi că ai fi putut fi ucisă?

— La fel și tu.

Vântul șușotește afară și face frunzele să foșnească. Deschid ușa și recuperez paharul de tăiței. E mai bine să cred că o va auzi pe mama când va veni. Cel mai bine e să nu riscăm să vadă altcineva mâncarea și să intre în casă.

Scot din rucsac un hanorac și îl trag peste cel de pe mine. Temperatura scade cu rapiditate. Abia atunci rostesc întrebarea de al cărei răspuns mă tem.

— Ce gânduri au cu bieții copii?

— Au fost răpiți mai mulți?

— Am văzut când i-au luat găștile. M-am gândit că n-o vor vrea pe Paige din cauza picioarelor ei. Dar acum mă întreb dacă nu-i vând cumva îngerilor.

— Nu știu ce fac cu copiii. Sora ta este prima despre care am auzit.

Vocea lui calmă mă înfioară.

Ploaia lovește în ferestre și vântul face o ramură să zgârie sticla geamului.

— De ce te atacau ceilalți îngeri?

— E nepoliticos să întrebi victima unui atac ce a făcut ca să fie atacată.

— Știi la ce mă refer.

Ridică din umeri în semiîntuneric.

— Îngerii sunt creaturi violente.

— Am observat asta. Înainte, credeam că sunt numai lapte și miere.

— De ce să crezi asta? Chiar și în Biblia voastră suntem vestitorii tuturor relelor, cei care vor și pot să distrugă orașe întregi. Doar pentru că, uneori, am avertizat pe unu sau doi dintre voi de toate astea nu înseamnă că suntem altruiști.

Mai am întrebări, dar înainte trebuie să lămuresc un lucru.

— Ai nevoie de mine.
El râde zgomotos.
— Cum așa?
— Trebuie să te întorci la amicii tăi ca să vezi dacă aripile îți pot fi cusute la loc. Ți-am văzut-o pe chip când am spus asta înainte, în birou. Crezi că s-ar putea face. Dar pentru a ajunge acolo, trebuie să umbli pe picioare. Nu ai mai umblat pe pământ până acum, așa este? Ai nevoie de un ghid, de o persoană care poate găsi hrană și apă, adăpost.
— Asta numești tu hrană?
În lumina lunii văd cum aruncă paharul de polistiren gol într-un coș de gunoi. E prea întuneric ca să îl văd când atinge ținta, dar, după sunetul pe care îl face, lovitura e câștigătoare.
— Vezi? Tu nici nu i-ai fi băgat în seamă. Noi avem tot felul de chestii pe care tu nu le-ai recunoaște ca hrană. În plus, ai nevoie de cineva care să te ferească de bănuială. Nimeni nu ar suspecta că ești un înger dacă ești însoțit de un om. Ia-mă cu tine. Te ajut să ajungi acasă dacă mă ajuți și tu să îmi găsesc sora.
— Deci vrei să duc un cal troian în cuibul îngerilor?
— Nici pomeneală. Nu mi-am pus în cap să salvez lumea, ci doar pe sora mea. Îmi ajunge răspunderea asta. În plus, pentru ce îți faci griji? Ai impresia că mititica de mine este o amenințare la adresa stirpei îngerilor?
— Și dacă ea nu se află acolo?
Înainte să pot răspunde, trebuie să înghit nodul din gât.
— Atunci, nu voi mai reprezenta o problemă pentru tine.
Silueta lui întunecată se ghemuiește pe canapea.
— Hai să dormim puțin, cât încă mai este întuneric afară.
— Să înțeleg că nu refuzi, da?
— Dar nici nu accept. Acum, să ne culcăm.
— Și asta e ceva. Este mai ușor să ne păzim noaptea când suntem doi.
— Dar este mai ușor să dormi când nu ești decât tu.
Ia o pernă și își acoperă urechea cu ea. Își mai schimbă poziția o dată, apoi rămâne nemișcat, respirația îi devine grea și egală, de parcă ar fi adormit deja.
Suspin și mă întorc în dormitor. Pe măsură ce mă apropii, aerul e tot mai rece și încep să regret ideea de a mă culca acolo.

De îndată ce deschid ușa, îmi dau seama de ce este atât de frig în căscioară. Fereastra este spartă și ploaia cade în rafale peste pat. Sunt atât de obosită, că aș putea dormi direct pe podea. Trag de pe scrin o pătură. Este rece, dar e uscată. Închid ușa dormitorului pentru a nu se face curent și mă înapoiez tiptil în living. Mă întind pe sofa vizavi de înger și mă înfășor în pătură.

El pare să doarmă comod. Nu are cămașă nici acum, la fel cum nu are de când l-am cunoscut. Bandajele probabil că îi țin puțin de cald, dar nu cine știe ce. Oare nu simte frigul? Sus, pe cer, unde el zboară, probabil că este un frig crâncen. Poate că îngerii sunt adaptați la temperaturile scăzute, la fel cum sunt ușori, ca să poată zbura.

Nu am de unde să știu sigur și probabil că asta este doar o justificare ca să mă simt mai bine fiindcă am luat singura pătură din casă. Nu este curent electric, așa încât căldura nu funcționează. Rareori îngheață în Zona Golfului, dar uneori noaptea se face destul de frig. Acum pare să fie un astfel de moment.

Adorm ascultând ritmul egal al respirației sale și ropotul ploii în geamuri.

Visez că înot în Antarctica, înconjurată de aisberguri inegale. Acele turnuri de gheață sunt maiestuoase și au o frumusețe mortală.

O aud pe Paige strigându-mă. Se zbate în apă, tușește, abia se ține la suprafață. Cum nu se poate ajuta decât de brațe, știu că nu va rezista mult timp. Înot spre ea, îmi doresc cu disperare să o ajut, dar frigul cumplit îmi încetinește mișcările și îmi consum aproape toată energia tremurând. Paige mă strigă. Este prea departe ca să îi pot vedea fața, însă îi aud lacrimile în voce.

— Vin! încerc să strig. E bine, voi fi acolo imediat.

Dar vocea mea iese ca o șoaptă aspră care abia-mi ajunge mie la urechi. Simt în piept un junghi de frustrare. Nu o pot calma nici măcar cu niște vorbe.

Apoi aud o barcă cu motor. Vine în goană spre mine, făcând slalom printre banchize. La bordul bărcii este mama, ea o conduce. Cu mâna liberă aruncă peste bord obiecte prețioase de supraviețuire, care aterizează greoi în apa glacială. Conserve cu supă și fasole, veste de salvare și pături, chiar și încălțări și

pachete cu plasturi, toate sunt aruncate peste copastia bărcii și se afundă printre sloiurile de gheață.

— Ar fi bine să îți mănânci ouăle, draga mea, spune mama.

Barca vine drept spre mine și nu încetinește. Dimpotrivă, prinde viteză. Dacă nu mă feresc, va da peste mine.

Paige mă strigă din depărtare.

— Vin, dau să strig, dar din gura mea iese doar o șoaptă gâtuită. Încerc să înot spre ea, însă mușchii mi-au înghețat atât de tare, încât nu pot decât să mă zbat inutil. Mă zbat și tremur în calea bărcii mamei mele.

— Liniște. Șșșt, îmi șoptește în ureche o voce liniștitoare.

Simt cum pernele canapelei îmi sunt trase de la spate. Apoi mă învelește căldura. Mușchi fermi mă îmbrățișează din spațiul unde înainte erau pernele. Sunt vag conștientă că mă cuprind brațe de bărbat, pielea lor moale ca o pană, mușchii lor catifelați ca oțelul. Alungându-mi gheața din vene și coșmarul.

— Șșșt.

O voce aspră în urechea mea.

Mă relaxez în coconul de căldură și las sunetul ploii pe acoperiș să mă adoarmă la loc.

•

Căldura a dispărut, însă nu mai tremur. Mă ghemuiesc și încerc să mă bucur de căldura lăsată în perne de un corp care nu mai este acolo.

Când deschid ochii, lumina dimineții mă face să regret gestul. Raffe stă întins pe sofaua sa și se uită la mine cu ochii lui albaștri-închis. Înghit, simțindu-mă deodată stânjenită și neîngrijită. Grozav. Lumea a ajuns la sfârșit, mama este undeva, cine știe pe unde, alături de găștile hoinare, mai smintită ca oricând, sora mea a fost răpită de îngeri răzbunători și eu îmi fac griji că am părul unsuros și că îmi miroase respirația.

Mă ridic brusc, dând în lături pătura cu mai multă forță decât ar fi fost nevoie. Îmi iau obiectele de igienă personală și pornesc spre una dintre cele două toalete.

— Bună dimineața și ție, spune el, tărăgănând leneș cuvintele. Sunt cu mâna pe ușa toaletei, când mai spune: În caz că te interesează, răspunsul este afirmativ.

Preget, temându-mă să mă uit înapoi.

— Da?

Da, el m-a ținut în brațe toată noaptea? Da, știe că mi-a plăcut?

— Da, poți să vii cu mine, rostește de parcă deja ar regreta decizia. Te voi duce în sălașul îngerilor.

11.

În casă este apă curentă, dar nu e caldă. Mă gândesc să fac un duș, totuși, căci nu știu cât timp va trece până să pot face unul cum se cade, însă gândul la apa rece ca gheața care-mi atinge pielea cu forță mă face să ezit.

Hotărăsc să mă spăl temeinic cu o cârpă umedă. Măcar în felul acesta, pot face ca anumite părți ale corpului meu să nu înghețe deodată.

Cum mă așteptam, apa este rece ca gheața și îmi aduce în minte fragmente din visul de noaptea trecută, ceea ce, inevitabil, îmi amintește modul în care m-am încălzit destul cât să adorm la loc. Probabil nu a fost vorba decât despre un gest de protecție din partea îngerului declanșat de tremuratul meu, la fel cum pinguinii se adună laolaltă când este frig. Ce altceva putea să fie?

Dar nu vreau să mă gândesc la asta – nu știu cum să mă gândesc la asta – așa că azvârl gândul în locul acela întunecat și aglomerat din mintea mea care amenință să dea pe de lături în orice clipă.

Când ies din baie, Raffe arată proaspăt îmbăiat, e îmbrăcat în pantalonii săi negri și are ghete în picioare. Nu mai poartă bandajele. Șuvițele de păr ud îi cad peste ochi când îngenunchează pe podeaua de lemn masiv în fața păturii desfăcute. Pe aceasta sunt așezate aripile.

Își plimbă degetele printre pene, ridicându-le pe cele strivite și smulgându-le pe cele rupte. Într-un fel, presupun că așa se curăță. Are atingerea blândă și respectuoasă, deși pe chip i se citește o expresie impenetrabilă și dură ca piatra. Capetele aripii pe care le-am tăiat eu arată urât.

Simt o pornire absurdă de a-mi cere iertare. Pentru ce îmi pare rău, mai exact? Că semenii lui au atacat lumea mea și au distrus-o? Că sunt atât de brutali, încât pot reteza aripile unuia de al lor și apoi să îl lase să fie sfâșiat de sălbaticii locului? Dacă suntem chiar atât de sălbatici, asta e doar fiindcă ei ne-au făcut așa. Drept pentru care nu îmi pare rău, îmi reamintesc. Nu am

de ce să regret că am strivit aripile unui dușman într-o pătură roasă de molii.

Dar, cine știe de ce, las totuși capul în pământ și pășesc încet ca și când mi-ar părea rău, chit că nu aș spune-o cu voce tare.

Merg prin spatele lui ca să nu îmi vadă poziția vinovată și atunci îi văd perfect spinarea goală. Nu mai sângerează. Acum, și restul corpului pare a fi perfect sănătos – fără vânătăi, fără umflături sau tăieturi, mai puțin acolo unde înainte se aflau aripile lui.

Rănile sunt ca două dâre de carne crudă trasate pe spatele lui în jos. Urmează făgașul făcut de cuțit prin tendoane și mușchi. Nu îmi place să mă gândesc la asta, dar presupun că celălalt înger a secționat articulațiile, separând oasele de restul corpului. Presupun că ar fi trebuit să suturez rănile, numai că bănuisem că ar muri.

— Nu ar trebui să încerc, nu știu, să îți suturez rănile? întreb, sperând că mă va refuza. Sunt o fată destul de tare, însă a coase laolaltă bucăți de carne forțează limitele zonei mele de confort, ca să nu spun mai mult.

— Nu, zice el fără a ridica ochii de la ce face. Se vor vindeca până la urmă singure.

— De ce nu s-au vindecat deja? Celelalte răni s-au vindecat cât ai clipi.

— Rănile făcute de săbiile îngerilor se vindecă mult mai greu. Dacă vrei vreodată să ucizi un înger, fă-l bucăți cu o sabie de-a lui.

— Minți. De ce îmi spui asta?

— Poate că nu mă tem de tine.

— Poate că ar trebui să te temi.

— Sabia mea nu m-ar răni și sabia mea este singura pe care o poți mânui.

Mai smulge, delicat, încă o pană și o pune pe pătură.

— Cum așa?

— Trebuie să primești acordul ca să folosești o sabie de înger. Dacă încerci să o ridici fără a avea permisiune, va cântări o tonă.

— Dar tu nu mi-ai dat permisiunea.

— Aceasta nu o primești de la înger, ci de la sabia însăși. Iar pe unele săbii simpla întrebare le enervează.

— Da, sigur că da.

Își trece mâna peste pene, ca să le simtă pe cele rupte. De ce nu pare că glumește?

— Nu am cerut permisiunea și am reușit să ridic sabia fără probleme.

— Asta pentru că voiai să mi-o arunci mie ca să mă pot apăra. Din câte se pare, ea a considerat că, pentru așa ceva, permisiunea se acordă din oficiu.

— Stai, mi-a citit gândurile?

— Sau măcar intențiile. Uneori face asta.

— Bine, cum să nu!

Am renunțat. Am auzit multe lucruri ciudate la viața mea și trebuie să nu le dai curs, pur și simplu, fără să provoci persoana care le exprimă. A o provoca este un exercițiu inutil și uneori periculos. Cel puțin, așa se întâmplă cu mama mea. Trebuie să recunosc, totuși, că Raffe este și mai inventiv decât mama.

— Deci... vrei să îți bandajez spatele?

— De ce?

— Ca să nu se infecteze rana, spun, scotocind prin rucsac după trusa de prim-ajutor.

— Nu m-aș teme de infecție.

— Nu poți să te infectezi?

— Ar trebui să fiu imun la microbii voștri.

Cuvintele „ar trebui” și „voștri” îmi atrag atenția. Nu știm aproape nimic despre îngeri. Orice informație ne-ar putea oferi un avantaj. Asta de îndată ce ne reorganizăm, desigur.

Îmi dau seama că m-aș putea afla în insolita poziție de-a dobândi o fărâmă de informații despre ei. În pofida a ceea ce șefii de bande ar vrea să credem noi, ceilalți, îngerilor morți sau pe moarte le sunt luate întotdeauna unele părți ale corpului, sunt sigură de asta. Nu știu ce aș face dacă aș avea informații despre îngeri, dar nu poate face rău să aflu cât de cât ceva.

Asta să le-o spui lui Adam și Evei.

Ignor vocea aceasta prevăzătoare din capul meu.

— Deci... Ești imunizat sau așa ceva?

Încerc să îmi compun o voce normală, de parcă răspunsul nu ar însemna nimic pentru mine.

— Probabil că este, totuși, o idee bună să mă bandajezi, spune el, trimițându-mi un semnal clar că e conștient de încercarea mea de a stoarce informații. Cât timp am rănile acoperite, probabil pot trece drept om.

Scoate o pană ruptă și o pune cu reținere peste mormanul în continuă creștere.

Îi bandajez rănile cu ultimele lucruri din trusa mea de prim-ajutor. Pielea lui este ca oțelul drapat în mătase. Lucrez puțin mai dur decât este nevoie, întrucât asta mă ajută să nu-mi tremure mâinile.

— Încearcă să nu te mai miști așa de mult, altfel vei sângera din nou. Bandajele nu sunt foarte groase și sângele va trece prin ele destul de repede.

— Nicio problemă, zice el. N-ar trebui să fie foarte greu să stau nemișcat în vreme ce fugim să ne salvăm pielea.

— Vorbesc serios. Alte bandaje nu mai avem, va trebui să ai grijă de ele.

— Nu am putea să mai găsim?

— Poate.

Cum magazinele sunt fie delapidate, fie se află în stăpânirea bandelor, cele mai mari șanse de a găsi truse de prim ajutor le avem căutând prin case.

Umplem sticla mea cu apă. Nu am avut destul timp ca să adun provizii din birou. Cele pe care le am cu mine sunt foarte variate. Suspin, dorindu-mi să fi avut timp ca să adun mai multă mâncare. Pe lângă singura cană cu supă instant de tăiței, mai avem doar mâna de ciocolățele pe care le păstrez pentru Paige. Împărțim tăițeii, fiecăruia revenindu-i cam două înghițituri. Pe când părăsim coliba, dimineața este la mijloc. Primul loc pe care îl vizităm este casa principală.

Am mari speranțe să găsim o bucătărie bine aprovizionată, însă o singură privire la dulapurile deschise în marea de granit și oțel inoxidabil îmi spune că va trebui să cotrobăim după resturi. Poate că aici au locuit cândva oameni bogați, însă nici măcar ei nu aveau destui bani ca să cumpere hrană odată ce situația s-a înrăutățit. Fie au mâncat tot ce au putut înainte să-și strângă lucrurile și să o ia la picior, fie le-au luat cu ei. Sertar după sertar, dulap după dulap, nu găsim nimic în afară de firmituri.

— Asta se poate mânca?

Raffe stă în ușa bucătăriei, încadrat de arcada mediteraneeană. Într-un loc ca acesta, te simți cu ușurință acasă. Postura lui are grația fluidă a unui aristocrat obișnuit cu o locuință scumpă. Totuși, punga cu mâncare pentru pisici pe care o ține ridicată în aer strică puțin imaginea aceasta.

Cobor mâna în pungă și scot din ea câteva granule roșii și galbene. Mi le arunc în gură. Crocante, cu gust vag de pește. În timp ce mestec și înghit îmi spun că sunt biscuiței.

— Nu e o mâncare rafinată, dar probabil nu ne va ucide.

La capitolul hrană, asta e tot ce găsim. În garaj ne întâmpină, totuși, altfel de provizii. Un rucsac care se transformă în sac de marinar, ceea ce e grozav, căci, deși el nu îl poate purta acum, mai târziu situația s-ar putea schimba. Doi saci de dormit pentru copii, rulați și gata de transportat. Nu este niciun cort, dar sunt lanterne cu baterii suplimentare. Un cuțit de vânătoare lucios, mai scump decât orice cuțit mi-am permis să cumpăr vreodată. I-l dau pe al meu lui Raffe și îl păstrez pe acesta.

Întrucât hainele mele sunt murdare, le schimb fără întârziere cu unele din dulapuri. Mai punem câteva în bagaje, precum și niște jachete.

Găsesc un tricou care aproape îi vine lui Raffe. Îl conving și pe el să își schimbe pantalonii negri și ghetele cu șireturi cu jeanși și o pereche de bocanci.

Din fericire, sunt trei dormitoare doldora de haine bărbătești de diferite mărimi. Probabil că acolo locuia o familie cu doi băieți adolescenți, însă acum singurul semn al existenței lor îl reprezintă lucrurile din dulapuri și din garaj. Cel mai mult mă preocupă dacă bocancii i se potrivesc lui Raffe sau nu. Bășicile i s-au vindecat deja de ieri, dar chiar și beneficiind de capacitatea sa de vindecare super-rapidă, nu ne permitem să își facă picioarele praf în fiecare zi.

Îmi spun că îmi pasă de asta fiindcă nu pot accepta să fiu ținută în loc de șchiopătatul lui – și mai departe de atât refuz să gândesc.

— Îmbrăcat așa, parcă ai fi aproape om, spun.

De fapt, arată exact ca un splendid campion olimpic. E mai mult decât neliniștitor cât de tare seamănă cu un exemplar superior al unei ființe umane. Adică, un înger care face parte dintr-o legiune chitită să elimine rasa umană nu ar trebui să arate, ei bine, malefic și extraterestru?

— Atâta vreme cât nu sângerezi în forma articulațiilor de aripi, vei trece drept om. O, și să nu te lași ridicat de nimeni. Își va da seama că ceva nu e în regulă imediat ce va simți cât ești de ușor.

— Voi avea grijă să nu mă las purtat în brațe decât de tine.

Se întoarce și părăsește bucătăria înainte să mă dumiresc cu privire la comentariul său. Simțul umorului este un alt lucru pe care cred că îngerii nu ar trebui să îl posede. Faptul că are un simț al umorului așa răsuflat îl face și mai deplasat.

•

Pe când părăsim casa cea mare, dimineața e pe terminate. Ne aflăm într-o mică fundătură care dă în Page Mill Road. Drumul e întunecat și umed de la furtuna de noaptea trecută. Cerul e plin de nori cenușii risipiți, dar dacă avem noroc, am putea ajunge pe dealuri, sub un acoperiș, la căldură, pe când se pornește din nou ploaia.

Gențile noastre ocupă scaunul lui Paige și, dacă închid ochii, aproape mă pot preface că, de fapt, pe ea o împing. Mă surprind fredonând ceea ce mi s-a părut că este o piesă fără noimă. Mă opresc când îmi dau seama că este cântecul de scuze al mamei.

Pun un picior înaintea celuilalt, încercând să ignor greutatea prea mică a scaunului cu rotile și îngerul fără aripi de lângă mine.

Până să ajungem la intrarea pe șosea, drumul e plin de mașini abandonate. După aceea, mai sunt doar câteva cu botul îndreptat spre deal. Toată lumea a încercat să ajungă pe șosea ca să scape, atunci, în primele zile. Nu îmi dau seama unde mergeau. Am impresia că nici ei nu știau, căci șoseaua este blocată pe ambele sensuri de mers.

Nu trece mult până să vedem primul cadavru.

12.

O familie zace într-o baltă de sânge.

Un bărbat, o femeie, o fetiță cam de zece ani. Copila se află la marginea pădurii, în vreme ce adulții sunt în mijlocul drumului. Fie fetița a luat-o la fugă când părinții i-au fost atacați, fie s-a ascuns în timpul atacului și a fost prinsă când a ieșit.

Nu sunt morți de mult timp. Știu asta pentru că sângele de pe hainele lor zdrențuite este încă roșu-deschis. Trebuie să înghit și să mă străduiesc să nu dau afară mâncarea de pisică din stomac.

Au capetele intacte. Din fericire, părul i-a fost aruncat fetei peste față. Corpurile sunt, însă, într-o stare deplorabilă. Pentru început, porțiuni din trunchi au fost roase până la os, unde au mai rămas doar câteva bucăți de carne. Apoi, le lipsesc brațe și picioare. Nu am curajul să mă uit mai atent, dar Raffe îl are.

— Urme de dinți, spune el îngenunchind pe asfalt în fața bărbatului.

— Despre ce fel de animal este vorba?

Se așază ghemuit lângă cadavre, cumpănind la întrebarea mea.

— De genul celor cu două picioare și dinți teșiți.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce vrei să spui? Că sunt de om?

— Poate. Neobișnuit de ascuțiți, dar au forma dinților de om.

— Nu se poate.

Dar știu că se poate. Oamenii sunt în stare de orice pentru a supraviețui. Totuși, lucrurile nu se leagă.

— E prea mare risipa. Dacă ești atât de disperat încât să recurgi la canibalism, nu muști doar de câteva ori și pleci.

Dar corpurilor acestora le lipsesc nu doar câteva îmbucături. Acum, că îmi fac curaj să privesc cu adevărat, îmi dau seama că sunt pe jumătate mâncate. Chiar și așa, de ce să lași jumătate în urmă?

Raffe cercetează locul unde ar trebui să se afle piciorul copilei.

— Membrele au fost smulse din încheietură.

— Destul, spun și mai fac doi pași. Scrutez împrejurimile. Suntem în câmp deschis și mă simt agitată la fel ca un șoarece care se uită la cerul plin de ulii.

— Ei bine, face el, ridicându-se și cercetând copacii. Să sperăm că cei care au făcut asta încă mai controlează zona.

— De ce?

— Pentru că nu le mai este foame.

Asta nu mă liniștește deloc.

— Ești cam bolnav, știi asta?

— Eu? Nu ai mei au făcut măcelul ăsta.

— De unde știi? Aveți dinți la fel ca noi.

— Dar semenii mei nu sunt disperați.

O spune ca și când îngerii nu ar avea nicio legătură cu disperarea noastră.

— Și nu sunt nici nebuni.

Și atunci eu văd oul spart.

Se găsește pe marginea drumului, lângă fetiță, cu gălbenușul maro și albușul închegat. Izul de sulf îmi asaltează nările. Este putoarea familiară care mi-a umplut hainele, perna și părul în ultimii doi ani ai nebuniei mamei cu ouăle clocite. Alături se află un buchețel de crenguțe. Rozmarin și salvie. Fie mamei i s-au părut frumoase, fie nebunia ei a căpătat un simț al umorului foarte negru.

Nu înseamnă altceva, decât că ea a fost aici. Asta e tot. Nu ar putea omorî o familie întreagă.

Dar ar putea ucide o fată de zece ani care iese din ascunzătoare după ce părinții ei au fost omorâți.

A fost aici și a pășit pe lângă cadavre, exact cum facem noi. Asta e tot.

Serios, asta este tot.

— Penryn?

Îmi dau seama că Raffe îmi vorbea.

— Poftim?

— Ar fi posibil să fie copii?

— Cine să fie copii?

— Atacatorii, rostește el încet. Evident, mi-a scăpat o parte din discuție. Cum am spus, urmele de dinți par prea mici ca să fie de adulți.

— Or fi animale.

— Animale cu dinți teșiți?

— Da, zic cu mai multă convingere decât am, de fapt. Mi se pare mai credibil decât un copil care omoară o familie întreagă.

— Dar nu mai credibil decât un atac al unei cete de copii turbați.

Încerc să îi arunc o privire care să-i transmită că e smintit, dar presupun că reușesc doar să par speriată. Creierul îmi zumzăie de imagini a ceea ce s-a putut întâmpla aici.

El spune ceva, cum că să evităm drumul și să pornim la deal în sus prin pădure. Încuviințez din cap fără a auzi cu adevărat detaliile și îl urmez printre copaci.

13.

În California, avem cu precădere conifere, totuși sunt destule frunze uscate care acoperă pământul în pădure. Nu ne putem înfrâna să nu scrâșnim din dinți la fiecare pas. Nu știu cum e în alte părți ale lumii, dar cel puțin pe dealurile noastre, sunt convinsă că povestea cu pădurarii abili care umblă în liniște prin pădure este un mit. Pentru început, toamna pur și simplu nu ai cum să mergi fără să calci pe frunze uscate. După aceea, până și veverițele și căprioarele, păsările și șopârlele fac zgomot destul printre copaci ca să pară că sunt animale mult mai mari.

Vestea bună este că ploile au muiat frunzele, ceea ce reduce zgomotul. Vestea proastă este că nu pot manevra scaunul cu rotile pe costișa udă.

Cum mă opintesc cu el în sus, frunzele uscate se prind întruna în spițe. Ca să reduc greutatea, leg sabia de rucsac și iau rucsacul în spate. Celălalt rucsac i-l arunc lui Raffe. Chiar și așa, scaunul patinează pe frunzele ude, luând-o mereu la vale când eu mă chinuiesc să îl împing de-a curmezișul. Înaintăm ca melcul. Raffe nu se oferă să mă ajute, însă nici comentarii sarcastice nu face.

Ajungem în sfârșit pe o cărare curată ce pare să ducă în direcția dorită de noi. Terenul este în bună parte drept pe cărare și frunzele sunt considerabil mai puține. Numai că ploile au transformat pământul în noroi. Nu știu cât de bine se va descurca scaunul pe acolo și aș prefera să continuu în condiții bune. Așa că îl pliez și îl iau pe sus. Asta e bine pentru un timp, într-un fel incomod și deranjant. Înainte, cel mai mult am dus scaunul pe sus cale de un palier sau două, pe scări.

Îmi e foarte repede clar că nu voi putea continua să înaintez cărând căruciorul în brațe. Chiar dacă Raffe s-ar oferi să mă ajute – lucru pe care nu îl face – nu am ajunge foarte departe, trăgând după noi un obiect mătăhălos din plastic și metal.

În cele din urmă, îl desfac și îl pun jos. Se afundă în noroiul care înghite cu lăcomie roțile. E nevoie de doar câțiva metri pentru ca scaunul să rămână înnămolit complet, cu roțile înțepenite.

Iau un băț și curăț cât de mult pot. Trebuie să mai fac asta de vreo două ori. De fiecare dată, noroiul se prinde mai repede de roți. Odată amestecat, este mai mult lut decât noroi. Într-un final, e nevoie ca roțile să se învârtă doar de câteva ori pentru ca scaunul să rămână împotmolit de-a binelea.

Rămân lângă el, lacrimile înțepându-mi ochii. Cum să o salvez pe Paige fără scaunul ei?

Va trebui să găsesc o soluție, chiar de va fi nevoie să o port în brațe. Important este să o găsesc. Totuși, mai stau acolo un minut, cu fruntea plecată a înfrângere.

— Mai ai ciocolata ei, zice Raffe pe un ton blând. Restul e logistică.

Nu ridic ochii ca să mă uit la el pentru că lacrimile nu mi s-au retras încă. Mângâi cu degetele șezutul de piele într-un gest de rămas-bun și las scaunul lui Paige în urmă.

•

Mergem deja de o oră, când Raffe șoptește:

— Faptul că stau bosumflați chiar îi ajută pe oameni să se simtă mai bine?

Vorbim între noi șoptit de când am văzut victimele de pe șosea.

— Dar eu nu stau bosumflată, răspund pe un ton scăzut.

— Sigur că nu. O fată ca tine, care stă în tovărășia unui semizeu războinic ca mine. De ce ai fi bosumflată? În comparație cu asta, un scaun cu rotile lăsat în urmă este un mizilic.

Aproape mă împiedic într-o ramură căzută.

— Cred că glumești.

— Oh. Dumnezeule. Mare.

Cobor imediat vocea, căci am uitat să șoptesc.

— Nu ești decât un păsăroi îngâmfat. Bine, ai ceva mușchi, îți recunosc asta. Dar să știi că o pasăre nu este decât o șopârlă puțin mai evoluată. Asta ești tu.

Chicotește.

— Evoluție.

Se apleacă spre mine, ca și când mi-ar spune un secret.

— Țin să te informez că sunt așa perfect de la începutul timpului.

Este așa aproape, că respirația lui îmi mângâie urechea.

— O, te rog! Capul ăla uriaș al tău începe să fie prea mare pentru pădurea asta. Cât de curând, vei rămâne blocat încercând să treci printre doi copaci. Și atunci va trebui să te salvez.

Îi arunc o privire grăitoare.

— *Din nou.*

Grăbesc pasul, încercând să descurajez răspunsul tăios care sunt sigură că va veni.

Dar nu vine. Este oare posibil să mă lase să am ultimul cuvânt?

Când mă uit înapoi, văd că Raffe are un rânjet infatuat pe figură. Și atunci îmi dau seama că am fost manipulată să mă simt mai bine. Încerc cu încăpățânare să mă opun, dar deja e prea târziu.

Chiar mă simt puțin mai bine.

•

Din hartă, îmi amintesc că Skyline Boulevard este o arteră care străbate pădurea și intră prin sudul orașului San Francisco sau pe acolo pe undeva. Skyline este mai sus de unde ne aflăm noi. Deși Raffe nu a spus unde se află sălașul îngerilor, mi-a zis că trebuie să mergem la nord. Asta înseamnă să trecem prin San Francisco. Așa încât, dacă mergem doar la deal, apoi urmăm Skyline în oraș, ne putem feri de zonele foarte populate până când nu le mai putem evita.

Am o mulțime de întrebări pentru Raffe, acum, că am ajuns la concluzia că trebuie să adun cât mai multe informații despre îngeri. Însă canibalii sunt prima grijă, așa că discutăm doar cât e strict necesar și în șoaptă.

Am crezut că ne va lua toată ziua ca să ajungem la Skyline, dar ajungem la destinație pe la mijlocul după-amiezii. Și asta e bine, căci nu cred că voi mai putea înghiți mâncare pentru pisici. Avem timp destul să scotocim prin casele de pe Skyline, pentru cină, înainte să se întunece. Aceste locuințe nu sunt nici pe departe așa de apropiate ca alte case din suburbie, dar sunt dispuse la distanțe regulate de-a lungul drumului. Cele mai multe sunt ascunse în spatele coniferelor, excelent pentru cine vrea să caute provizii fără a fi văzut.

Mă întreb cât ar trebui să o așteptăm pe mama și cum o vom regăsi. A știut să urce pe dealuri, dar alte planuri, în afară de

acesta, nu avem. Ca toate celelalte lucruri din viața mea la acest moment, nu pot decât să sper la ce e mai bun.

Skyline este un drum frumos de pe creasta versantului care separă Silicon Valley de ocean. Este o șosea cu două benzi de unde poți vedea valea pe o parte și oceanul pe cealaltă. Este singurul drum pe care pășesc de la atacuri și care, în pustietatea lui, nu mi se pare periculos. Flancat de conifere și mirosind a eucalipt, ar trezi un sentiment mai mare de pericol dacă ar fi circulat.

Nu cu mult după ce ajungem la Skyline, totuși, vedem mașini îngrămădite de-a curmezișul drumului, blocând pe oricine ar vrea să treacă. În mod evident, nu este ceva ce s-a întâmplat accidental. Mașinile sunt dispuse în unghi de nouăzeci de grade față de drum și baricada are lățimea mai multor mașini, în caz că cineva s-ar decide să intre în ea cu viteză, presupun. Este o comunitate aici și nu este una primitoare.

Îngerul care seamănă de acum cu un om evaluează situația. Înclină capul ca un cățel care aude ceva în depărtare. Încuviințează, dând ușor din bărbie, înainte și la stânga drumului.

— Sunt acolo, ne privesc, șoptește.

Eu nu văd decât un drum gol trecând printre conifere.

— Cum îți dai seama?

— Îi aud.

— Cât de departe? șoptesc.

Cât de departe sunt ei și cât de departe poți tu să auzi?

Se uită la mine de parcă ar ști la ce mă gândesc. Poate citi gândurile la fel de bine cum aude, nu-i așa? Ridică din umeri, apoi se întoarce pentru a o lua înapoi la adăpostul copacilor.

Ca experiment, îi spun în fel și chip în gând. Când nu răspunde, îmi aduc în minte imagini aleatorii ca să văd dacă îl pot face să îmi arunce o privire curioasă. Cumva, gândurile îmi alunecă la cum m-a ținut în brațe în timpul nopții, atunci când visam că îngheț în apă. Mă văd trezindu-mă pe canapeaua aceea și, întorcându-mă, văzându-l. E așa aproape, că respirația lui îmi mângâie obrazul…

Mă opresc. Mă gândesc la banane, la portocale și la căpșune, îngrozită de ideea că el ar putea cu adevărat să simtă ce gândesc. El însă continuă se meargă prin pădure, nu trădează niciun semn că mi-ar putea citi gândurile. Asta este vestea cea

bună. Vestea cea rea este că nu știe nici ce gândesc *ei.* Spre deosebire de el, eu nu aud, nu văd și nici nu miros nimic ce ar putea anunța prezența cuiva care să ne prindă în ambuscadă.

— Ce ai auzit? șoptesc.

Se întoarce și răspunde:

— Doi oameni care șoptesc.

După aceea, îmi țin gura și merg după el.

Aici sus, pădurea e doar de conifere. Nu sunt frunze pe pământ care să foșnească sub picioarele noastre. În schimb, pădurea ne oferă exact ce avem nevoie – un covor gros de ace moi care ne amortizează pașii.

Vreau să întreb dacă vocile pe care le-a auzit vin spre noi, însă mă tem că vorbesc inutil. Putem încerca să le ocolim teritoriul, dar este nevoie să continuăm în aceeași direcție dacă vrem să ajungem la San Francisco.

La coborâre, Raffe grăbește pasul, aproape aleargă. Îl urmez orbește, presupunând că aude ceva ce eu nu aud. Apoi aud și eu. Câini.

Judecând după cum latră, vin drept spre noi.

14.

Sprintăm, mai mult patinăm decât alergăm peste acele de brad. Este oare posibil ca oamenii aceștia să aibă câini? Sau să fie o haită de animale sălbatice? Dacă sunt sălbatici, atunci ne-am putea pune în siguranță urcând într-un copac, până ce vor pleca. Dar dacă sunt domestici... Gândul mă năucește. Ar avea nevoie de multă mâncare ca să se hrănească ei și cățeii. Cine are atâta bogăție și de unde au pus mâna pe ea?

Îmi revine în minte imaginea familiei canibalizate și, când instinctele preiau controlul, îmi clachează creierul.

Este limpede după cum latră că jigodiile scurtează distanța dintre noi. Drumul este departe în urma noastră, acum, așa că nu putem sări într-o mașină. Va trebui să ne descurcăm cu un copac.

Agitată, scrutez pădurea în căutarea unui trunchi pe care să putem urca. Nu văd niciunul. Brazii cresc înalți și drepți în jurul nostru, cu ramuri perpendiculare pe trunchi sus, deasupra solului. Ar trebui să am cel puțin de două ori înălțimea de acum ca să ajung la cea mai de jos creangă.

Raffe sare, încercând să se prindă. Deși ajunge mult mai sus decât orice om normal, tot nu e de ajuns. Frustrat, lovește cu pumnul în trunchi. Probabil nu a mai avut niciodată nevoie să sară. De ce să țopăi când poți să zbori?

— Urcă-mi pe umeri, spune.

Nu îmi dau seama ce plan a pus la cale, dar câinii se aud tot mai tare. Nu pot desluși câți sunt, însă e clar că nu e vorba de unu sau doi, ci de o haită.

Mă apucă de mijloc și mă ridică. E puternic. Destul cât să mă salte până ce stau în picioare pe umerii lui. Abia ajung, în felul acesta, la cea mai de jos ramură, dar e destul ca să mă prind bine când mă opintesc în el. Sper ca această crenguță să fie destul de rezistentă ca să îmi țină greutatea.

Pune mâinile sub picioarele mele, susținându-mă și împingându-mă în sus până ce ajung în siguranță pe creangă. Se clatină, dar nu se rupe cu mine. Mă uit în jur după o rămurea pe care să o pot rupe și să i-o cobor, ca să îl ajut să urce.

Dar înainte să pot face ceva, Raffe o ia la fugă. Aproape că îi strig numele, dar mă abțin la timp. Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne trădăm poziția.

Privesc cum dispare pe deal în jos. Acum este rândul meu să lovesc în copac, frustrată. Ce face? Dacă stătea în apropiere, poate reușeam să îl aduc cumva sus. Aș fi putut cel puțin să îl ajut să respingă cățeii aruncând în ei cu ceva. Nu am arme la îndemână, dar de la înălțimea asta, orice aș arunca ar fi o armă.

A fugit oare ca să îi distragă pe câini și ca eu să fiu în siguranță? A făcut-o ca să mă protejeze?

Izbesc iarăși cu pumnul în copac.

O haită de șase dulăi se apropie mârâind de trunchi. Doi rămân în urmă, amușină la rădăcină, iar ceilalți pornesc pe urmele lui Raffe. Durează doar o clipă până ce și aceștia o iau după restul haitei.

Creanga mea se apleacă amenințător spre pământ. Copacul e atât de lipsit de frunziș în jurul meu, încât nu e nevoie decât să privești în sus ca să mă vezi. Rămurelele de jos au doar câteva frunze la capăt, astfel încât trunchiul nu este acoperit aproape deloc. Mă întind spre altă ramură și încep să mă cațăr. Crengile sunt din ce în ce mai robuste pe măsură ce urc. E mult până ajung la una cu destule frunze care să mă ascundă cât de cât.

Când un câine scheaună de durere, știu că l-au prins din urmă. Mă ghemuiesc și mă agăț de creangă, încerc să ghicesc ce se întâmplă.

Sub mine, ceva mare străbate tufișurile. Se dovedește a fi mai mulți bărbați masivi. Cinci la număr. Sunt îmbrăcați în haine de camuflaj și poartă puști, ținându-le ca niște experți.

Unul dintre ei face semn cu mâna și ceilalți se răspândesc. Oamenii aceștia nu lasă impresia unor vânători de weekend care vânează iepuri cu o mână în vreme ce cu cealaltă beau bere. Sunt organizați. Antrenați. Mortali. Se deplasează cu o ușurință și o încredere care mă fac să bănuiesc că au mai lucrat împreună înainte. Că au mai vânat împreună înainte.

Îmi îngheață inima gândindu-mă la ce i-ar face un grup de militari răzvrătiți unui înger prizonier. Mă gândesc să strig la ei, să le distrag atenția pentru a-i da lui Raffe ocazia să fugă. Dar câinii continuă să mârâie și să schelălăie. Se luptă pentru viața lui și țipetele mele doar i-ar rupe concentrarea și amândoi am fi prinși.

Dacă eu mor, Paige este ca moartă și ea. Și refuz să mor pentru un înger, oricâte lucruri nebunești ar face el ca de exemplu să îmi salveze pielea. Dacă s-ar fi putut cățăra pe umerii mei ca să ajungă aici, ar fi făcut-o?

Însă adânc în sinea mea, știu mai bine. Dacă ar fi urmărit doar să se salveze pe sine, ar fi fugit de lângă mine la primul semn de pericol. Cum spune vechea glumă, nu e nevoie să fugă de urs, e nevoie să fugă doar de mine. Asta ar putea-o face cu ușurință.

Mârâitul furios al unui câine în atac mă crispează. Oamenii nu ar trebui să își poată da seama că Raffe nu este om decât dacă îi dau jos haina sau dacă rănile de pe spatele lui se deschid și sângerează. Dar dacă este sfâșiat de câini, se va vindeca perfect într-o zi și asta îl va da de gol, dacă va fi ținut prizonier atât de mult. Sigur că, dacă oamenii sunt canibali, aceasta nu va conta nici cât negru sub unghie.

Nu știu ce să fac. Simt nevoia să îl ajut pe Raffe și, în același timp, simt nevoia să rămân în viață, să nu fac ceva prostesc. Vreau doar să mă fac ghem și să îmi acopăr urechile cu mâinile.

O comandă tăioasă reduce câinii la tăcere. Oamenii l-au găsit pe Raffe. Nu aud ce spun, doar că vorbesc. Deloc surprinzător, tonul nu pare prietenos. Nu se rostesc multe cuvinte și pe Raffe nu îl aud vorbind deloc.

Câteva minute mai târziu, câinii fug pe lângă copacul meu. Aceiași doi dulăi curioși adulmecă la rădăcină înainte să meargă pe urmele haitei. Apoi vin oamenii.

Cel care a făcut semn cu mâna înainte conduce grupul. Raffe pășește după el.

Are mâinile legate la spate și îi curge sângele pe față și pe un picior. Se uită drept înainte, are grijă să nu privească spre mine. Îl flanchează câte doi bărbați de ambele părți, cu mâinile pe brațele lui, parcă așteptând să cadă ca să îl poată târî pe deal în sus. În urma lor vin ultimii doi bărbați, își țin armele la unghi de patruzeci și cinci de grade și se uită în jur, căutând ținte înspre care să deschidă focul. Unul dintre ei duce rucsacul lui Raffe.

Pătura albastră în care sunt aripile nu se vede nicăieri. Ultima dată am văzut-o legată de rucsacul lui Raffe. A avut oare timp să o ascundă înainte să îl găsească dulăii? Dacă da, asta i-ar putea aduce câteva ore de viață în plus.

Este viu. Repet acest lucru în minte ca să țin alte gânduri mai tulburătoare la distanță. Nu pot face nimic dacă sunt copleșită de grijă pentru ce i se întâmplă lui Raffe, lui Paige sau mamei mele.

Îmi limpezesc mintea. Lasă planurile. Nu am suficiente informații ca să alcătuiesc vreun plan. Va trebui să mă bazez pe instincte.

Și acestea îmi spun că Raffe este al meu. Eu l-am găsit prima. Dacă gorilele astea pline de testosteron vor o bucată din el, vor trebui să aștepte până ce el mă va fi dus în sălașul îngerilor.

Când nu îi mai aud pe oameni, cobor de pe creangă. Sunt tare sus și am grijă să poziționez bine piciorul înainte să îmi dau drumul. Ultimul lucru de care am nevoie este să îmi rup glezna. Acele de brad îmi amortizează căzătura și aterizez fără probleme.

O iau la fugă la vale înspre Raffe. În vreo cinci minute, recuperez aripile înfășurate în pătură. Probabil a aruncat legătura într-un tufiș din alergare, căci este parțial ascunsă printre ierburi. Leg pătura de rucsacul meu și pornesc în goană după răpitori.

15.

Câinii sunt o problemă. Va trebui să îmi folosesc creierul pentru a o rezolva. Poate că mă voi putea ascunde de acei oameni, pândindu-i de la oarecare distanță, însă de câini nu mă voi putea ascunde. Continui să alerg, totuși. Va trebui să mă ocup de câte un lucru o dată. Mă stăpânește surprinzător de puternic teama că nu voi putea să îi găsesc, așa că accelerez pasul și trec de la alergare ușoară la sprint.

Când îi văd, aproape nu mai pot să respir. Aerul îmi șuieră în gât atât de tare, încât mă surprinde că ei nu mă aud.

Se apropie de ceea ce, la o primă vedere, pare a fi un grup de clădiri părăginite, dar, privite mai de aproape, se arată a fi în stare bună. Aspectul precar se datorează doar crengilor care se apleacă peste clădiri și țes o plasă deasupra întregului complex. Crengile sunt așezate cu grijă astfel încât par că au căzut natural. Pariez că de sus lasă impresia că pădurea acoperă totul. Pariez că de acolo nici nu se văd clădirile.

În jurul edificiilor, în adăposturi clădite din lemn de brad, se găsesc mitraliere. Toate sunt îndreptate către cer.

Nu pare a fi o tabără în care îngerii să fie bine tratați.

Raffe și cei cinci vânători sunt întâmpinați de alți bărbați în haine de camuflaj. Se găsesc și femei aici, însă nu toate poartă uniformă.

Unele nu par că și-ar afla locul în acest spațiu. Altele stau ascunse la adăpostul umbrei, sunt murdare și par speriate.

Îmi surâde norocul, căci unul dintre bărbați duce câinii într-un țarc. Latră mai mulți deodată, așa încât nimeni nu își poate da seama dacă unii latră de fapt la mine.

Mă uit roată ca să mă asigur că nu am fost reperată. Îmi dau jos rucsacul și îl ascund într-o scorbură. Mă gândesc să păstrez sabia, dar hotărăsc să nu o fac. Numai îngerii poartă sabie. Ultimul lucru de care am nevoie este să le las impresia asta. Pun aripile înfășurate în pătură lângă rucsac și îmi marchez în gând locul unde se află copacul.

Găsesc un loc bun de unde pot să văd cea mai mare parte din tabără și mă întind pe o bucată de pământ acoperită cu destule

frunze ca să mă protejeze de noroi. Răceala și umezeala îmi pătrund, totuși, prin haine. Arunc peste mine câteva frunze și ace de brad, ca să fiu sigură. Mi-aș dori să am și haine de camuflaj, ca ei. Din fericire, părul meu castaniu închis se pierde în peisaj.

Îl împing pe Raffe să cadă în genunchi în mijlocul taberei.

Sunt prea departe ca să aud ce spun, dar îmi dau seama că oamenii discută ce să facă cu el. Unul dintre ei se apleacă și vorbește cu Raffe.

Te rog, te rog nu-l face să își dea jos cămașa.

Caut cu disperare să găsesc o cale de a-l salva fără a-mi pierde eu viața, însă nu pot face nimic pe lumină, când toată zona este plină de indivizi în uniformă gata să tragă în tot ce mișcă. Exceptând cazul în care s-ar declanșa un atac al îngerilor care să le distragă atenția, pot spera cel mult ca Raffe să mai fie în viață și să pot ajunge la el cumva odată ce se va întuneca.

Orice le-ar spune Raffe, probabil că îi mulțumește pe moment, deoarece îl trag în picioare și îl duc înăuntrul celei mai mici clădiri din centru. Construcțiile acestea nu seamănă cu niște case, ci cu un complex militar. Cele două clădiri dintr-o parte și cealaltă a celei în care este dus Raffe par suficient de mari pentru a adăposti cel puțin treizeci de oameni fiecare. Cea din mijloc pare să poată adăposti, poate, jumătate pe atât. Bănuiesc că una dintre ele este pentru dormit, o alta pentru activități comune, iar cea mică, poate, pentru depozitare.

Rămân întinsă acolo, încerc să ignor umezeala rece care vine din pământ, îmi doresc ca soarele să apună mai repede. Poate că oamenii aceștia se tem de întuneric la fel de tare ca găștile hoinare din cartierul meu. Poate se vor culca de îndată ce soarele va asfinți.

După un timp aparent lung, deși probabil nu se scurg mai mult de douăzeci de minute, un ins tânăr în uniformă trece la doar câțiva metri de mine. Ține o pușcă în bandulieră pe piept și cercetează pădurea. Pare gata de acțiune. Stau perfect nemișcată și urmăresc trecerea soldatului. Sunt surprinsă și foarte ușurată de faptul că nu are un câine cu el. Mă mir că nu se folosesc de ei la paza complexului.

După aceasta, un soldat trece pe aici o dată la câteva minute, prea aproape ca să mă simt la adăpost. Patrulele se desfășoară

cu suficientă regularitate ca să le intuiesc ritmul și să știu când va veni următoarea.

Cam la o jumătate de oră după ce l-au dus pe Raffe în clădirea din mijloc, simt miros de carne și ceapă, usturoi și verdețuri. Acest melanj delicios îmi strânge stomacul atât de tare, încât parcă aș avea crampe.

Mă rog ca nu Raffe să fie cel pe care îl miros.

Oamenii intră încolonați în clădirea din dreapta. Nu aud niciun anunț, așa că probabil este ora cinei. Sunt aici mult mai mulți oameni decât am crezut. Soldați, majoritatea bărbați în uniformă, se desprind din pădure în grupuri de câte doi, trei sau cinci. Vin din toate direcțiile și doi dintre ei aproape calcă pe mine în drum spre masa de seară.

Pe când se lasă noaptea și oamenii dispar în clădirea din stânga, frigul care urcă din pământ m-a amorțit aproape de tot. Pe lângă faptul că toată ziua nu am mâncat decât o mână de hrană pentru pisici, nu mă simt atât de pregătită cum aș vrea pentru o operațiune de salvare.

Nu este lumină în nicio clădire. Oamenii aceștia sunt foarte atenți, se ascund bine noaptea, evident. În complex domnește liniștea, cu excepția greierilor, lucru cât se poate de uimitor ținând cont de câți locuiesc aici. Măcar nu se aude niciun strigăt din clădirea lui Raffe.

Mă conving să aștept în întuneric preț de vreo oră, cred, și doar după aceea intru în acțiune.

Aștept până după ce trece patrula. Atunci știu că celălalt soldat se află în cealaltă parte a complexului.

Număr până la o sută și mă ridic și alerg cât pot de încet spre clădiri.

Îmi simt picioarele reci și rigide ca două țevi de pușcă, dar își revin în simțiri cât ai zice pește la gândul că aș putea fi prinsă. Trebuie să ocolesc mult, sărind de la o umbră la alta, croindu-mi drum în zigzag spre clădirea din mijloc. Împletitura bolții mă avantajează, împânzind locul cu umbre schimbătoare.

Mă lipesc de peretele sălii de mese. Un paznic face un pas calculat în dreapta mea și, în depărtare, celălalt merge încet prin partea opusă a complexului. Pașii lor sună înfundat și lenți, ca și când oamenii ar fi plictisiți. Semn bun. Dacă ar fi auzit ceva neobișnuit, ar fi pășit mai iute, mai urgent. Cel puțin, așa sper.

Încerc să văd spatele clădirii centrale, caut o ușă de acces. Dar cum în partea aceea luna își proiectează umbra, nu îmi dau seama dacă este vorba despre o ușă sau o fereastră.

Țâșnesc din ascunzătoare spre clădirea lui Raffe.

Mă opresc acolo, așteptând să aud un strigăt. Tăcerea este deplină, însă. Rămân lipită de zid, îmi țin respirația. Nu aud nimic și nu văd nicio mișcare. Nu este nimic, în afara fricii care îmi spune să abandonez. Așa că merg mai departe.

Pe partea din spate a clădirii sunt patru ferestre și o ușă de acces. Arunc o privire pe un ochi de geam, dar nu văd decât întuneric.

Mă opun tentației de a bate în sticlă, să văd dacă primesc vreun răspuns de la Raffe. Nu știu cine ar mai putea fi înăuntru cu el.

Nu am niciun plan, nici măcar unul croit pe genunchi și nici nu am habar cum să-l biruiesc pe cel care s-ar putea afla înăuntru. Antrenamentul de autoapărare nu include de obicei tactici de furișare prin spatele cuiva și de sugrumare fără niciun zgomot – o abilitate care mi-ar prinde foarte bine acum.

Totuși, am reușit constant să înfrâng parteneri mult mai mari decât mine și mă agăț de acest lucru ca să mă păzesc de fiorul rece al panicii.

Inspir adânc și șoptesc cât pot de încet.

— Raffe?

Dacă aș avea vreun indiciu cu privire la camera în care se află, totul ar fi mult mai ușor. Dar nu aud nimic. Nicio lovitură în geam, niciun răspuns precipitat, niciun scaun care să scrâșnească pe podea și să mă conducă la el. Gândul cumplit că ar putea fi mort mă vizitează din nou. Fără el, nu am cum să o găsesc pe Paige. Fără el, sunt singură. Îmi trag un ghiont în sinea mea ca să mă conving să renunț la aceste gânduri.

Mă apropii tiptil de ușă și-mi lipesc urechea de ea. Nu aud nimic. Încerc clanța, în caz că ivărul ar putea fi descuiat.

Am în buzunarul de la spate, ca de obicei, trusa de deschis uși. Am găsit-o în camera unui adolescent în prima săptămână în care căutam hrană. Nu mi-a trebuit mult timp să pricep că e mult mai ușor să descui o ușă cu șperaclu decât să spargi o fereastră. Când încerci să nu fii prins de găștile hoinare, totul e să nu îți trădezi prezența. Așa că m-am antrenat mult descuind uși în ultimele două săptămâni.

Clanța se rotește fără opreliști.

Indivizii ăștia sunt plini de sine. O deschid doar o fracțiune și mă opresc. Nu se aude nimic, așa că mă strecor în întuneric. Mă opresc iar, cât să mi se adapteze privirea. Singura lumină este clarul de lună ce pătrunde pe ferestrele din spatele casei.

Încep să mă obișnuiesc cu lumina difuză de-acum. Pare să se fi transformat într-un mod de viață pentru mine. Mă aflu într-un hol cu patru uși. Una e deschisă și dă într-o toaletă. Celelalte trei sunt închise. Scot cuțitul, de parcă acesta m-ar putea apăra de un glonț plecat dintr-un pistol semiautomat.

Apropii urechea de prima ușă din stânga și nu aud nimic. Când duc mâna spre clanță, aud o voce foarte slabă care șoptește din spatele ultimei uși.

Înțepenesc. Apoi merg într-acolo și apropii urechea de ea. A fost doar o părere sau a spus într-adevăr: „Fugi, Penryn?”

Deschid ușa puțin.

— De ce nu m-ai ascultat? întreabă Raffe încet.

Mă furișez înăuntru și închid ușa.

— Asta în loc de „mulțumesc” că am venit să te salvez.

— Dar nu mă salvezi, ci te lași și tu prinsă.

Raffe șade în mijlocul camerei, legat de un scaun. Are pe față mult sânge uscat, șiroiește de la o rană de pe frunte.

— Ei dorm.

Dau fuga la scaunul lui și duc cuțitul la frânghia care îi strânge încheieturile.

— Ba nu dorm.

Siguranța din vocea lui îmi declanșează semnale de alarmă în minte. Dar înainte să pot articula în gând cuvântul *capcană,* raza unei lanterne mă orbește.

16.

— Nu te pot lăsa să o tai, zice o voce profundă în spatele lanternei. Nu avem destulă frânghie la dispoziție.

Cineva îmi smulge cuțitul din mână și mă împinge cu brutalitate într-un scaun. Lanterna se stinge și trebuie să clipesc de câteva ori ca să mi se adapteze iar ochii cu întunericul. Când pot să văd din nou, cineva îmi leagă mâinile la spate.

Sunt trei. Unul verifică frânghia lui Raffe, în vreme ce altul stă sprijinit de ușă, de parcă s-ar afla aici într-o vizită neprotocolară. Îmi încordez mușchii pentru a face ca legătura să fie cât mai largă posibil. Cel care mă leagă mă strânge de încheieturi atât de tare, încât sunt pe jumătate convinsă că mi le va rupe.

— Iartă-ne că nu avem lumină, zice tipul care sprijină rama ușii. Încercăm să nu atragem musafiri nedoriți.

Totul în ceea ce îl privește – de la vocea poruncitoare la poziția nepăsătoare – transmite clar că el este șeful.

— Chiar așa stângace sunt? întreb.

Șeful se apleacă spre mine, astfel că ne privim în ochi.

— De fapt, nu. Paznicii noștri nu te-au văzut și aveau ordin să fie cu ochii în patru după tine. Nu e rău, una peste alta.

În vocea lui se simte un dram de apreciere.

Raffe scoate un sunet gros din gât care îmi amintește de mârâitul unui câine.

— Știați că sunt aici? întreb.

Tipul revine la poziția dreaptă. Lumina lunii nu este destul de puternică încât să îmi arate figura lui în detaliu, dar este înalt și lat în umeri. Are părul tuns soldățește, ceea ce, prin comparație, îl face pe Raffe să pară un pletos. Are un profil clar, iar liniile feței îi sunt bine definite.

Încuviințează din cap.

— Nu știam sigur, dar ce avea el în rucsac păreau a fi jumătate din proviziile pe care le-ar purta doi călători. Avea aragaz de camping, dar nu și chibrituri și nici oale sau tigăi. Are două boluri, două linguri. Genul acesta de lucruri. Ne-am gândit că cealaltă jumătate de provizii este transportată de altcineva. Deși, sincer să fiu, nu mă așteptam să încerci să îl salvezi. Și

categoric nu mă aşteptam la o fată. Fără supărare. Am fost întotdeauna un tip cu vederi moderne. (Ridică din umeri.) Dar timpurile s-au schimbat. În plus, aici tabăra este plină de bărbaţi. (Ridică iarăşi din umeri.) E nevoie de curaj pentru asta. Sau să fii disperat.

— Ai uitat de lipsa creierului, mormăie Raffe. Eu sunt ţinta ta, nu ea.

— De unde ştii? întreabă şeful.

— Ai nevoie de bărbaţi ca mine drept soldaţi, zice Raffe. Nu de o fetiţă costelivă ca ea.

Şeful se sprijină cu spatele de uşă, încrucişând braţele peste piept.

— Ce te face să crezi că am căuta soldaţi?

— Aţi folosit cinci oameni şi o haită de câini ca să prindeţi un singur individ, zice Raffe. În ritmul ăsta, veţi avea nevoie de trei armate ca să isprăviţi orice ar fi ceea ce încercaţi să faceţi aici.

Şeful aprobă din cap.

— E evident că ai experienţă militară.

Ridic din sprâncene la aceasta, întrebându-mă ce s-a întâmplat când l-au capturat.

— Nu ai tresărit deloc când am îndreptat armele spre tine, rosteşte şeful.

— Poate nu-i atât de bun cum se crede, dacă a mai fost capturat înainte, spune paznicul lui Raffe, dar Raffe nu muşcă momeala.

— Sau poate face parte din trupele speciale, e antrenat pentru cele mai rele situaţii, propune şeful.

Tace, aşteaptă ca Raffe să-i confirme sau să îi infirme cuvintele. Razele lunii care se strecoară pe fereastră sunt destul de puternice ca să îl dezvăluie pe şef privindu-l pe Raffe cu intensitatea unui lup care priveşte un iepure. Sau poate că e ca un iepure ce priveşte un lup. Dar Raffe nu spune nimic.

Şeful se întoarce spre mine.

— Ţi-e foame?

Fix atunci, stomacul meu îşi găseşte să chiorăiască zgomotos. În orice altă împrejurare ar fi fost comic.

— Să le aducem ăstora doi ceva de mâncare.

Cei trei pleacă.

Testez frânghia de la încheieturi.

— Înalt, oacheș și prietenos. Ce altceva și-ar mai putea dori o fată?

Raffe pufnește.

— Au devenit mult mai prietenoși după ce ai apărut tu. Mie nu mi-au oferit mâncare toată ziua.

— Sunt puși pe jar sau sunt doar băieți foarte răi?

— Oricine te leagă de scaun și te ține sub amenințarea armei este un băiat rău. Chiar e nevoie să explic asta?

Mă simt ca o fetiță care a făcut o prostie.

— Ce cauți aici, totuși? întreabă el. Risc să fiu ronțăit de o haită de câini ca să poți scăpa și tu vii înapoi în pas alergător? Judecății tale i-ar prinde bine puțin simț practic.

— Scuze, voi avea grijă să nu mai fac asta niciodată.

Încep să îmi doresc să ne fi pus căluș la gură.

— Ăsta e cel mai rațional lucru pe care l-am auzit de la tine.

— Cine sunt tipii ăștia?

Super-auzul lui Raffe l-a ajutat, cu siguranță, să afle multe despre ce pun oamenii la cale.

— De ce? Ai de gând să te înscrii în rândurile lor?

— Nu mă prea pricep să joc în echipă.

În ciuda trăsăturilor sale de obicei frumoase, acum, în lumina lunii, arată mai degrabă grotesc, cu atâtea dâre de sânge uscat pe față. Pentru o secundă, îl văd ca pe imaginea clasică a îngerului căzut venit să îți ducă sufletul în iad.

Dar apoi întreabă:

— Ești teafără? și vocea lui este surprinzător de blândă.

— Sunt bine. Știi că trebuie să scăpăm de aici până dimineață, da? Până atunci își vor putea da seama ce ești.

Atâta sânge și nicio rană. Niciun om nu se vindecă atât de repede.

Ușa se deschide și mirosul de tocană aproape mă scoate din minți. Nu am murit de foame de la atacuri încoace, însă nici nu pot spune că am pus vreun gram pe mine.

Șeful trage un scaun lângă al meu și ridică bolul până sub bărbia mea. Stomacul îmi ghiorțăiește de îndată ce mirosul de carne și legume îmi ajunge la nas.

Ridică o lingură plină și se oprește la jumătatea distanței dintre bol și gura mea. Trebuie să îmi reprim un geamăt de plăcere stârnită de nerăbdare, de dragul etichetei. Un soldat cu

coșuri pe față trage un scaun lângă Raffe și procedează la fel cu tocănița lui.

— Cum te cheamă? întreabă șeful. Este ceva intim în felul în care îmi adresează întrebarea, în vreme ce se pregătește să îmi dea de mâncare.

— Prietenii îmi spun Urgie, rostește Raffe. Dușmanii îmi spun Te Rog Ai Milă. Dar pe tine cum te cheamă, tinere soldat?

Tonul sfidător al lui Raffe îmi îmbujorează obrajii fără motiv.

Însă șeful nu este descumpănit.

— Obadiah West. Tu îmi poți spune Obi.

Lingura se îndepărtează de mine o fracțiune de centimetru.

— Obadiah. Ce nume biblic[1], zice Raffe. Obadiah i-a ascuns pe profeți din calea persecuției.

Raffe privește țintă lingura suspendată cu tocană.

— Un expert în Biblie, zice Obi. Păcat că avem unul deja. (Se uită la mine.) Și pe tine cum te cheamă?

— Penryn, zic repede înainte ca Raffe să poată deschide gura și să spună ceva sarcastic. Penryn Young.

Prefer să nu îi înfurii pe răpitorii noștri, mai ales dacă sunt pe cale să ne hrănească.

— Penryn.

El șoptește cuvântul, ca și când și l-ar însuși. Cumva, mă simt stânjenită că Raffe este martor la acest moment, deși nu știu de ce.

— Când ai mâncat ultima dată ca lumea, Penryn? întreabă Obi.

Ține lingura la mică distanță de gura mea. Înainte să răspund, îmi înghit saliva:

— A trecut o vreme.

Îi arunc un zâmbet încurajator, mă întreb dacă mă va lăsa să înghit dumicatul acela. Duce lingura la gura sa și îl văd cum o golește. Stomacul îmi chiorăie a protest.

— Spune-mi, Obi, zice Raffe. Ce fel de carne este asta?

Mă uit de la un soldat la celălalt. Deodată, nu mai sunt sigură dacă îmi este foame.

— Ar trebui să prindeți multe animale ca să hrăniți atâția oameni, zice Raffe.

[1] Abdia, în traducere.

— Tocmai voiam să te întreb și eu ce fel de animale vânai, spune Obi. Un tip așa mare ca tine sigur are nevoie de multe proteine pentru a-și menține masa musculară.

— Ce sugerezi? întreb. Nu noi suntem cei care atacă oameni, dacă aici vrei să ajungi.

Obi îmi aruncă o privire tăioasă.

— De unde știi asta? Nu am spus nimic despre atacatul oamenilor.

— O, nu te uita așa la mine.

Îl blagoslovesc cu cea mai bună versiune a expresiei mele de adolescentă scârbită.

— Sper că nu ți-ai imaginat că aș putea mânca un om, nu? E absolut dezgustător.

— Am văzut o familie, explică Raffe. Era pe jumătate mâncată, pe drum.

— Unde? întreabă Obi și pare surprins.

— Nu foarte departe de aici. Ești sigur că nu ai făcut-o tu sau unul dintre oamenii tăi?

Raffe își schimbă poziția în scaun ca pentru a-i reaminti lui Obi că el și oamenii lui nu sunt tocmai prietenoși.

— Niciunul dintre ai mei nu ar face-o. Nu au nevoie. Avem provizii destule și suficientă muniție ca toată lumea să o ducă bine. În plus, săptămâna trecută au doborât doi oameni de ai noștri. Oameni antrenați, înarmați. De ce crezi că noi v-am vânat? În mod normal, nu facem rău străinilor. Am vrea să știm cine a făcut-o.

— Nu noi, zic.

— Nu, nu cred că voi.

— Nici el nu a făcut-o, Obi, spun. Numele lui îmi lasă în gură un gust străin. Diferit, dar nu rău.

— De unde să știu asta?

— Acum trebuie să ne dovedim nevinovăția?

— Trăim într-o lume nouă.

— Ce ești tu, șeriful Noii Ordini? Întâi arestezi și pui întrebări doar după? întreb.

— Ce ați face dacă i-ați prinde? vrea să știe Raffe.

— Ne-ar folosi oamenii care sunt, hai să spunem, puțin mai necivilizați decât noi ceilalți. Sigur, ar trebui să ne luăm unele măsuri de siguranță.

Obi suspină. E clar că nu i-a plăcut ideea, dar pare resemnat să facă ce trebuie făcut.

— Nu pricep, spun. Ce ați face cu o șleahtă de canibali?

— I-am asmuți asupra îngerilor, desigur.

— Asta-i o nebunie, spun.

— În caz că nu ai observat, toată lumea a înnebunit. Este timpul să ne adaptăm sau să murim.

— Punându-i pe nebuni să sfâșie nebuni?

— Folosindu-ne de orice avem și i-ar putea debusola sau zăpăci ori poate chiar scârbi, dacă asta e măcar posibil. Orice le-ar distrage atenția de la noi, cât timp ne organizăm, spune Obi.

— Cum să vă organizați? întreabă Raffe.

— Ca o armată destul de puternică încât să îi alunge din lumea noastră.

Un val de răceală îmi cuprinde tot corpul.

— Adunați o forță de rezistență?

Mă străduiesc din toate puterile să nu mă uit la Raffe. Am încercat să adun informații despre îngeri, fără a bate la ochi, în caz că îmi vor prinde bine. Speranța unei forțe de rezistență organizată, însă, s-a risipit în fum odată cu distrugerea orașelor Washington DC și New Yorkului.

Și uite-l aici pe Raffe, în mijlocul unei tabere a rebelilor care se străduiesc din răsputeri să își păstreze existența secretă față de îngeri. Dacă îngerii ar avea știință despre asta, ar zdrobi-o în fașă și cine știe cât timp ar mai dura până când s-ar organiza o nouă rezistență.

— Preferăm să ne considerăm pur și simplu o armată de oameni, dar da, întrucât suntem depășiți cu mult, presupun că putem fi văzuți ca o rezistență. În acest moment, ne adunăm forțele, recrutăm și ne organizăm. Avem însă plănuit ceva de proporții. Ceva ce îngerii nu vor uita curând.

— Ripostați?

Gândul mi se pare năucitor.

— Ripostăm.

17.

— Ce putere de distrugere aveți? întreabă Raffe.

Îmi îngheață stomacul știind că sunt singura ființă umană din încăpere care știe că Raffe este unul dintre dușmani.

— Destul de mare ca să contăm, zice șeful rezistenței. Nu în fața îngerilor. Nu ne pasă ce cred ei. Ci în fața oamenilor. Să le dăm de știre că suntem aici, că existăm și că, împreună, nu ne vom lăsa dați deoparte.

— Atacați îngerii în numele unei campanii de recrutare?

— Ei cred că au câștigat deja. Mai important, asta cred și oamenii noștri. Trebuie să le spunem că războiul tocmai a început. Acesta este căminul nostru. Pământul nostru. Nimeni nu își permite să vină să ni-l ia.

Simt în mine un vârtej de emoții contradictorii. Cine este dușmanul în odaia aceasta? De partea cui mă situez? Privesc cu băgare de seamă în podea, încercând cu disperare să nu mă uit nici la Raffe, nici la Obi.

Dacă Obi simte ceva, atunci ar putea începe să îl bănuiască pe Raffe. Dacă Raffe simte ceva, atunci nu mă mai pot aștepta să aibă încredere în mine. O, Doamne, dacă îl supăr pe Raffe, ar putea anula înțelegerea pe care o avem și să dispară în sălașul îngerilor fără mine.

— Mă doare capul, scâncesc.

Urmează o pauză lungă, în timpul căreia sunt sigură că Obi evaluează lucrurile. Sunt aproape sigură că va striga: „Doamne, ăsta e-un înger!”

Dar nu o face. În schimb, se ridică și pune bolul meu cu supă pe scaunul său.

— Vorbim mai multe mâine-dimineață, zice Obi.

Mă ajută să mă ridic și mă conduce câțiva pași spre un prici din umbră, pe care nu l-am observat înainte. Paznicul lui Raffe face același lucru de cealaltă parte a încăperii.

Având încheieturile mâinilor legate la spate, mă las cu greu pe o parte. Obi ia loc pe prici și îmi leagă și gleznele. Mă simt tentată să fac o glumă, cum că e nevoie de o cină și de un film înainte să mă eliberez de pudoare, dar nu o fac. Ultimul lucru de

care am nevoie este să încep cu glumele pe teme sexuale în timp ce sunt ținută prizonieră într-o tabără plină de bărbați înarmați într-o lume din care legile au dispărut.

Îmi pune o pernă sub cap. Când face asta, îmi îndepărtează părul de pe față și mi-l dă pe după ureche. Atingerea lui este caldă și catifelată. Ar trebui să îmi fie teamă, dar nu-mi este.

— O să fie bine, zice. Oamenii vor primi ordine stricte să se comporte decent cu tine.

Presupun că nu e nevoie să fii cititor de gânduri ca să știi că m-aș putea teme de asta.

— Mulțumesc, spun.

Obi și omul lui iau holurile cu tocană și pleacă. Încuietoarea păcănește după ei.

— Mulțumesc? întreabă Raffe.

— Taci din gură. Sunt ruptă de oboseală. Îmi trebuie un somn bun.

— De fapt, trebuie să te decizi cine este de partea ta și cine, nu.

— O să le spui?

Nu vreau să dau detalii, în caz că cineva trage cu urechea. Sper că înțelege la ce mă refer. Dacă eu și Raffe ajungem în sălașul îngerilor, el va deține informații despre mișcarea de rezistență. Dacă le spune celorlalți îngeri și aceștia suprimă mișcarea, eu voi fi un Iuda pentru semenii mei.

Urmează o pauză lungă.

Dacă nu le spune, nu va fi el un Iuda pentru semenii lui?

— De ce ai venit aici? mă întreabă, schimbând subiectul brusc. De ce nu ai fugit, cum știm amândoi că trebuia să faci?

— O prostie, așa-i?

— Foarte mare.

— Pur și simplu… nu am putut.

Vreau să îl întreb de ce și-a riscat viața ca să mi-o salveze pe a mea când ai lui ne ucid pe noi, oamenii, zi de zi. Dar nu pot. Nu aici, nu acum. Nu când cineva ar putea asculta.

Rămânem cufundați în liniște, ascultând greierii.

După ceva timp, când încep să alunec în nesimțire, el șoptește în întuneric.

— Dorm toți, mai puțin paznicii.

Deodată, sunt trează.

— Ai un plan?

— Sigur. Tu nu? Tu ești salvatoarea.

Luna și-a schimbat locul pe cer și lumina care pătrunde pe fereastră este mai palidă acum. Totuși, e destulă ca să văd umbra întunecată a siluetei lui ridicându-se de pe prici. Vine la mine și începe să mă dezlege.

— Cum naiba ai reușit asta?

— Când vei da buzna în sălașul îngerilor, să nu uiți că nu poți ține legat cu frânghii un înger.

Ultimul cuvânt îl șoptește.

Am uitat cât de puternic e față de un muritor de rând.

— Adică ai fi putut să pleci deja? Nici nu ai nevoie de mine. De ce nu ai făcut-o până acum?

— Cum, și să pierd distracția de a-i face să își frământe creierii, întrebându-se ce s-a întâmplat?

Mă dezleagă cu iuțeală și mă saltă în picioare.

— A, am înțeles. Poți evada noaptea, nu însă și ziua. Nu poți fugi mai repede ca gloanțele, așa-i?

Ca majoritatea oamenilor, am avut primul contact cu îngerii prin intermediul filmării redate în buclă cu împușcarea Arhanghelului Gabriel. Nu pot să nu mă întreb dacă îngerii n-ar fi fost mai puțin ostili dacă noi nu am fi sărit să le ucidem imediat conducătorul. Cel puțin, ei cred că a fost ucis. Nimeni nu știe sigur, deoarece corpul nu a fost recuperat, sau așa spun ei. Legiunea de ființe înaripate plutind în spatele lui s-a risipit odată cu mulțimea panicată, dispărând repede în cerul plin de fum. Mă întreb dacă Raffe nu făcea parte din legiunea aceea.

Ridică din sprâncene spre mine, refuzând în mod evident să discute despre efectele gloanțelor asupra îngerilor.

Îi arunc un zâmbet îngâmfat. Nu ești așa perfect cum pari…

Mă duc la ușă și lipesc urechea de ea.

— Mai e cineva în clădire?

— Nu.

Încerc să rotesc clanța, dar este încuiată.

Raffe suspină.

— Speram să nu las urme ale superputerii mele, ca să nu risc să le trezesc suspiciunea.

Întinde mâna spre clanță, dar eu îl opresc.

— Păi, bine, atunci, că sunt eu aici.

Scot din buzunarul de la spate un șperaclu mic. Soldatul care m-a percheziționat înainte să mă lege n-a făcut o treabă prea bună. Căuta arme de foc sau cuțite mari, nu șperacle mici.

— Ce-i aia?

Mă apuc de lucru. Mă simt bine să îl surprind cu un talent pe care îngerii nu îl aud.

Clic.

— Voila.

— Ești vorbăreață, dar talentată. Cine ar fi crezut?

Deschid gura să îi răspund pe măsură, dar îmi dau seama că nu aș face decât să îi demonstrez teoria, așa că păstrez tăcerea, doar ca să-i arăt că pot face și asta.

Ne furișăm pe coridor și ne oprim la ușa din spate.

— Îi auzi pe paznici?

Trage cu urechea puțin. Arată pe direcția orei unsprezece și apoi pe a orei cinci. Așteptăm.

— Ce e aici? întreb, arătând spre ușile închise.

— Cine știe? Poate provizii?

Pornesc spre una dintre uși, cu gândul la carne de vânat sau chiar la arme.

Mă apucă de braț și scutură din cap.

— Nu fi lacomă. Dacă îi jefuim înainte să evadăm, slabe șanse să ne dea pace. Nu e nevoie să ne îngreunăm situația, dacă o putem evita.

Are dreptate, desigur. În plus, cine ar fi așa prost să depoziteze arme în același loc unde ține prizonierii? Dar gândul la carnea de vânat îmi face să plouă în gură. Oh, trebuia să mă târguiesc pentru tocana aia când am avut ocazia.

După un minut, Raffe înclină din cap și ne furișăm împreună în noapte.

•

O rupem la fugă, Raffe și cu mine. Inima îmi bubuie în piept în timp ce pompez din picioare cât pot de repede. Îmi ies aburi din gură. Mirosul de pământ și de copaci ne cheamă spre pădure. Foșnetul arborilor în bătaia vântului acoperă bufnetul pașilor noștri.

Raffe ar putea să fugă mult mai repede, dar nu se îndepărtează.

Luna dispare în spatele norilor și în pădure se lasă întunericul. Încetinesc și, odată ajunși sub bolta crengilor, merg la pas. Nu vreau să mă izbesc de vreun copac.

Respir atât de greu, încât mi-e teamă că paznicii mă vor auzi. Adrenalina produsă de emoția evadării scade și rămân doar cu teama și oboseala. Mă opresc, îndoită de mijloc, să îmi recapăt suflul. Raffe îmi pune mâna pe spate, mă îndeamnă să merg mai departe, apăsând ușor. El nu are probleme cu respirația.

Arată spre adâncul pădurii. Clatin din cap și arăt spre cealaltă parte a taberei. Trebuie să dăm ocol pentru a-i recupera aripile. Rucsacul meu poate fi înlocuit; aripile și sabia, nu. Pregetă, apoi încuviințează. Nu știu dacă are habar ce urmăresc, dar știu că nu uită niciodată de aripi, la fel cum nici eu nu uit niciodată de Paige.

Dăm ocol taberei, pătrunzând în adâncul pădurii cât putem de tare, fără să pierdem tabăra din ochi. În câteva rânduri pare dificil, căci lumina lunii e atât de slabă acum, iar tabăra însăși este, în mare parte, ascunsă de verdeață. Trebuie să mă bazez pe vederea nocturnă a lui Raffe mai mult decât îmi convine.

Chiar știind că el poate să vadă, nu pot înainta foarte repede, căci m-aș lovi de o ramură sau m-aș împiedica. Ne ia mult timp să străbatem pădurea pe întuneric și chiar mai mult să găsesc ascunzătoarea mea.

Exact când văd copacul care ne protejează lucrurile, aud în spate declicul clar al siguranței unei arme.

Ridic mâinile în aer înainte ca tipul să poată spune:

— Stați așa!

18.

— Numai fiindcă mi-ați stricat noaptea, vă pun de serviciu la latrină.

Evident, Obi nu este genul care se trezește devreme și nu se sinchisește să ascundă că ar prefera să doarmă decât să aibă de-a face cu noi acum.

— Ce vrei de la noi? întreb. Ți-am spus că nu noi i-am ucis pe oamenii aceia.

Suntem de unde am plecat – eu și Raffe stăm legați de scaune în ceea ce încep să consider că este camera noastră.

— Acum, mai mult contează ce nu vrem. Nu vrem ca ceilalți să știe câți suntem, unde suntem, ce arsenal avem. Acum, că ne-ați văzut tabăra, nu vă putem da drumul până nu ne mutăm.

— Cât mai e până atunci?

— Mai e ceva.

Obi ridică din umeri indecis.

— Nu foarte mult.

— Nu avem timp de pierdut.

— Veți avea atâta cât spunem noi că aveți, zice Boden, paznicul care ne-a prins. Sau, cel puțin, așa scrie pe uniforma sa. Poate fi, desigur, doar o uniformă luată de la un soldat mort pe care să îl cheme așa. Veți face orice vă spunem noi, cei din mișcarea de rezistență. Pentru că fără organizația noastră pe toți ne paște iadul pe care îngerii ăia nenoro…

— De ajuns, Jim, spune Obi.

Se simte destulă îngrijorare în vocea sa încât să pot presupune că bunul Jim și poate alți câțiva soldați au repetat aceste replici întocmai, de un milion de ori, cu zel, ca niște proaspeți prozeliți.

— E adevărat, zice Obi. Fondatorii rezistenței ne-au avertizat că momentul acesta va veni, ne-au spus unde să mergem să supraviețuim, ne-au întărit, în vreme ce restul lumii se ducea de râpă. Datorăm totul rezistenței. Este cea mai mare speranță a noastră de a supraviețui acestui masacru.

— Există mai multe tabere ca aceasta? întreb.

— Este o rețea întinsă pe tot globul. Abia începem să fim conștienți unii de alții, încercăm să ne organizăm, să ne coordonăm.

— Grozav, spune Raffe. Asta înseamnă că trebuie să rămânem aici până ce uităm de mișcarea asta de rezistență?

— Acesta este singurul lucru pe care ar trebui să îl anunțați lumii, zice Obi. Faptul că există o rezistență care va aduce speranță și spirit de comunitate. Astea ne sunt de ajutor cu atât mai mult cu cât sunt mai larg răspândite.

— Nu te temi că, dacă începe să umble vorba, îngerii o vor distruge pur și simplu? întreb.

— Porumbeii ăia nu ne-ar putea stârpi nici dacă ar trimite întregul lor stol ciripitor, pufnește Boden. Este rumen la față și pare gata de luptă. Numai să încerce!

Degetele albite de la mâna ce ține arma strâns îmi creează disconfort.

— De când au început atacurile canibale, a trebuit să reținem aici destui oameni, spune Obi. Voi sunteți singurii care ați reușit să ieșiți. Pentru voi doi s-ar putea să avem un loc. Unul unde e de mâncare și sunt prieteni, o viață care să aibă un sens și un scop. În momentul de față, suntem dezbinați. Ne-au făcut să ne mâncăm între noi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putem ridica o baricadă dacă ne dăm unii altora în cap și ne omorâm pentru cutii cu mâncare pentru câini. (Se apleacă în față, serios.) Tabăra asta este doar începutul și e nevoie ca toată lumea să contribuie dacă vrem să avem șansa de-a ne recupera lumea din ghearele îngerilor. Oamenii ca voi ne-ar putea ajuta. Oameni care dețin talentul și determinarea de a fi cei mai mari eroi ai omenirii.

Boden pufnește pe nas.

— Nu pot să fie atât de buni. S-au împleticit într-un semicerc mare în jurul complexului, ca două fantoșe. Cât de talentați pot să fie?

Ce legătură au fantoșele cu asta, habar nu am. Însă are dreptate când spune că ne-am lăsat prinși ca idioții.

•

Până la urmă nu m-au pus de serviciu la latrine. Numai Raffe are onoarea asta. Eu mă ocup de spălat rufele. Nu știu dacă asta e mult mai bine. Nu am muncit așa din greu de când sunt pe lume. Știi că lumea s-a sfârșit când în America munca manuală a

devenit mai ieftină și mai ușoară decât folosirea mașinilor. Bărbații murdăresc la greu jeanși și alte haine groase când sunt în pădure. Ca să nu zic nimic de indispensabili.

De-a lungul unei zile scârba mă cuprinde de mai multe ori, însă mai și învăț câteva lucruri de la celelalte spălătorese.

După o perioadă lungă de tăcere stânjenitoare, femeile încep să vorbească. Vreo două se află în tabără doar de câteva zile. Par surprinse și încă se miră că nu au fost brutalizate. Felul în care vorbesc șoptit și cum privesc împrejur au ceva ce mă împiedică să mă relaxez când ele încep să bârfească.

În timp ce muncim de ne spetim, aflu că Obi este răsfățatul femeilor. Și că Boden și amicii lui trebuie evitați. Obi este răspunzător de tabără, nu însă și de toată mișcarea de rezistență. Umblă vorba, cel puțin printre femei, că Obi ar fi un excelent conducător la nivel mondial al luptătorilor pentru libertate.

Îmi place ideea unui conducător trimis de destin să ne scoată din perioada noastră neagră. Îmi place aspectul romantic al participării la un lucru bun și corect, la ceva pus în practică de un grup de oameni sortiți să fie eroi.

Numai că nu este vorba de lupta mea. A mea este să îmi recuperez sora teafără și nevătămată. Lupta mea este să o feresc pe mama de probleme și să o conduc spre un loc sigur. Lupta mea este să ofer hrană și adăpost puținelor mele rude rămase. Până când bătăliile astea nu sunt câștigate definitiv, nu am luxul de a privi dincolo de ele la imaginea mai mare a războaielor cu zei și la eroi romantici.

Pe moment, lupta mea este să scot petele de pe niște cearșafuri mai lungi și mai late decât mine cu câțiva metri buni. Nimic nu alungă romantismul și grandoarea vieții ca frecatul petelor pe un cearșaf.

Una dintre femei își face griji pentru soțul ei, care ea spune că „face pe soldatul”, chit că abia s-a clintit din scaunul lui de programator pe computer de douăzeci de ani încoace. O preocupă, totodată, soarta golden retreieverului ei, care se află în țarc, alături de ceilalți câini.

Se pare că majoritatea câinilor de pază nu sunt decât animalele de companie ale celor din tabără. Se încearcă dresarea lor, pentru a-i transforma în câinii de pază răi care l-au urmărit pe Raffe, dar, în realitate, nu au avut timp să dreseze

decât foarte puțini. În plus, toată viața lor, animalele au fost ținute în puf și distrate cu joaca și, aparent, nu este ușor să fie transformate în ucigași cu sânge-rece când ele ar prefera să te lingă întruna sau să fugă după veverițe.

Dolores mă asigură că Checkers, cățelul ei, este din cei care te-ar linge la nesfârșit și că majoritatea câinilor sunt în paradisul animalelor aici, în pădure. Încuviințez din cap, înțelegând mai bine decât crede ea. Din acest motiv, paznicii nu au alături câini. E greu să patrulezi când partenerul tău patruped o zbughește întruna după rozătoare sau latră cât e noaptea de lungă. Slavă cerului pentru micile favoruri.

Încerc să întorc discuția pe nesimțite la ce ar putea să-i fi atacat pe refugiații de pe drum. Primesc ca răspuns doar priviri fricoase și expresii temătoare. O femeie își face cruce. Asta da subiect care îngroapă o conversație.

Iau de jos o pereche de pantaloni mizerabili pentru a-i scufunda în apa tulbure și ne întoarcem toate la muncă, în liniște.

Cu toate că Raffe și cu mine suntem prizonieri aici, nu ne păzește nimeni. Adică, nimeni nu este însărcinat în mod special cu paza noastră. Toți știu că noi suntem cei proaspăt veniți și, ca atare, toți ne țin sub supraveghere.

Pentru ca nimeni să nu observe cât de repede se vindecă rana de la cap a lui Raffe, am reușit să cerem, dimineața asta la prima oră, ca doi plasturi să-i fie lipiți la linia părului. Eram pregătiți să spunem că rănile la cap sângerează mult, chiar dacă rana era mai mică decât cu o seară înainte, dar nu a întrebat nimeni. În același timp, i-am inspectat rapid bandajele. Erau pătate cu sânge sub forma articulațiilor aripilor. Uscate, dar inconfundabil. Nu puteam face nimic în privința asta.

Raffe sapă un șanț lângă toaletele portabile ajutat de alți bărbați. El e unul dintre puținii care încă poartă cămașă. În jurul pieptului său, acolo unde sunt bandajele, este o fâșie uscată, dar nimeni nu pare să observe. Ochii mei de profesionist observă mizeria de pe cămașa lui și sper ca altcineva să trebuiască să i-o spele.

Soarele scânteiază în ceva lucios de pe zidul de protecție pe care bărbații îl construiesc în jurul latrinei. Mă miră regularitatea perfectă a cutiilor dreptunghiulare cu care construiesc zidul atunci când le recunosc. Computere personale. Bărbații clădesc

computere personale și le lipesc cu mortar pentru a alcătui un zid de protecție.

— Dap, zice Dolores când vede la ce mă uit. Soțul meu întotdeauna spunea că electronicele lui sunt niște „cărămizi” atunci când le ducea la casat.

Chiar că au fost casate. Computerele erau culmea potenței noastre tehnologice, iar acum, din pricina îngerilor, le folosim ca zid la latrină.

Mă apuc să frec din nou o pereche de pantaloni pe scândura de spălat rufe.

Durează o veșnicie până să vină ora prânzului. Tocmai vreau să merg după Raffe, când o femeie cu părul de culoarea mierii și picioare lungi se apropie de el cu pași sprinteni. Totul în privința ei, mersul, vocea și înclinarea capului, invită un bărbat să se apropie. Schimb direcția și pornesc spre sala de mese, prefăcându-mă că nu îi văd cum vin la masă împreună.

Iau un bol de tocană de vânat și un codru de pâine și le înfulec cât pot de repede. Unii fac nazuri în jurul meu că trebuie să mănânce mereu același lucru, însă eu am mâncat destui tăiței uscați și hrană pentru pisici ca să pot aprecia cu adevărat gustul de carne proaspătă și de legume la conservă.

Știu de la ședința de bârfe matinale că o parte din mâncare provine din casele din apropiere, dar că mare parte din depozitul pe care conducătorii rezistenței îl țin ascuns. După cum arată lucrurile, aceștia reușesc binișor să se îngrijească de oamenii lor.

De îndată ce termin de mâncat, mă uit după Obi. Încă de dimineață îmi doresc să îl rog să ne dea drumul. Oamenii aceștia nu mai par așa răi, acum, în lumina zilei, și poate că îmi vor înțelege nevoia urgentă de a-mi salva sora. Sigur că nu îl pot împiedica pe Raffe să divulge existența taberei dușmanului, dar nu are niciun motiv să sufle o vorbă până nu ajungem în sălașul îngerilor și poate că atunci tabăra se va fi mutat. E o justificare jalnică, dar va trebui să fie de ajuns.

Îl găsesc pe Obi înconjurat de bărbați care scot încet lăzi din debaralele în care era să arunc o privire aseară. Alți doi bărbați încarcă lăzile într-un camion.

Când unul aproape scapă un colț, toți încremenesc.

Câteva secunde, toți se uită la omul acela. Aproape le simt mirosul fricii.

Se privesc ca și când ar dori să își confirme că mai sunt aici, apoi își continuă mersul împiedicat spre camion.

Presupun că lucrurile depozitate în camera aceea sunt mai explozive decât carnea de vânat și armele.

Încerc să merg să vorbesc cu Obi, dar drumul mi-e blocat de un piept îmbrăcat în haine de camuflaj. Când ridic privirea, văd că e paznicul care ne-a prins aseară, Boden, care mă privește tăios.

— Întoarce-te la rufele tale, femeie.

— Glumești? În ce secol crezi că suntem?

— Secolul ăsta. Asta-i noua realitate, dulceață. Accept-o înainte să ți-o îndes eu pe gât în jos.

Își mută ochii cu subînțeles spre gura mea.

— Adânc și tare.

Aproape simt mirosul dorinței carnale și al violenței sale.

Simt înțepătura fricii în piept.

— Trebuie să vorbesc cu Obi.

— Mda, tu și toate celelalte gagici din tabără. Am un Obi pentru tine chiar aici.

Se apucă de zona dintre picioare și se scutură cumva sus-jos de parcă ar da mâna cu scula sa. Apoi se apleacă spre mine și flutură limba într-un gest obscen atât de aproape de mine, că îi simt saliva.

Înțepătura fricii îmi cuprinde plămânii și mi se pare că rămân fără aer. Însă furia pe care o trezește este un tsunami care îmi cuprinde fiecare celulă a corpului.

Aceasta este întruchiparea a tot ceea ce m-a făcut să mă furișez de la o mașină la alta, să mă ascund și să îngheț la cel mai mic sunet, să mă pitulez în umbre ca un animal, îngrijorată la culme de gândul că unul ca el ne va prinde pe mine, pe sora mea, pe mama. Aceasta este atitudinea ce vrea să spună „eu sunt mai mare și mai tare” a celui care a avut tupeul să o răpească pe sora mea, o fetiță dulce și neajutorată. Acesta este cel care mă împiedică literalmente să o salvez.

— Ce ai spus?

Fata care înainte era civilizată și politicoasă nu s-a putut abține să nu-i acorde a doua șansă.

— Am zis…

Îl lovesc în nas cu podul palmei. Forța nu vine doar din braț, ci tocmai din șolduri, că îmi antrenez întregul corp pentru acea lovitură.

Simt cum i se sfarmă nasul. Mai bine, chiar; dăduse să facă din nou gestul acela obscen cu limba și, când capul îi este proiectat în spate, și-o mușcă tare și din vârful ei se pornește o ploaie de sânge.

Sigur că sunt nervoasă, însă acțiunile mele nu sunt cu totul necugetate. Poate că uneori deschid gura fără să gândesc, dar niciodată nu pornesc o bătaie fără să îmi consult creierul. În acest caz, mi-am făcut socoteala că voi câștiga de îndată ce voi face prima mișcare. Aceste tactici de intimidare sunt comune în rândul bătăușilor. Oponentul cel mai mic și mai slab se presupune că va da înapoi, speriat.

Cam așa a sunat calculul meu rapid: e mai înalt cu treizeci de centimetri și mai vânjos decât mine, e un soldat antrenat, iar eu sunt o fată. Dacă aș fi fost bărbat, ceilalți ne-ar fi lăsat să ducem lupta până la capăt, însă oamenii sunt înclinați să creadă că, atunci când o fată lovește un tip mare care o amenință cu arma, sigur o face ca autoapărare. Cum în jur e plin de bărbați macho, în vreo zece secunde cineva sigur va veni să ne despartă.

Așa că, fără să am mult de suferit, voi câștiga lupta pentru că: unu, voi atrage atenția lui Obi, adică ceea ce voiam să fac de la bun început; doi, îl voi umili pe zevzecul acela musculos, arătându-le tuturor că nu este decât un zdrahon care intimidează fete; și trei, îmi voi demonstra ideea că nu sunt vreo cucerire ușoară.

Nu pun la socoteală, totuși, cât de multe răni poate provoca Boden în zece secunde.

Primele câteva clipe le pierde privindu-mă șocat și tot mai furios.

Apoi îmi aplică un pumn ca un SUV în maxilar.

Apoi sare cu tot corpul spre mine.

Aterizez pe spate, încercând cu disperare să respir în pofida ghearelor de durere care îmi strâng plămânii și fața. Pe când se așază bine pe mine, îmi fac socoteala că îmi mai rămân cam două secunde. Poate că un soldat foarte rapid și animat de sentimente cavalerești îmi va demonstra că am estimat un timp prea lung. Poate că Raffe vine deja să ia gorila aceasta de pe mine.

Boden mă prinde de gulerul bluzei cu o mână și pe cealaltă o pregătește pentru a-mi mai aplica o lovitură. Bine, trebuie doar să supraviețuiesc acestui pumn, apoi cineva sigur va ajunge la noi.

Îl prind de degetul mic al mâinii cu care mă ține și îl răsucesc cât pot de tare, dându-l peste cap.

Puțini știu că ceea ce faci cu degetul mic face toată mâna, încheietura, brațul și tot corpul. Altminteri, ceva se va rupe pe traseu. Prin urmare, Boden se răsucește cuminte, scrâșnind din dinți.

Și atunci îi zăresc pe cei din jurul nostru.

Începeam să cred că în tabăra noastră sunt cei mai lenți soldați din istorie, dar m-am înșelat. Un număr surprinzător de mare de oameni au ajuns lângă noi în timp-record. Singura problemă este că se comportă aidoma unor copii în curtea școlii – dau fuga să asiste la bătaie, nu să o oprească.

Reacția mea de surpriză mă costă. Boden îmi înfige cotul în sânul drept.

Durerea e atât de puternică, încât aproape mă răpune. Mă ghemuiesc cât pot de bine ținând cont de faptul că am deasupra mea nouăzeci de kilograme de carne, însă asta nu mă ferește de palma care îmi biciuiește fața.

Asta e prea de tot. Dacă eram bărbat, m-ar fi lovit cu pumnul. Minunat. Dacă va continua să mă plesnească și să mă bată după pofta inimii, singurul lucru pe care îl voi dovedi este că sunt victima perfectă.

Unde este Raffe când am nevoie de el? Cu coada ochiului îl văd în grupul neclar de fețe, avea o expresie de tristețe extremă. Scrie ceva pe niște bani pe care îi dă apoi unui individ ce adună bancnote de la cei din jurul său.

Atunci înțeleg ce se întâmplă. Fac pariuri!

Mai rău, cei câțiva care îmi fac galerie nu o fac pentru a mă încuraja să câștig; strigă la mine să mai rezist măcar un minut. Din câte se pare, nimeni nu pariază că voi câștiga, ci doar pe cât de mult voi rezista.

Nu mai există pic de cavalerism pe lume.

19.

În vreme ce evaluez situația, mai blochez două lovituri din partea lui Boden care stă pe mine ca pe scaun. Parez cu antebrațele și simt cum carnea mi se frăgezește și mai tare.

Cum nimeni nu pare să îmi sară în ajutor, e timpul să iau lupta în serios. Ridic fundul și picioarele de la sol ca o gimnastă și îl prind pe Boden cu gambele de gâtul lui gros, strângând tare. Îmi legăn corpul înainte și, în același timp, trag picioarele în jos.

Boden cască ochii când e tras spre spate.

Îngemănați, ne legănăm ca un balansoar. El aterizează pe spate, cu picioarele crăcănate pe după mijlocul meu. Deodată, eu stau dreaptă în sus, cu gleznele strângându-i gâtul.

În clipa când aterizăm, îl lovesc cu pumnii în vintre.

Acum e rândul lui să se chircească.

Mulțimea care ovaționa tace dintr-odată. Singurul sunet pe care îl aud este geamătul lui Boden. Pare că îi vine greu să respire.

Din dorința de a fi sigură că așa va fi pe mai departe, sar în picioare și îi trag un șut în față. Îl izbesc atât de tare, încât corpul lui face o jumătate de răsucire pe pământ.

Îmi iau avânt pentru încă un șut, de data aceasta în stomac. Când ești atât de mic, încât trebuie să te uiți în sus la toți oamenii din jurul tău, nu există conceptul de luptă murdară. Acesta este noul meu motto. Cred că îl voi păstra.

Înainte să duc lovitura la bun sfârșit, cineva mă apucă pe după piept și îmi blochează brațele. Inima îmi bubuie de la adrenalină și nevoia de sânge mă face literalmente să gâfâi. Lovesc cu picioarele și țip la cel care mă ține.

— Ușurel, ușurel, zice Obi. E de ajuns.

Vocea lui îmi atinge urechile ca o bucată de catifea, brațele lui mă țin pe după piept ca două chingi de oțel.

— Șșș… Relaxează-te, s-a terminat… Ai câștigat.

Mă scoate din mijlocul mulțimii, în același timp liniștindu-mă, deși brațele lui nu slăbesc nicio clipă priza. Când văd că se uită la mine, îi arunc lui Raffe cea mai acuzatoare privire de care sunt în stare. Puteam să fiu bătută măr și el doar ar fi pierdut un

pariu. Încă are o mină tristă, cu mușchii încordați, palid la față, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs de acolo.

— Unde-mi sunt câștigurile? întreabă Raffe.

Îmi dau seama că nu vorbește cu mine, deși tot la mine îi sunt ochii. E ca și când ar vrea să fie sigur că îl aud la fel ca toți ceilalți.

— Nu ai câștigat nimic, spune un tip de lângă el. Pare bucuros. E cel care a adunat toate pariurile.

— Cum adică? Pariul meu a fost cel mai apropiat de ce s-a întâmplat, mârâie Raffe. Când se întoarce spre individ, ține mâinile încleștate și pare gata de bătaie.

— Hei, amice, nu ai pariat că va câștiga ea. Nu e destul să fii cel mai aproape…

Vocile lor se pierd duse de vânt când Obi mă târăște spre sala de mese. Nu știu ce e mai rău, faptul că Raffe nu mi-a sărit în ajutor sau că a pariat că voi pierde.

Sala de mese este o cabană mare necompartimentată, cu șiruri de mese și scaune pliante. Cred că e nevoie de mai bine de o jumătate de oră ca să fie adunate toate pentru mutare. După câte am văzut, toată tabăra este gândită pentru a fi adunată și mutată în mai puțin de o oră.

Locul e pustiu, cu toate că pe mese mai sunt tăvi cu mâncare neterminată. Presupun că pe aici o bătaie este un eveniment de neratat. Imediat ce nu mă mai împotrivesc, Obi relaxează priza. Mă conduce la cea mai apropiată masă de bucătăria din spate.

— Șezi. Mă întorc imediat.

Mă așez pe scaunul pliant de metal. Tremur din cauza fluxului de adrenalină. Obi intră în zona destinată bucătăriei. Respir adânc, mă calmez și îmi recapăt controlul până ce el se întoarce cu o trusă de prim ajutor și o pungă de mazăre congelată.

Îmi dă mazărea mie.

— Pune-o pe maxilar. O să te ajute să nu se umfle.

Iau punga, uitându-mă la fotografia familiară cu mazăre verde înainte să o apăs ușurel de maxilarul meu îndurerat. Faptul că au energie electrică pentru a păstra hrană congelată mă impresionează mai tare decât tot restul taberei la un loc. Este ceva surprinzător în abilitatea de a menține unele aspecte ale civilizației când restul lumii se afundă în Evul Mediu.

Obi îmi curăță zgârieturile de sânge și de pământ. Doar asta sunt, niște zgârieturi.

— Tabăra voastră e nașpa, spun.

Mazărea îmi amorțește maxilarul, așa că vorbele îmi ies îngălate.

— Îmi pare rău pentru asta.

Îmi pune unguent cu antibiotic pe zgârieturile de pe mâini.

— S-a acumulat multă tensiune, așa că a trebuit să îngăduim oamenilor să mai elibereze din energie. Important este să faci asta în condiții controlate.

— Vrei să spui că ceea ce s-a întâmplat înainte a fost o condiție controlată?

O jumătate de zâmbet îi luminează fața.

— Sunt sigur că Boden nu a crezut asta.

Îmi dă cu unguent și pe încheieturile degetelor.

— Una dintre concesiile pe care le-am făcut a fost aceea că, dacă izbucnește o încăierare, nimeni nu intervine până nu se delimitează clar un câștigător sau devine o amenințare la adresa vieții unuia dintre ei. Le permitem oamenilor să parieze pe rezultat. Asta eliberează atât tensiunea luptătorilor, cât și a spectatorilor.

Cam atât despre puterea de a menține o bucată de civilizație.

— În același timp, spune el, ajută la limitarea numărului de lupte, căci toți din tabără sunt ocupați să parieze pe rezultat. Oamenii iau luptele în serios când nu are cine să te salveze și toată tabăra îți urmărește fiecare mișcare.

— Și toți cunoșteau regula, mai puțin eu? Faptul că nimeni nu are voie să intervină?

Oare Raffe o știuse? Nu că asta ar fi trebuit să îl oprească.

— Cine dorește poate să intervină, dar asta invită pe altcineva să intervină pentru adversar, ca să se echilibreze lupta. Pariorilor nu le-ar plăcea dacă, deodată, unul ar fi avantajat.

Cam atât cu scuzele pentru Raffe. Ar fi intervenit; doar că ar fi trebuit să ne luptăm cu încă cineva. Un lucru care n-ar fi fost nou pentru noi.

— Scuze că nu ți-a explicat nimeni regulile jocului.

Acum îmi bandajează cotul care sângerează.

— Doar că până acum nu ni s-a mai întâmplat să înceapă încăierarea o fată.

Ridică din umeri.

— Pur și simplu, nu ne-am așteptat.

— Am impresia că asta înseamnă că ai pierdut pariul.

Rânjește cu amar.

— Eu fac doar pariuri importante care implică vieți omenești și viitorul omenirii.

Îi cad umerii ca și când greutatea invizibilă care îi apasă ar fi deodată prea mare.

— Apropo de asta, te-ai descurcat foarte bine. Mai bine decât s-ar fi așteptat cineva. O persoană ca tine ne-ar fi de mare ajutor. Există situații când o fată ca tine s-ar descurca mai bine decât un pluton de bărbați.

Surâsul îi devine feciorelnic.

— Presupunând că nu îi tragi o scatoalcă unui înger care te-a scos din sărite.

— Îmi dau prea mult credit.

— Mai vedem noi.

Se ridică.

— Gândește-te.

— De fapt, la tine încercam să ajung când gorila aceea mi-a ținut calea. Îngerii mi-au răpit sora. Trebuie să îmi dai drumul ca să o pot căuta. Jur că nu voi spune nimănui despre voi, locul unde sunteți, nimic. Dar, te rog, lasă-mă să plec.

— Îmi pare rău pentru sora ta, însă nu pot periclita viața tuturor de aici doar că-mi dai tu cuvântul tău. Alătură-te nouă și te vom ajuta să o aduci înapoi.

— Va fi prea târziu când îți vei fi mobilizat tu oamenii. Are șapte ani și e în scaun cu rotile.

Abia reușesc să articulez cuvintele din cauza nodului din gât. Nu pot spune ceea ce știm, de fapt, amândoi, anume că deja ar putea fi prea târziu.

Clatină din cap cu un aer sincer înțelegător.

— Îmi pare rău. Toți de aici au trebuit să îngroape pe cineva iubit. Vino cu noi și îi vom face pe ticăloșii ăia să plătească.

— Eu nu am de gând să o îngrop. Nu a murit.

Cuvintele îmi ies scrâșnite printre dinți.

— Eu o voi găsi și o voi salva.

— Desigur. Nu am vrut să sugerez că ar fi murit.

Voise și amândoi știm asta, însă mă prefac că îi cred cuvintele frumoase. Așa cum am auzit alte mame spunându-le fiicelor lor, politețea este propria sa recompensă.

— În curând ne vom muta și vei putea pleca atunci, dacă vei mai dori să ne lași. Sper să nu dorești.

— Când este curând?

— Nu pot divulga informația aceasta. Pot doar să spun că pregătim ceva important. Ar trebui să iei și tu parte la asta. Pentru sora ta, pentru umanitate, pentru noi toți.

E bun. Îmi vine să mă ridic și să îl salut în vreme ce fredonez imnul național. Dar nu cred că ar aprecia asta.

Eu, desigur, țin cu oamenii. Însă am deja mai multe responsabilități decât pot duce. Vreau doar să fiu o fată normală care duce o viață normală. Cea mai mare grijă în viață ar trebui să fie pentru mine ce rochie să port la absolvire, nu cum să evadez dintr-o tabără paramilitară ca să îmi salvez sora din ghearele îngerilor cruzi și cu siguranță nu dacă să mă alătur armatei de rezistență ca să respingem o invazie și să salvăm omenirea. Îmi cunosc limitele, și asta le depășește.

Așa că încuviințez doar din cap. Să priceapă ce vrea din asta. Nu mă așteptam cu adevărat să îmi dea drumul, dar trebuia să încerc.

De îndată ce iese pe ușă, mulțimea de meseni se întoarce cu pași târșâiți. Trebuie să fie lucru înțeles, fie implicit, fie explicit, că atunci când Obi vorbește cu unul dintre luptători, toți ceilalți le asigură intimitatea. E interesant că m-a dus în sala de mese în timpul prânzului, făcându-i pe toți să aștepte până ce terminăm noi. A transmis un mesaj clar tuturor din tabără că sunt o persoană pe care el a observat-o.

Mă ridic să plec cu fruntea sus. Evit să privesc chipurile celor din jur, ca să nu trebuiască să vorbesc cu nimeni. Țin punga de mazăre jos, nu vreau să atrag atenția asupra rănilor mele. De parcă cineva ar putea să uite că sunt cea care s-a bătut. Nu știu dacă Raffe este și el acolo, nu îl văd. Mai bine așa. Sper că nu a avut câștig de cauză cu agentul de pariuri. Merită să piardă banii.

Abia am ieșit și pornesc printre clădiri în drum spre zona spălătoriei, când doi roșcați ies de după o clădire. Dacă nu ar zâmbi identic cu blândețea unor băieți din vecini, aș crede că îmi întind o cursă.

Sunt gemeni identici. Amândoi sunt ponosiți și deșirați, poartă haine civile murdare, însă asta nu e ceva neobișnuit în zilele de acum. Fără-ndoială, și eu arăt la fel de ponosită și de deșirată. Au puțin peste nouăsprezece ani, sunt înalți și costelivi, cu ochi vicleni.

— Bine lucrat, șefa, spune primul.
— Oh, vai, chiar i-ai arătat unde-i e locul lui Jimmy Boden, spune al doilea. Radiază, de-a dreptul. Unuia mai bun nu i se putea întâmpla.
Stau nemișcată și încuviințez din cap. Mențin un zâmbet politicos pe buze și nu-mi retrag de pe maxilar punga cu mazăre congelată.
— Eu sunt Tivisoc, zice unul.
— Eu sunt Tivismoc, zice al doilea. Cei mai mulți ne spun Soc-Smoc, pe scurt, căci nu ne pot deosebi.
— Glumiți, nu?
Scutură din cap la unison, cu zâmbete identice, prietenoase. Seamănă mai mult cu două sperietori de ciori subnutrite decât cu rumenii Tivisoc și Tivismoc pe care mi-i amintesc din copilărie.
— De ce v-ați botezat așa?
Soc ridică din umeri.
— La o lume nouă, nume noi. Voiam să ne zicem Gog și Magog.
— Acestea erau numele noastre din online, explică Smoc.
— Dar de ce să fim așa pesimiști? întreabă Soc.
— Era amuzant să fim Gog și Magog când lumea era sucită ca la Tiffany și simplă ca-ntr-o suburbie, spune Smoc. Dar acum…
— Nu prea mai e așa, continuă Soc. Moartea și distrugerea sunt apuse.
— Sunt prea mainstream.
— Așa că ne-am raliat mulțimii.
— Preferăm să fim Tivisoc și Tivismoc.
Aprob din cap, fiindcă ce altă reacție pot avea?
— Eu sunt Penryn. M-au botezat după o ieșire de pe Interstatala 80.
— Frumos.
Încuviințează ca și când ar spune că înțeleg cum este să ai astfel de părinți.
— Toți vorbesc despre tine, zice Smoc.
Nu știu sigur dacă îmi place asta. Toată povestea cu lupta nu a decurs așa cum plănuisem. Dar, iarăși, nimic în viața mea nu a decurs conform planului.
— Grozav. Dacă nu vă supărați, acum am să merg să mă ascund.

Înclin spre ei punga cu mazăre congelată, ca pe o pălărie, și încerc să trec printre ei.

— Stai, spune Soc. Coboară vocea până ajunge să șoptească într-un fel teatral. Avem o propunere de afacere pentru tine.

Mă opresc și aștept politicoasă. Cu excepția cazului în care propunerea lor include scoaterea mea de aici, nu ar putea spune nimic ce să îmi stârnească interesul pentru vreo afacere. Însă, cum nu se feresc din calea mea, nu am de ales decât să ascult.

— Mulțimea te-a apreciat, zice Smoc.

— Ce spui de un nou meci? întreabă Soc. Pentru treizeci de procente din câștiguri, să spunem?

— Ce tot vorbiți acolo? De ce mi-aș risca viața pentru o nimica toată cum sunt treizeci la sută din câștiguri? În plus, nu mai cumperi nimic cu bani acum.

— O, nu e vorba despre bani, spune Smoc. Folosim banii doar ca scurtătură pentru valoarea relativă a pariului.

I se animă fața ca și când l-ar fascina sincer logica economică a jocurilor de noroc post-apocaliptice.

— Îți dai numele și pariul pe care îl faci, să zicem o foaie de cinci dolari, iar asta doar îi spune agentului de pariuri că ești dispus să pariezi ceva de valoare mai mare decât o bancnotă de un dolar, dar mai puțin decât una de zece. Agentul este cel care decide cine ce primește și cine ce dă. Știi, cum ar fi că cineva pierde un sfert din rații și primește sarcini în plus pentru o săptămână. Sau, dacă prinde un câștig, atunci primește rațiile altcuiva peste ale sale și altcineva freacă toaleta în locul lui pentru o săptămână. Pricepi?

— Pricep. Și răspunsul tot nu este. În plus, nimic nu garantează că voi câștiga.

— Nu.

Soc îmi aruncă un zâmbet superior de vânzător de mașini second-hand.

— Ne interesează garanția că vei pierde.

Izbucnesc în râs.

— Vreți să pierd lupta?

— Șșș!

Soc mă privește foarte teatral. Ne aflăm la umbră, între două clădiri, și nimeni nu pare să ne observe.

— Va fi grozav, mă asigură Smoc. În ochii lui sticlește viclenia. După ce i-ai făcut lui Boden, șansele îți vor surâde atât de puțin când te vei lupta cu Anita…

— Vreți să mă lupt cu o fată?

Îmi încrucișez brațele.

— Vreți doar să vedeți o bătaie între fete, așa-i?

— Nu e doar pentru noi, spune Soc, defensiv. Va fi un dar pentru toată tabăra.

— Mda, zice Smoc. Cui îi trebuie televiziune când ai la îndemână atâta apă și clăbuci de săpun ca la spălătorie?

— Continuă să visezi.

Trec forțat printre ei.

— Te vom ajuta să pleci de aici, spune Soc pe un ton muzical.

Mă opresc. Prin minte îmi trec o grămadă de scenarii pornind de la ceea ce tocmai am auzit.

— Putem obține cheile de la celula ta.

— Putem distrage atenția paznicilor.

— Ne putem asigura că nu te va verifica nimeni până dimineață.

— O singură luptă, doar asta cerem.

Mă întorc și mă uit la ei.

— De ce să riscați trădarea pentru o bătaie în noroi?

— Habar nu ai cât aș risca pentru o bătaie în noroi cum scrie la carte între două femei sexy, spune Soc.

— Și, oricum, nu e cu adevărat trădare, intervine Smoc. Obi te va lăsa să pleci, e doar o chestie de timp. Nu suntem aici pentru a ține prizonieri. Exagerează cu riscul pe care îl reprezinți pentru noi.

— De ce? întreb.

— Pentru că vrea să vă recruteze pe tine și pe tipul cu care ai venit. Obi e copil singur la părinți și nu înțelege, spune Soc. Crede că, dacă te ține aici pentru câteva zile, te va convinge să te răzgândești și să nu mai pleci de la noi.

— Dar noi știm mai bine. Câteva zile de cântat cântece patriotice nu te vor convinge să îți abandonezi sora, spune Smoc.

— Ai dreptate, frate, zice Soc.

Bat cuba între ei.

— Mare dreptate.

Mă uit la ei. Chiar înțeleg. Nu s-ar abandona niciodată unul pe celălalt. Poate am doi aliați sinceri.

— Chiar e nevoie să port lupta asta caraghioasă ca să mă ajutați?

— O, da, spune Soc. Fără doar și poate.

Rânjesc amândoi la mine ca doi băieței puși pe șotii.

— De unde știți toate lucrurile astea? Despre sora mea? Ce crede Obi?

— E datoria noastră, răspunde Soc. Poate că unii ne spun Soc-Smoc, dar alții ne spun maeștri spioni.

Mișcă teatral din sprâncene sus-jos.

— Prea bine, maeștri spioni Soc-Smoc, ce a pariat prietenul meu pe luptă?

Nu are importanță, desigur, însă tot sunt curioasă să aflu.

— Interesant.

Soc arcuiește sprâncenele într-un fel care trădează cunoaștere.

— Dintre toate întrebările pe care le-ai fi putut pune când ai aflat că ne ocupăm cu informațiile, taman pe asta ai ales-o.

Mi se încălzesc obrajii în ciuda mazării congelate de la maxilar. Încerc să nu arăt ca și când mi-aș dori să retrag întrebarea.

— Ce-i cu voi, sunteți la grădiniță? Spuneți-mi odată.

— A pariat că vei rezista în ring cel puțin șapte minute.

Smoc își freacă obrazul pistruiat.

— Cu toții am crezut că e nebun.

Șapte minute e un timp foarte lung când te potopesc pumnii unui uriaș.

— Nu-i destul de nebun, zice Soc.

Zâmbetul lui e atât de copilăros, încât aproape uit că trăim într-o lume care a luat-o razna.

— Ar fi trebuit să parieze că vei câștiga. Ar fi luat tot purcoiul. Oho, șansele nu erau deloc în favoarea ta.

— Pariez că el l-ar doborî pe Boden în două minute, spune Smoc. Tipul ăla e-un dur din cap până-n picioare.

— Nouăzeci de secunde, fix, zice Soc.

L-am văzut pe Raffe în luptă. Eu aș paria pe zece secunde, presupunând că Boden nu ar fi înarmat, ca în noaptea când ne-a prins. Dar nu spun asta. Faptul că nu a sărit să se dea erou nu mă face să mă simt mai bine.

— Scoateți-ne în noaptea asta și batem palma, spun.

— E prea din scurt în noaptea asta, zice Soc.

— Poate dacă promiți că o să rupi cămașa de pe Anita…

Smoc îmi arată zâmbetul lui de băiețel.

— Nu îți forța norocul.

Soc ridică o cutiuță turtită de piele și o leagănă ca pe o momeală.

— Ce spui de un bonus dacă îi rupi cămașa?

Duc iute mâinile la buzunarul de la pantaloni, acolo unde ar trebui să fie setul de șperacle. Buzunarul este turtit și gol.

— Hei, aia e a mea!

Dau să o apuc, dar cutia dispare din mâna lui Soc. Nici nu l-am văzut când s-a mișcat.

— Cum ai reușit asta?

— Acum o vezi, zice Smoc, fluturând cutiuța.

Cum a ajuns de la Soc la Smoc, habar nu am. Stau unul lângă celălalt, dar, totuși, trebuia să văd ceva. Apoi dispare din nou.

— Acum n-o vezi.

— Dați-mi-o înapoi acum, hoților. Altfel cade toată înțelegerea.

Smoc face o figură tristă de clovn spre Soc, care ridică din sprâncene într-o expresie comică.

— Fie, suspină Soc.

Îmi înapoiază setul de șperacle. De data aceasta, am fost atentă și tot nu am văzut când a trecut de la Smoc la Soc.

— La noapte să fie.

Soc-Smoc îmi rânjesc identic.

Scutur din cap și o iau din loc înainte să-mi mai fure și alte lucruri.

20.

Când încerc să mă îndrept de spate, îl aud cum trosnește în toate felurile. Asfințește, iar ziua de lucru e aproape pe sfârșit. Duc mâna la șale și revin cu greu la poziția verticală, ca o babornița.

După numai o zi de frecat haine în cadă, mâinile îmi sunt umflate și roșii. Am auzit vorbindu-se despre mâini uscate și crăpate, dar până acum nu am știut ce înseamnă cu adevărat. După doar câteva minute de când am scos-o din apă, palma mea are crăpături care seamănă cu niște crestături pe care cineva le-ar fi făcut un briciul. E înfricoșător să îți vezi mâna tăiată în felul ăsta, prea uscată ca să mai poată sângera, măcar.

Când celelalte spălătorese mi-au oferit o pereche de mănuși galbene de cauciuc dimineață, le-am refuzat, crezând că doar bătrânele sclifosite le folosesc. Asta mi-a atras priviri atât de piezișe, încât mândria m-a împiedicat să le cer când a venit prânzul.

Acum, încep să mă gândesc să port o discuție serioasă cu partea umilă din mine și să cer mănușile. Bine că nu am de gând să mai muncesc la fel și mâine.

Mă uit în jur, îmi întind brațele și mă întreb dacă mă va ataca acea Anita. Voi fi foarte șucărită dacă va aștepta până la terminarea programului. Ce rost are să te iei la bătaie cu o altă fată, dacă nu poți scăpa nici măcar de o oră de muncă grea?

Mă întind pe îndelete. Ridic mâinile deasupra capului și îmi arcuiesc spatele cât de tare pot.

Mă doare gâtul, mă doare spatele, mă dor mâinile și brațele, mă dor tălpile și picioarele, mă dor chiar și globii oculari. Mușchii mei fie urlă după atâtea ore de mișcări repetitive, fie sunt înțepeniți după atâtea ore de nemișcare. În ritmul ăsta, nu va mai trebui să pierd lupta intenționat, ci o voi pierde pur și simplu.

Când îmi întind picioarele, mă prefac că nu îi văd pe bărbații însărcinați cu frecatul latrinelor, care vin spre noi. Sunt cam zece și Raffe e undeva în spatele grupului.

Când sunt la distanță de câțiva pași, încep să își scoată hainele mizerabile. Cămăși, pantaloni și șosete soioase sunt aruncate peste mormanul de rufe. Unele ajung direct în mormanul cu gunoaie. Raffe s-a ocupat de săparea șanțului, nu a executat tocmai munca cea mai toxică la latrinele propriu-zise, și nu toți au fost la fel de norocoși. Singurele lucruri pe care le lasă pe ei sunt boxerii.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la Raffe când îmi dau seama că urmează să își dea jos cămașa. Poate că va reuși să justifice bandajele, însă chiar nu are cum să explice de ce petele de sânge sunt exact unde s-ar fi aflat aripile.

Întind brațele deasupra capului, încercând să nu par speriată. Îmi țin respirația și sper că ceilalți bărbați își vor vedea de drum și nu vor observa că Raffe rămâne în urmă.

Dar, în loc să intre în clădire, unde să facă duș, ei iau furtunul cu care noi, femeile, umpleam vanele. Stau la rând ca să se spele cu el. Îmi vine să îmi trag șuturi că nu am anticipat asta. Cine ar vrea ca muncitorii la latrină să se spele la dușurile comune?

Arunc o privire spre Raffe. Își menține calmul, însă îmi dau seama după cât de lent își descheie cămașa că nici el nu s-a așteptat la mișcarea asta.

Probabil și-a făcut socoteala că ar putea scăpa de îndată ce bărbații intrau în clădire, căci la dușuri nu puteau intra toți deodată. Totuși, nu există nicio scuză bună pentru evitarea acestei părți a rutinei și niciun mod de a o face fără a fi observat.

Raffe termină de descheiat cămașa și, în loc să o dea jos, începe să își descheie încet pantalonii. Toți din jurul lui sunt deja dezbrăcați și el începe să fie bătător la ochi. Exact când mă întreb dacă nu ar trebui să dea bir cu fugiții, soluția problemei noastre se apropie cu pas țanțoș, pe picioare lungi și zvelte.

Femeia care l-a însoțit pe Raffe la prânz își aruncă părul de culoarea mierii pe spate și ne zâmbește.

Soc-Smoc trec pe acolo ca la un semn.

— O, salut, Anita! spun amândoi, surprinși într-un fel natural.

Vorbesc cei doi pe un ton ușor ridicat, ca pentru a fi siguri că se fac auziți.

Anita îi privește de parcă tocmai ar fi hârâit și ar fi scuipat. Am văzut privirea aceea pe holuri de un milion de ori aruncată

de fetele populare tocilarilor când aceștia se apropie prea tare de anturajul lor. Se întoarce înapoi spre Raffe, chipul topindu-i-se într-un zâmbet arzător. Pune mâna pe brațul lui tocmai când el e pe cale să își dea jos pantalonii.

Și de altă scuză nu am nevoie.

Apuc o cămașă plină de rumeguș din apa tulbure și arunc spre ea.

Când cârpa udă aterizează peste fața ei, înfășurându-i-se pe după cap, se aude un plescăit puternic. Părul ei perfect devine o încâlceală jilavă și rimelul i se întinde când cămașa începe să alunece pe bluza ei. Femeia scoate un țipăt pițigăiat care îi face să se întoarcă pe toți cei care îl aud.

— Oh, îmi pare rău, am spus pe o voce dulceagă. Nu ți-a plăcut asta? Credeam că asta vrei. Adică, altfel de ce te-ai da la un bărbat?

Mica mulțime din jurul nostru crește cu fiecare clipă. Oh, da, asta e! Apropiați-vă. Veniți să vedeți spectacolul. Raffe se pierde în gloată, încheindu-și discret cămașa. Și mi s-a părut că părea trist la ultima mea încăierare…

Ochii uriași ai Anitei se uită neputincioși la Raffe. Seamănă cu o pisicuță nenorocită, năucă și îndurerată. Biată făptură. Încep să mă îndoiesc că pot face treaba asta.

Apoi se uită la mine. E uimitor cât de repede se schimbă la chip, în funcție de cine se uită la ea. Pare complet smintită. În vreme ce vine iute spre mine, nervii i se transformă în furie.

E impresionant cât de răutăcioasă poate arăta o femeie frumoasă când își pune asta în cap. Fie este o actriță redutabilă, fie Soc-Smoc au jucat la ambele capete atunci când au organizat lucrurile. Pariez că ea nici nu știe despre luptă. De ce să împărți profitul când poți să te răzbuni, în schimb? Sunt sigură că acum nu este prima dată când Anita i-a privit cu dispreț pe Soc-Smoc. Nu că aș crede pentru o secundă măcar că sentimentele lor au avut de suferit.

— Crezi că orice faci ar convinge un bărbat ca el să se uite la tine de două ori?

Anita aruncă spre mine cămașa udă.

— Ai fi norocoasă dacă ai face un bunic șchiop să fie interesat de tine.

Bine. Se pare că pot face asta.

Mă aplec puțin ca să fiu sigură că mă nimerește cămașa.

Apoi trecem la fapte în toată gloria noastră feminină. Ne tragem de păr, ne plesnim peste față, ne sfâșiem hainele, ne zgâriem cu unghiile. Țipăm ca două majorete care au căzut într-o groapă cu noroi.

În vreme ce ne împleticim de colo-colo, ca într-un dans alcoolic, ne lovim de un lighean care se răstoarnă cu zgomot și împrăștie apă peste tot.

Anita alunecă ținându-se de mine și ajungem amândouă la pământ. Corpurile noastre se împletesc în vreme ce ne rostogolim prin noroi printre ligheane.

E greu să afișezi o atitudine demnă atunci când cineva te trage de păr. E rușinos. Fac tot ce pot ca să pară că mă lupt cu adevărat.

Mulțimea e în delir, scandează și aplaudă. În rostogolirea noastră, îi zăresc pe Soc-Smoc. Țopăie de fericire, nu alta.

Cum, mai exact, se pierde o astfel de luptă? Ar trebui să izbucnesc în lacrimi? Să cad cu fața în noroi și să mă las zgâriată de câteva ori, făcută ghem? Nu am nici cea mai vagă idee cum să pun capăt luptei.

Toate aceste griji sunt spulberate, însă, de un foc de armă.

Se aude de undeva din spatele mulțimii, dar este destul de aproape ca toată lumea să înțepenească și să tacă.

Alte două focuri sunt trase într-o succesiune rapidă.

După care un strigăt răsună prin pădure. Un strigăt foarte omenesc, teribil de îngrozit.

21.

Vântul agită vârfurile copacilor. Sângele îmi vâjâie în urechi.

Pentru câteva secunde, toți scrutează apusul cu ochii larg deschiși, ca și când ar aștepta întruparea unui coșmar. Apoi, ca la o comandă, în mulțime se iscă haosul.

Soldații aleargă spre copaci în direcția strigătului, strângând în mâini pistoale și puști. Toată lumea începe să vorbească, unii să plângă. Câțiva pornesc grăbiți într-o direcție, alții o iau repede în alta. E o gălăgie și o dezordine vecine cu panica. Precum câinii, nici oamenii aceștia nu sunt atât de bine antrenați cum crede Obi.

Anita se dă jos de pe mine. Albul ochilor i se vede foarte bine în jurul irișilor. O ia la fugă după grupul mai mare de oameni care dă buzna în sala de mese. Mă ridic, nu știu ce să aleg, vreau să văd ce se întâmplă și vreau să mă ascund printre ceilalți.

Raffe apare deodată lângă mine și șoptește:

— Unde sunt aripile?

— Poftim?

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un copac.

Suspină, încercând în mod evident să își păstreze calmul.

— Îmi poți spune?

Arăt în direcția de unde vine strigătul, acolo unde dispar și ultimii soldați.

— Îmi poți spune cum să îl găsesc sau trebuie să îmi arăți tu?

— Trebuie să îți arăt.

— Atunci, să mergem.

— Acum?

— Știi tu un moment mai bun?

Mă uit în jur. Toți încă se îmbulzesc să-și adune lucrurile și să fugă într-o clădire sau alta. Nimeni nu ne bagă în seamă. Nimeni nu ar observa dacă am dispărea în haosul acela.

Sigur, mai este sursa acelei panici.

Probabil că îngrijorarea mi se citește pe față, căci Raffe spune:

— Fie îmi spui, fie îmi arăți, dar fă-o acum.

Crepusculul se stinge cu rapiditate în beznă în jurul nostru. Mă furnică pielea la gândul de-a rătăci prin pădure, pe întuneric, aproape de orice ar fi fost ceea ce a făcut un soldat înarmat să urle în felul acela.

Dar nu îl pot lăsa pe Raffe să fugă fără mine. Aprob din cap.

Ne furișăm printre umbrele tot mai adânci către cea mai apropiată cale de intrare în pădure. Pătrundem între copaci jumătate pe vârful degetelor, jumătate fugind.

Focuri de armă sunt trase într-o succesiune rapidă, se suprapun. Mai multe arme se declanșează simultan în pădure. Poate că asta nu e chiar cea mai bună idee.

De parcă n-aș fi deja destul de speriată, noaptea tânără răsună de strigăte.

Când ajungem de cealaltă parte a taberei în zona în care se află copacul ascunzătoare, în pădure se face liniște. Niciun singur foșnet, nicio pasăre sau veveriță care să deranjeze calmul. Lumina se împuținează cu iuțeală, însă este destulă pentru a vedea carnagiul.

În jur de doisprezece soldați alergaseră spre punctul din care venea strigătul. Acum mai sunt în picioare doar cinci.

Ceilalți zac risipiți pe pământ ca niște păpuși stricate, aruncate de un copil nervos. Și tot ca unor păpuși stricate, le lipsesc unele părți ale corpului. Un braț, un picior, un cap. Încheieturile sunt sfâșiate și pline de sânge.

Peste tot numai sânge – pe copaci, pe pământ, pe soldați. Lumina slabă uniformizează culorile, îl face să semene cu petrolul, la felul cum picură de pe crengi.

Soldații rămași stau în cerc cu armele îndreptate spre exterior.

Unghiul la care țin puștile mă nedumerește. Nu le țin drept în față sau în sus, așa cum ar face dacă dușmanul i-ar amenința de la sol sau din aer. Și nu le îndreaptă nici spre pământ, cum ar face dacă nu ar avea de gând să tragă.

În schimb, le țin ușor aplecate, ca și când ar ținti spre ceva ce le ajunge doar până la brâu. Un leu de munte? Sunt lei de munte pe dealurile acestea, deși rareori pot fi văzuți. Însă leii de munte nu fac așa prăpăd. Poate câini sălbatici? Dar, iarăși, măcelul nu pare natural. Seamănă cu urmările unui atac criminal, nu ale unei vânători pentru hrană sau ale unei lupte de apărare.

Îmi vine în minte momentul în care Raffe a spus că este posibil ca niște copii să atace familia aceea de pe șosea. Alung gândul de îndată ce se naște. Acești soldați înarmați n-ar putea fi așa speriați de o ceată de copii, oricât de fioroși ar fi ei.

Supraviețuitorii au cu toții un aer înfiorător, de parcă singurul lucru care le ține panica în frâu este teama lor paralizantă. Încheieturile degetelor cu care strâng armele sunt albe; felul în care țin coatele strâns lipite de corp, ca pentru a nu-și lăsa brațele să tremure; felul în care se mișcă umăr la umăr, ca un banc de pești amenințați de un prădător.

Nimic natural nu ar putea provoca acest gen de frică. Depășește frica de vătămare fizică și ajunge pe tărâmul celei mentale și spirituale. Ca frica de a-ți pierde sănătatea mintală sau chiar sufletul.

Mă furnică pielea văzându-i pe soldați. Frica este molipsitoare. Poate e ceva ce a evoluat din preistorie, când șansele tale de supraviețuire erau mai bune dacă preluai frica celui de lângă tine fără a pierde timpul discutând-o. Sau poate simt ceva direct. Ceva înfricoșător ce creierul meu de reptilă recunoaște.

Mi se întoarce stomacul, încearcă să dea afară ce conține. Înghit, ignorând arsura de acid din fundul gâtului.

Ne ghemuim într-un loc nevăzut, după un copac mare. Mă uit la Raffe, care stă pe vine lângă mine. Se uită la orice, numai la soldați nu, de parcă ei ar fi singurele lucruri din pădure de care nu trebuie să ne îngrijorăm. M-aș simți mai bine dacă nu ar părea așa neliniștit.

Ce poate să sperie un înger atât de puternic, de rapid și cu simțuri mult mai ascuțite decât cele omenești?

Soldații se mișcă. Forma cercului lor se transformă într-una de lacrimă.

Bărbații transpiră nervozitate în vreme ce își croiesc încet drum înapoi spre tabără. Ceea ce îi atacase pare să fi dispărut. Sau, cel puțin, asta par să creadă soldații.

Instinctul nu mă lasă să împărtășesc această convingere. Presupun că nici toți soldații nu sunt de părerea asta, deoarece par așa de îngroziți, încât cel mai mic sunet ar fi de ajuns ca ei să deschidă focul, trimițând gloanțe prin întuneric în toate direcțiile.

Temperatura scade brusc și tricoul meu ud mi se lipește de piele ca o foiță de gheață. Cu toate acestea, pe la tâmple îmi

curge transpirația și mi se adună la subsuori ca două pete de unsoare. Când îi văd pe soldați că pleacă e ca și cum aș vedea ușa beciului închizându-se, blocând singura lumină din casă și lăsându-mă singură în întunericul plin de monștri. Fiecare mușchi din corpul meu strigă să fug după soldați. Fiecare instinct îmi spune să nu fiu peștele care rămâne în urma bancului.

Mă uit la Raffe, sper să primesc din partea lui vreun semn de liniștire. Este în alertă maximă: corpul încordat, ochii scrutând pădurea întunecată, urechile ciulite ca și când ar fi ascultat un semnal stereo.

— Unde este?

Șoapta lui e atât de slabă, că îi citesc vorbele pe buze aproape în aceeași măsură în care i le aud.

La început, presupun că vorbește despre monstrul care ar putea fi sursa unei atari grozăvii, dar înainte să pot întreba de unde să știu eu, îmi dau seama că îl interesează locul în care sunt ascunse aripile. Arăt cu degetul dincolo de punctul unde stătuseră soldații.

Fără nicio vorbă, dă fuga de cealaltă parte a cercului devastării, ignorând carnagiul. O iau după el în vârful degetelor, disperată să nu rămân în spate.

Îmi vine greu să ignor membrele. Nu sunt destule corpuri și membre pentru câți oameni au dispărut. Sper că unii au fugit și că din acest motiv sunt mai puțini decât ar trebui. Alunec pe sângele din mijlocul scenei prăpădului, dar apuc să îmi țin echilibrul. Gândul că aș putea să cad cu fața într-o grămadă de intestine omenești este suficient ca să nu mă opresc până nu ajung de cealaltă parte.

Raffe stă printre copaci, încearcă să găsească unul scorburos. Îl zărim după câteva minute. Când scoate la lumină aripile înfășurate în pătură, încordarea îl părăsește și își strânge umerii și capul, protector, asupra legăturii.

Se uită la mine și lumina e suficientă ca să văd cum spune *mulțumesc* pe mutește. Se pare că soarta noastră este că ne pasăm încontinuu datoria de la unul la celălalt.

Mă întreb cât timp trebuie să treacă până să fie prea târziu pentru reatașarea aripilor. Dacă ar fi o parte din corpul unui om, termenul de expirare ar fi trecut deja. Dar cine știe cum stau lucrurile în cazul îngerilor? Chiar dacă chirurgii ori magicienii lor,

chiar le pot pune la loc, mă întreb dacă vor mai fi utilizabile ori doar decorative, așa cum este un ochi de sticlă, doar ca oamenii să te poată privi fără să se crispeze.

Un vânt rece îmi înfioară părul, îl face să îmi mângâie ceafa ca niște degete glaciale. Pădurea este o adunătură de umbre schimbătoare. Agitația frunzelor sună ca o mie de șerpi care șuieră deasupra mea. Ridic privirea doar ca să mă conving că nu sunt cu adevărat șerpi. Văd doar conifere profilate amenințător pe cerul întunecat.

Raffe mă atinge pe braț. Tresar și aproape îmi pierd mințile, dar reușesc să nu fac gălăgie. Îmi dă rucsacul. Păstrează aripile și sabia.

Înclină din cap în direcția taberei și pornește într-acolo, pe urmele soldaților. Nu înțeleg de ce vrea să se întoarcă; ar trebui să o ia la fugă în cealaltă direcție. Dar pădurea m-a umplut de atâta groază, că nu am de gând să rămân singură și nici nu vreau să spulber liniștea. Îmi iau rucsacul în spinare și îl urmez.

Stau cât pot de aproape de Raffe, fără a fi nevoie să îi explic de ce îl strâng în brațe. Ajungem la liziera pădurii.

La umbra cernută a lunii, tabăra e cufundată în liniște. La ferestre se vede lumină și, dacă mă uit cu atenție, pot zări la unele geamuri câte un licăr metalic. Mă întreb câte arme sunt îndreptate spre în afară, căutând ținte?

Nu îl compătimesc pe Obi, care trebuie să mențină ordinea în clădirile acelea. Sunt sigură că nu e deloc de dorit să izbucnească panica într-un loc închis.

Raffe se apleacă spre mine și șoptește atât de încet, că abia îl aud.

— Rămân să mă asigur că ajungi cu bine în clădire. Du-te.

Clipesc tâmp, încercând să mă dumiresc ce spune.

— Și tu?

Clatină din cap. Cu reținere, dacă asta mă ajută cu ceva.

— Ești mai în siguranță acolo. Și ești mai în siguranță fără mine. Dacă încă mai vrei să îți găsești sora, ia-o spre San Francisco. Acolo vei găsi sălașul îngerilor.

Mă părăsește. Mă lasă la tabăra lui Obi și el pleacă spre sălaș.

— Nu.

Am nevoie de tine, aproape mă ia gura pe dinainte.

— Te-am salvat. Îmi ești dator.

— Ascultă-mă. Ești mai în siguranță singură decât cu mine. Acesta nu e întâmplător. Acest gen de final…

Arată spre scena masacrului.

— Tovarășii mei o pățesc prea des.

Își trece mâna prin păr.

— A trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai păzit nimeni spatele… m-am păcălit convingându-mă că… se poate și altfel. Înțelegi?

— Nu.

Aceasta este mai mult o respingere a ceea ce îmi spune decât un răspuns la întrebarea sa.

Mă privește intens în ochi.

Îmi țin răsuflarea.

Jur că mă memorează, pare că aparatul său foto mintal s-a declanșat, mă surprinde în acest moment. Inspiră adânc, chiar, de parcă s-ar umple de mirosul meu.

Dar, când se uită în altă parte, momentul trece și eu nu știu dacă nu cumva mi-am imaginat totul.

Apoi se întoarce și se topește în întuneric.

Când dau să fac un pas, silueta lui s-a confundat complet cu umbrele cele adânci. Vreau să strig după el, dar nu îndrăznesc să fac zgomot.

Întunericul se închide în jurul meu. Inima îmi bubuie în piept, îmi spune să fug, să fug, să fug.

Nu îmi vine să cred că a plecat. Singură în întuneric, cu un monstru demonic.

Încleștez pumnii și unghiile îmi pătrund în piele, ajutându-mă să mă concentrez. Nu este timp pentru autocompătimire. Trebuie să fiu sigură pe mine, dacă vreau să supraviețuiesc pentru a o putea salva pe Paige.

Tabăra este cel mai sigur loc unde să petrec noaptea. Dar dacă mă întorc acolo, nu îmi vor da drumul să plec decât când vor fi pregătiți să se mute. Asta poate însemna zile, săptămâni. Paige nu are la dispoziție săptămâni. Orice ar fi ceea ce îi fac îngerii, fac chiar în clipa aceasta. Am pierdut deja prea mult timp.

Pe de altă parte, ce altă variantă am? Să fug prin pădure? În întuneric? Singură? Cu un monstru care a dezmembrat o jumătate de duzină de bărbați înarmați?

Îmi scotocesc frenetic prin creier după a treia opțiune. Nu găsesc nimic.

Am pregetat destul. Să mă găsească monstrul încremenită în indecizie este cel mai stupid mod de a muri la care mă pot gândi. Între ciocan și nicovală?

Mă îmbărbătez să ignor fiorii de pe șira spinării. Trag adânc aer în plămâni și îl eliberez încet, în speranța că mă voi calma. Nu funcționează.

Mă întorc cu spatele la tabără și plonjez în pădure.

22.

Nu mă pot opri să nu mă uit în spate dacă nu am motive de îngrijorare, dacă nu se apropie ceva de mine. Nu că un monstru capabil să facă bucăți soldați înarmați s-ar apropia pe nesimțite. Oare de ce nu am evoluat ca specie cu ochi la ceafă?

Cu cât merg mai departe în pădure, cu atât întunericul se strânge mai tare în jurul meu. Îmi spun că gestul meu nu este chiar sinucigaș. Pădurea este plină de creaturi – veverițe, păsări, căprioare, iepuri – și monstrul nu le poate ucide pe toate. Așadar, șansa mea de a mă număra printre cele mai multe viețăți care vor supraviețui în noaptea asta este destul de mare. Nu?

Mă deplasez prin întuneric din instinct, sper că mă îndrept spre nord. Într-un scurt interval, încep să am îndoieli serioase cu privire la direcția de mers. Am citit undeva că atunci când se rătăcesc, oamenii au tendința de a merge în cercuri mari. Dacă merg în direcția greșită?

Îndoielile îmi erodează rațiunea și simt cum în piept îmi crește panica.

Mă pălmuiesc în gând. Nu este momentul să mă pierd cu firea. Promit că îmi voi îngădui să intru în panică după ce voi fi în siguranță, ascunsă într-o casă frumoasă cu bucătăria bine aprovizionată, cu Paige și mama.

Mda, sigur. Gândul îmi face buzele să tresară ca într-un zâmbet. Poate că într-adevăr mă lasă rațiunea.

Văd pericol în spatele fiecărui foșnet și umbră schimbătoare, în spatele fiecărei păsări care își ia zborul și a fiecărei veverițe care se furișează pe câte o ramură.

După ceea ce îmi par a fi ore de mers anevoios prin pădurea întunecată, una dintre umbre se desprinde de un copac, semănând cu oricare dintre celelalte crengi suflate de vânt. Numai că aceasta continuă să se îndepărteze de trunchi. Se desprinde de marea masă de umbre, apoi se topește într-un alt întuneric, mai mare.

Încremenesc.

Se poate să fi fost o căprioară. Însă picioarele de umbră nu s-au mișcat normal. Se poate să fi fost ceva biped. Sau, mai exact, mai multe ceva-uri bipede.

Intuiția mea se dovedește a fi adevărată când umbrele se răsfiră, înconjurându-mă. Nu-mi place să am dreptate mereu.

Așadar, ce stă în două picioare, este înalt de șaizeci sau nouăzeci de centimetri și mârâie ca o haită de câini? Nu mă pot gândi decât la corpurile acelea risipite la rădăcina copacilor, cu membre lipsă.

O umbră vine spre mine așa de repede, că seamănă cu o panglică neagră. Ceva se lovește de brațul meu. Fac un pas în spate, însă orice ar fi fost a dispărut deja.

Celelalte umbre se mișcă. Unele sar înainte și înapoi, seamănă cu o materie care stă să fiarbă. Ceva se lovește de celălalt braț al meu înainte să-mi dau seama că o altă umbră s-a avântat spre mine.

Mă împleticesc înapoi.

Vecinul nostru Justin avea un set de dinți de piranha, ascuțiți ca acul, și îi ținea pe polița șemineului. Odată, ne-a spus că acești pești carnivori și uneori canibali sunt, de fapt, cam timizi și de obicei își înghiontesc prada înainte să atace, devenind mai încrezători când își văd colegii de banc că procedează la fel. Ce mi se întâmplă mi se pare că se potrivește în mod straniu cu această descriere.

Corul de mârâituri crește. Seamănă cu un amestec de sunete animalice și niște mormăieli tulburător de omenești.

O altă lovitură. De data aceasta, mă înjunghie o durere ascuțită în coapsă, de parcă m-ar tăia niște lame. Mă cutremur când o căldură umedă se întinde în jurul durerii.

Apoi sunt lovită de două ori în succesiune rapidă. Oare sângele îi înnebunește?

Altă lovitură – la încheietura mâinii. Urlu de data aceasta de îndată ce o simt.

Aceasta nu este doar un șfichiuit rapid. Este o lovitură care zăbovește, dacă se poate spune despre o umbră fulgerătoare că zăbovește. Simt arsura la o secundă după ce îmi dau seama că am fost… mușcată? Sunt sigură că aș fi mai puțin speriată dacă aș putea vedea cum arată atacatorii. Neputința aceasta este deosebit de înfricoșătoare.

Acum, icnesc atât de tare, că la fel de bine aș putea să strig.

23.

Cu coada ochiului, văd ceva mișcându-se. Nu am timp nici să mă pregătesc pentru o altă lovitură, că Raffe se și înființează înaintea mea. Ține sabia ridicată și are mușchii încordați, ține piept umbrelor clocotitoare. Nici nu am auzit foșnetul frunzelor. Într-o secundă nu e aici, în următoarea e.

— Fugi, Penryn.

Nu-mi trebuie altă invitație. Fug.

Dar nu fug departe, ceea ce probabil nu este o mișcare foarte înțeleaptă. Nu mă pot abține. Ezit în spatele unui copac pentru a vedea cum Raffe se luptă cu demonii.

Acum, că știu la ce să fiu atentă, îmi pot da seama că sunt destui. Sunt categoric bipezi. Categoric scunzi. Nu toți de aceeași mărime, totuși. Unul este cu cel puțin treizeci de centimetri mai mare decât cel mai scund. Altul pare de-a dreptul bondoc.

Siluetele lor mărunte ar putea fi umane sau îngerești, deși nu se mișcă nici ca unii, nici ca ceilalți. Când intră în viteză, mișcările le sunt fluide, de parcă acesta ar fi ritmul lor normal. Ființele astea categoric nu sunt umane. Poate sunt vreun soi rău de îngeri. Oare heruvimii nu sunt reprezentați întotdeauna drept copii?

Raffe îl prinde pe unul când acesta încearcă să o zbughească pe lângă mine. Alți doi au dat să îl atace, dar se opresc când văd cum Raffe îl spintecă pe micul demon.

Zbătându-se la pământ, acesta strigă ceva neplăcut.

Totuși, ceilalți nu sunt impresionați și sar la Raffe să îl înghiontească și să îl dezechilibreze. Mă gândesc că nu va dura mult până când vor începe să muște sau să înțepe sau ce o fi ceea ce fac ei.

— Raffe, în spate!

Iau o piatră aflată la îndemână și mă opresc o fracțiune de secundă ca să țintesc. La darts eram cunoscută ca bună țintașă, dar se întâmpla și să nu nimeresc ținta deloc. Dacă nu nimeresc acum ținta înseamnă că îl lovesc pe Raffe.

Îmi țin respirația, iau în cătare cea mai apropiată umbră și arunc cu toată forța de care sunt în stare.

La fix!

Piatra lovește o umbră, o face să stea în loc. E aproape comic cum demonul scund sare de-a dreptul pe spate în cădere. Raffe nu trebuie să știe niciodată că îl ținteam de fapt pe celălalt.

Raffe lovește larg cu sabia și spintecă pieptul unui demon.

— Ți-am spus să fugi!

Halal mulțumire. Mă aplec după altă piatră. Aceasta are muchii ascuțite și e atât de mare, că abia o ridic. Poate mă întind mai mult decât mă ține plapuma, dar tot o azvârl spre demoni. Sigur că piatra aterizează la un metru de locul luptei.

De data aceasta, aleg una mai mică și mai aerodinamică. Am grijă să nu intru în perimetrul ringului și demonii scunzi îmi dau voie. Presupun că nici nu m-au observat că arunc cu pietre. Iau în cătare o altă umbră și azvârl cu toată puterea.

Îl nimeresc pe Raffe în spate.

Probabil l-am lovit chiar în rană, căci se împleticește doi pași și se oprește în fața a doi demoni.

Are sabia coborâtă, se află atât de jos încât aproape se împiedică în ea și, când dă piept cu ei, e dezechilibrat, îmi vine să mă blestem și cu greu înghit nodul care mi s-a pus în gât.

Raffe reușește să ridice sabia. Dar nu are timp să îi împiedice să-l muște.

Strigă. Mie mi se strânge stomacul simțind durerea lui.

Atunci se întâmplă un lucru ciudat. Mai ciudat decât ceea ce deja se întâmplă, adică. Demonii scunzi scuipă și scot sunete clare de dezgust. Scuipă ca și când ar încerca să scape de un gust rău din gură. Mi-aș dori să pot vedea cum arată. Sunt sigură că se schimbă.

Raffe strigă din nou când al treilea îl mușcă de gât. După câteva încercări, reușește să scape de el. Acela scoate un sunet gâtuit și scuipă zgomotos și el.

Umbrele bat în retragere după aceea și se topesc în întunericul general al pădurii.

Înainte să pot înțelege bine ce s-a întâmplat, Raffe face un lucru la fel de ciudat. În loc să își declare victoria și să plece în siguranță, ca orice supraviețuitor sănătos la cap, pornește după ei prin bezna pădurii.

— Raffe!

Nu aud decât urletele micilor demoni muribunzi. Sunetele seamănă atât de înfricoșător de tare cu cele omenești, încât mă trec fiorii pe șira spinării. Presupun că toate animalele pe moarte scot sunete ca acelea.

Apoi, la fel de repede cum au început, ultimul strigăt se stinge în noapte.

Tremur singură pe întuneric. Fac doi pași spre pădurea neagră în care a dispărut Raffe, apoi mă opresc. Ce ar trebui să fac acum?

Vântul care suflă îmi uscă transpirația pe piele. După o vreme, până și vântul tace. Nu sunt sigură dacă ar trebui să alerg pe urmele lui Raffe sau să fug de toată tărășenia asta. Îmi amintesc că ar trebui să fiu pe drum spre Paige și că țelul meu este de a rămâne în viață până când o voi salva. Încep să tremur mai tare decât o cere frigul. Probabil este efectul luptei.

Ciulesc urechile, dornică să aud ceva. M-aș mulțumi cu orice, chiar și cu un geamăt de durere din partea lui Raffe. Măcar aș ști că este în viață.

Vântul agită vârfurile copacilor și îmi flutură părul.

Sunt pe cale să renunț și să pornesc printre copaci în căutarea lui, când foșnetul de frunze se intensifică. Ar putea fi o căprioară. Fac un pas în spate din calea sunetului. Ar putea fi demonii scunzi, venind înapoi să termine treaba.

Crengile se depărtează cu zgomot aspru. O siluetă cu forma lui Raffe pășește în luminiș.

Deodată, mă năpădește o senzație de ușurare, simt cum mi se relaxează mușchi care nici nu știam că sunt încordați.

Fug la el. Întind brațele pentru o îmbrățișare, dar el face un pas în spate. Sunt sigur că și un om ca el – vreau să spun, un non-om – poate fi consolat de o îmbrățișare după ce a scăpat cu viață dintr-o luptă. Se pare însă că nu de la mine.

Mă opresc în fața lui și las brațele să cadă stânjenită. Încântarea de când l-am văzut nu dispare, totuși, complet.

— Deci… i-ai prins?

Încuviințează. Îi picură sânge de pe păr de parcă ar fi fost împroșcat. Brațele și stomacul îi sunt, de asemenea, pline de sânge. Cămașa i-e ruptă la piept și pare că a suferit unele lovituri. Ceva îmi dă ghes să îi acord îngrijiri, dar mă înfrânez.

— Ești bine?

Este o întrebare stupidă, căci nu prea am cu ce să îl ajut dacă nu este bine, însă îmi iese pe gură fără să vreau.

El pufnește.

— O să supraviețuiesc, chit că am fost lovit cu o piatră.

— Scuze.

Îmi pare foarte rău pentru episodul acela, dar nu are rost să zăbovim asupra lui.

— Data viitoare când mai ai ceva de împărțit cu mine, aș aprecia dacă mi-ai cere să discutăm înainte de a începe să azvârli cu pietre în mine.

— O, bine, mormăi. Ești al naibii de civilizat!

— Mda, așa sunt eu. Civilizat.

Își scutură sângele de pe mână.

— Tu ești bine?

Aprob din cap. Nu există vreun mod grațios de a mă retrage după încercarea eșuată de a-l îmbrățișa, drept care rămânem mai aproape unul de celălalt decât este comod. Presupun că și el gândește așa, pentru că se strecoară pe lângă mine în luminiș. Probabil că trupul lui bloca vântul, întrucât mi se face deodată rece când el se îndepărtează. Trage adânc aer în piept ca pentru a-și limpezi gândurile și îi dă drumul ușor.

— Ce naiba erau arătările alea? întreb.

— Nu sunt sigur.

Își șterge sabia de cămașă.

— Nu erau din stirpea ta, așa-i?

— Nu.

Bagă sabia înapoi în teacă.

— Ei, categoric nu erau dintr-a mea. Există o a treia variantă?

— Întotdeauna există o a treia variantă.

— Cum ar fi că erau niște creaturi malefice? Adică, mai malefice chiar decât îngerii?

— Îngerii nu sunt malefici.

— Sigur că nu. Vai, cum am putut să uit? O, stai. Poate că ideea asta trăsnită mi-a venit de la strategia bazată pe atac și distrugere pe care ați aplicat-o voi.

Pătrunde înapoi în pădure de cealaltă parte a luminișului. Mă grăbesc după el.

— De ce ai fugit după arătările alea? întreb. Puteam fi la kilometri distanță înainte să se răzgândească și să vină iarăși după noi.

Răspunde fără a se întoarce să se uite la mine.

— Sunt prea aproape de ceva ce nu ar trebui să existe. Dacă lași așa ceva să scape, cu siguranță se vor întoarce să te bântuie. Crede-mă, că știu.

Grăbește pasul. Mă țin după el, agățându-mă la propriu de el. Nu vreau să rămân singură în întuneric din nou. Îmi aruncă o privire piezișă.

— Nici să nu te gândești, spun. Mă țin lipită de tine ca scaiul, cel puțin până se luminează de ziuă.

Mă stăpânesc să nu întind mâinile și să mă agăț de cămașa lui ca să mă las condusă prin întuneric.

— Cum ai ajuns la mine așa repede? întreb.

Trebuie că au trecut doar câteva secunde din momentul când am strigat și până și-a făcut el apariția.

El continuă să străbată la pas pădurea.

Deschid gura ca să repet întrebarea, dar el vorbește peste mine.

— Te urmăream.

Mă opresc, surprinsă. El merge mai departe, așa că alerg și eu, ca să fiu sigură că se află cu doar doi pași înaintea mea. Prin cap îmi plutesc tot felul de întrebări, însă nu ajută la nimic să le rostesc pe toate. Să nu complic lucrurile.

— De ce?

— Am spus că mă voi asigura că ajungi înapoi în tabără în siguranță.

— Dar nu mă întorceam în tabără.

— Am observat.

— Ai mai spus și că mă vei duce la sălaș. Lăsându-mă singură în întuneric, așa aveai de gând să mă duci acolo?

— Așa aveam de gând să te încurajez să judeci cu mintea ta și să te întorci în tabără. Din câte se pare, tu nu judeci. Și, oricum, de ce te plângi acum? Sunt aici, nu?

E greu să îl contrazic. Într-adevăr, mi-a salvat viața. Mergem în liniște pentru o vreme și eu meditez la acestea.

— Deci sângele tău trebuie să aibă un gust al naibii de rău, ca să țină arătările alea la distanță, spun.

— Da, aia a fost puțin ciudat, nu?

— Puțin ciudat? A fost cât se poate de ciudat.

Se oprește și se uită în spate la mine.

— Tu știi ce vorbești?

Deschid gura ca să îi livrez o replică tăioasă, dar mă întrerupe:

— Să păstrăm liniștea, bine? Poate mai sunt și alții pe aici.

Asta mă face să tac.

Simt cum mă izbește oboseala, poate vreun fel de post-traumă sau ceva. Pentru noaptea aceasta îmi fac socoteala că a avea companie pe întuneric, chiar dacă este vorba despre un înger, e tot ce pot spera. În plus, pentru prima oară de când am pornit pe acest drum de coșmar prin pădure, nu trebuie să îmi fac griji dacă merg în direcția corectă. Raffe pășește cu încredere în linie dreaptă. Nu ezită niciodată, reglează imperceptibil ruta când și când pentru a evita vreo viroagă sau pajiște.

Nu pun la îndoială faptul că știe încotro mergem. Iluzia că știe mi-este suficientă ca să mă liniștească. Poate că îngerii au un simț special al direcției, la fel ca păsările. Căci nu știu ele întotdeauna în ce direcție să migreze și cum să se întoarcă la cuib, chiar dacă nu îl pot vedea? Sau poate că asta se datorează doar disperării mele, care croiește povești ca să mă simt eu mai bine, ca o versiune mentală a fluieratului în întuneric.

Destul de repede, sunt pierdută fără scăpare și obosită până în pragul delirului. După ore de mers anevoios prin pădure în întuneric, încep să mă întreb dacă nu cumva Raffe este un înger căzut care mă conduce spre Iad. Poate că, atunci când în sfârșit vom ajunge la sălaș, îmi voi da seama că acesta se află, de fapt, sub pământ, într-o peșteră plină cu foc și sulf, unde oamenii se perpelesc trași în țeapă. Asta ar explica cel puțin câteva lucruri.

Abia observ când el deschide calea spre o casă adăpostită printre copaci. În clipa aceea mă simt deja ca un zombi umblător. Pășim peste cioburi de sticlă și un animal fuge din calea noastră, dispare printre umbre. El găsește un dormitor. Îmi dă jos rucsacul și mă împinge cu blândețe pe pat.

Lumea se întunecă în clipa când ating perna cu capul.

Visez că mă lupt din nou lângă butoaiele spălătoriei. Suntem pline de zoaie. Am părul fleașcă și hainele mi se lipesc de corp, așa cum se întâmplă cu toate tricourile ude. Anita mă trage de păr și chiuie.

Mulțimea este prea aproape, mai că nu ne lasă loc să luptăm. Oamenii au fețe schimonosite, arată prea mulți dinți și albul ochilor se vede prea mult. Strigă lucruri precum „Sfâșie-i

tricoul!” sau „Smulge-i sutienul!” Un tip țipă întruna ca un descreierat: „Sărut-o! Sărut-o!”

Ne rostogolim într-un butoi care se răstoarnă imediat. În loc de apă murdară, din el se împrăștie peste tot sânge înspumat. Este cald și stacojiu și mă îmbibă toată. Ne oprim cu toții și ne holbăm la sângele care se varsă din butoi. Curge ca un râu nesfârșit, o cantitate imposibilă.

Pe lângă noi plutesc rufe. Cămăși și pantaloni îmbibați de sânge, goale și mototolite, pierdute și fără suflet în absența purtătorilor.

Pe aceste insule de haine stacojii stau scorpioni mari când niște șobolani. Au ace uriașe în vârful cărora sunt picături de sânge. Când ne văd, își strâng coada și deschid aripile amenințător. Sunt destul de sigură că scorpionii nu ar trebui să aibă aripi, dar nu am timp să mă gândesc la asta, întrucât cineva strigă și arată către cer.

La orizont, cerul se întunecă. Un nor negru clocotitor acoperă soarele la apus. Un zumzet gros, ca bătaia a un milion de aripi de insectă, umple aerul.

Vântul se întețește și capătă rapid forța unui uragan în vreme ce norul bolborositor și umbra sa gonesc spre noi. Oamenii fug cuprinși de panică, deodată pe chipurile lor citindu-se spaima inocentă a unor copii rătăciți.

Scorpionii își iau zborul. Se adună laolaltă și culeg pe cineva din mulțime. Cineva mic cu picioare contorsionate. Fata strigă:

— Penryn!

— Paige!

Sar în picioare și fug după ei. Sprintez orbește prin sângele adânc acum până la glezne și continuând să se adune.

Totuși, oricât de repede aș fugi, nu mă pot apropia de ea, căci monștrii o poartă pe surioara mea spre întunericul cotropitor.

24.

Când deschid ochii, văd că pe fereastră pătrund fâșii cenușii de lumină. Sunt singură în ceea ce odinioară a fost un dormitor frumos, cu tavan înalt și geamuri boltite. Primul meu gând este că Raffe m-a abandonat din nou. Simt aripile panicii în stomac. Este ziuă, iar ziua mă pot descurca singură, nu? Și știu să merg spre San Francisco, dacă pot avea încredere în vorbele lui Raffe. Îi acord credibilitate în proporție de cincizeci la sută.

Ies din cameră, străbat holul și intru în living. Cu fiecare pas, mă scutur de rămășițele coșmarului, le las în urmă, în întunericul unde le este locul.

Raffe stă pe jos, îmi reîmpachetează rucsacul. Soarele dimineții îi mângâie părul, îi scoate în evidență șuvițele de culoarea mahonului și a mierii, ascunse în marea de negru. Mușchii umerilor mi se relaxează, tensiunea mă părăsește la vederea lui. Ridică privirea spre mine și văd că, în această lumină blândă, ochii îi sunt mai albaștri ca oricând.

Ne privim reciproc fără a spune o vorbă. Mă întreb ce vede la mine cum stau așa, în jerba de lumină aurie care pătrunde pe fereastră.

Eu îmi feresc privirea prima. Îmi plimb ochii prin odaie, încercând să găsesc altceva la care să mă uit și mă opresc la un șir de fotografii așezate pe polița șemineului. Merg într-acolo pentru a avea altceva de făcut decât să stau stânjenită sub privirea lui.

Este o fotografie de familie în care apar toți, mama, tata și trei copii. Sunt pe o pârtie de schi, încotoșmănați bine și afișându-și fericirea. Într-o altă fotografie se văd un teren de sport și un băiat mai mare într-o uniformă de fotbal american care bate cuba cu tatăl lui. Iau în mână o poză care prezintă o fată gătită în rochie de absolvire, zâmbind spre obiectiv, la brațul unui tânăr chipeș în frac.

Ultima fotografie este un prim-plan cu un puști care atârnă cu capul în jos de creanga unui copac. Părul îi stă drept, iar zâmbetul lui jucăuș dă în vileag doi dinți lipsă.

Familia perfectă într-o casă perfectă. Mă uit în jur la ceea ce trebuie să fi fost un cămin frumos. O fereastră este spartă și în fața ei ploaia a desenat pe podeaua de lemn masiv un semicerc mare. Nu suntem primii vizitatori; într-un colț sunt aruncate mai multe ambalaje de ciocolată.

Ochii îmi alunecă înapoi la Raffe. Îngerul continuă să se uite la mine cu acei ochi insondabili.

Pun fotografia înapoi de unde am luat-o.

— Cât este ceasul?

— E mijlocul dimineții.

Se reapucă să-mi umble în rucsac.

— Ce faci?

— Arunc lucrurile care nu ne mai trebuie. Obadiah avea dreptate; trebuia să ne facem mai bine bagajele.

Aruncă pe podea o oală care troncănește de câteva ori înainte de a rămâne nemișcată.

— Nu mai e pic de mâncare aici, a fost consumată până la ultima firimitură, spune. Dar mai este apă potabilă.

Ridică două sticle pline. A găsit un ghiozdan verde pe care și-l însușește și pune o sticlă în el, iar pe cealaltă o pune în rucsacul meu.

— Vrei ceva la micul dejun?

Scutură cutia cu hrană pentru pisici pe care o cărasem în geanta mea.

În drum spre baie, iau un pumn de boabe uscate. Aș face orice pentru un duș, însă acum acesta mi se pare un gest prea vulnerabil, să mă dezbrac și să mă săpunesc, așa că mă mulțumesc cu o spălare rapidă cu prosopul ud pe sub haine. Apuc măcar să mă spăl pe față și să îmi periez dinții. Îmi strâng părul în coadă la spate și îmi pun o șapcă neagră.

Va fi încă o zi lungă și de data aceasta vom fi sub bătaia directă a soarelui. Îmi simt picioarele deja obosite și mă dor și-mi doresc să fi putut dormi desculță. Însă îmi dau seama de ce nu s-a deranjat Raffe să îmi dea ghetele jos și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Fără ghete nu aș fi ajuns departe dacă ar fi fost nevoie să o iau la fugă prin pădure.

Când ies din baie, Raffe este gata de plecare. Are părul ud și picături de apă îi cad pe umeri, iar fața-i este curățată de sânge. Mă îndoiesc să fi făcut duș, dar arată proaspăt, mult mai proaspăt decât mă simt eu.

Nu se vede nicio cicatrice sau rană pe pielea sa. Și-a schimbat jeanșii pătați de sânge cu o pereche de pantaloni de luptă care se mulează surprinzător de bine pe formele corpului său. A mai găsit și un tricou cu mâneci lungi care se potrivește cu albastrul intens al ochilor. Îl strânge puțin la umeri și e puțin larg la piept, însă cumva reușește să îl facă să-i stea bine.

Eu culeg din dulap o bluză și niște jeanși. Trebuie să rulez deopotrivă mânecile și cracii pantalonilor, însă-mi vin destul de bine ca să nu mă pot plânge.

În drum spre ieșire, mă întreb ce o mai fi făcând mama. O parte din mine își face griji pentru ea, o parte din mine se bucură că a scăpat de ea, iar eu, în întregul meu, mă simt vinovată că nu am avut mai multă grijă de ea. Este ca o pisică sălbatică rănită. Nimeni nu o poate îngriji cu adevărat fără a o închide într-o cușcă. Nu i-ar plăcea asta, cum nu mi-ar plăcea nici mie. Sper că a reușit să stea la distanță de oameni. Atât pentru binele ei, cât și pentru al lor.

De îndată ce ieșim din casă, Raffe se întoarce la dreapta. Mă iau iarăși după el și sper că știe unde mergem. Spre deosebire de mine, nu pare să șchiopăteze din cauza febrei musculare. Mi se pare că se adaptează mersului pe jos. Nu spun nimic despre asta pentru că nu vreau să-i reamintesc de ce a ales să călătorească așa, în loc să zboare.

Rucsacul mi se pare mult mai ușor. Nu avem nimic pentru a campa sub cerul liber, totuși mă simt mai bine știind că pot să fug mai repede. De asemenea, mă simt mai bine fiindcă am un briceag prins la curea. Raffe l-a găsit undeva și mi l-a dat în drum spre ieșire. Am mai găsit și câteva cuțite de friptură și două le-am prins la ghete. Celor care locuiau aici le plăceau fripturile, asta-i sigur. Sunt cuțite nemțești de înaltă calitate, fabricate complet din metal. După ce am ținut așa ceva în mână, nu vreau să mai văd niciodată fâșii de tablă zimțată cu plăsele de lemn.

Este o zi frumoasă. Deasupra copacilor, cerul strălucește albastru-deschis și aerul e răcoros, dar plăcut.

Cu toate acestea, sentimentul de bine nu durează. În scurt timp, mintea mi se umple de griji, mă întreb ce pândește în pădure și dacă oamenii lui Obi au ieșit la vânătoare. În timp ce mergem de-a lungul versantului, zăresc un culoar prin pădure, în stânga, unde trebuie că se află drumul.

Raffe se oprește în fața mea. Îi urmez exemplul și îmi țin răsuflarea. Apoi aud și eu.

Cineva strigă. Nu este țipătul sfâșietor al cuiva care tocmai și-a pierdut o rudă. Am auzit destule de genul acesta în ultimele săptămâni ca să știu cum sună. Strigătul care se aude acum nu are pic de șoc sau disperare în el, ci doar suferință pură, și durerea de a o accepta ca tovarăș de viață.

Raffe și cu mine ne privim reciproc. Ce este mai sigur? Să ne apropiem de drum ca să ocolim omul care bocește? Sau să rămânem în pădure și să riscăm o întâlnire cu el? Probabil cea din urmă variantă. Raffe crede și el același lucru, deoarece se întoarce și continuă mai departe prin pădure.

Nu trece mult până să le vedem pe fetițe.

Atârnă spânzurate într-un copac. Funia nu le este înfășurată pe după gât, ci pe sub brațe și pe după piept.

Una dintre ele pare să aibă vârsta lui Paige, iar cealaltă e cu vreo doi ani mai mare. Asta înseamnă că au șapte și nouă ani. Mâna fetei mai mari încă ține strânsă în pumn rochița fetei mai mici, de parcă ar fi încercat să o țină ridicată, să nu pățească nimic. Poartă rochițe identice, cu dungi, cred. E greu să îți dai seama acum, că imprimeul e pătat cu sânge. Mare parte din material a fost sfâșiat și zdrențuit. Arătarea care le-a ronțăit picioarele și trunchiul s-a săturat înainte să ajungă la piept. Sau era prea scund ca să ajungă mai sus.

Cel mai greu de îndurat sunt expresiile lor chinuite. Erau în viață când au fost mușcate.

Mă aplec și vărs bobițe uscate până când icnesc în sec.

În tot acest timp, un bărbat de vârstă mijlocie cu ochelari cu ramă groasă bocește sub picioarele fetelor. E un individ costeliv, cu un soi de aspect și prezență fizică ce trebuie să-l fi izolat la orele de masă, în anii de liceu. Suspinele îi fac tot corpul să se cutremure. O femeie cu ochii înroșiți îl ține îmbrățișat.

— A fost un accident, spune femeia, mângâind spatele bărbatului, liniștindu-l.

— Nu a fost niciun accident, spune bărbatul.

— Nu a fost cu intenție.

— Asta n-o face să fie în regulă.

— Sigur că nu este în regulă, zice femeia. Dar vom trece peste asta. Cu toții.

— Cine e mai rău? El sau noi?

— Nu este vina lui, spune ea. Nu se poate abține. El este victima, nu monstrul.

— Trebuie să îl adormim, spune el și mai scapă un suspin.

— Ai putea să renunți la el așa ușor?

Pe chipul ei apare o expresie de încrâncenare. Pășește în spate, desprinzându-se de lângă el.

Bărbatul pare și mai neconsolat acum, că nu se mai poate sprijini de ea. Însă furia îl face să îndrepte spatele. Aruncă brațul spre fetele spânzurate.

— I-am dat să-și astâmpere foamea cu niște fetițe!

— Este doar bolnav, asta e tot, zice ea. Trebuie doar să îl vindecăm.

— Cum?

Se apleacă pentru a se uita țintă la fața ei.

— Cum vom face asta, îl vom duce la spital?

Femeia îi cuprinde fața în palme.

— Vom ști ce să facem când îl vom aduce înapoi. Ai încredere în mine.

Bărbatul se întoarce cu spatele.

— Am mers prea departe. Nu mai este băiatul nostru. Este un monstru. Vom deveni cu toții monștri.

Femeia trage mâna în spate și îl pălmuiește. Sunetul loviturii este surprinzător ca o împușcătură.

Continuă să se certe, ignorându-ne cu totul, de parcă pericolul pe care l-am putea reprezenta este atât de neînsemnat în comparație cu problema lor, încât nu are rost să consume energie acordându-ne atenție. Nu îmi dau seama bine despre ce vorbesc, însă ceva întunecat îmi dă târcoale în minte.

Raffe mă prinde de cot și mă conduce la vale, pe după oamenii aceia nebuni și fetele pe jumătate roase care atârnă grotesc în copac.

Acidul gastric se agită în stomacul meu și amenință să-mi urce iarăși în gât. Înghit însă apăsat și îmi forțez picioarele să îl urmeze.

Țin privirea în pământ, la picioarele lui Raffe, încercând să nu mă gândesc la ce se află mai la deal. Simt un iz vag care îmi strânge stomacul într-un mod familiar. Mă uit în jur, încerc să identific mirosul. Este putoarea sulfuroasă a ouălor stricate. Nasul mă duce la două ouă cuibărite în frunzele uscate. Sunt crăpate în mai multe locuri, pe unde zăresc gălbenușul maroniu

dinăuntru. Pata de roz spălăcit încă se mai vede pe coaja lor delicată, acolo unde cineva a vopsit-o cu mult timp în urmă.

Mă uit în sus. De aici, am deschidere directă, printre copaci, spre fetele spânzurate.

Nu voi ști niciodată dacă mama a pus ouăle aici ca talisman pentru noi sau dacă desfășoară genul de activitate fantezistă pe care vechile media ar fi prezentat-o sub titlul „Diavolul m-a pus să o fac”. Ambele sunt variante la fel de posibile, acum, că mama nu își mai ia deloc medicamentele.

Simt crampe în stomac și trebuie să mă aplec din nou ca să icnesc sec. O mână caldă îmi atinge umărul și o sticlă de apă îmi este împinsă în față. Trag o dușcă, agit apa în gură, apoi o scuip. Jetul aterizează pe ouă, înclinându-le. Dintr-unul se scurge gălbenușul negricios ca sângele învechit. Celălalt se rostogolește nesigur la vale până își găsește adăpost la rădăcina unui copac. Coaja lui rozalie este întunecată din cauza umezelii, ca și când s-ar fi îmbujorat de rușine.

Un braț cald îmi încercuiește umerii și mă ajută să mă ridic.

— Vino, spune Raffe. Să mergem.

Ne îndepărtăm de ouăle sparte și de fetele spânzurate.

Îmi las greutatea pe brațul lui până când îmi dau seama ce fac. Mă feresc brusc. Nu îmi permit luxul de a mă sprijini de nimeni, cu atât mai puțin de un înger.

Odată ce căldura lui dispare, îmi simt umerii reci și vulnerabili.

Îmi mușc interiorul obrazului ca să îmi ocup simțurile cu ceva mai concret.

25.

— Ce crezi că făceau? întreb.

Raffe ridică din umeri.

— Crezi că hrăneau demonii mici?

— Poate.

— De ce să facă asta?

— Am renunțat să mai caut logică la oameni.

— Să știi că nu suntem toți la fel, zic și nu știu de ce simt nevoia de a ne justifica în fața unui înger.

Se mulțumește să îmi arunce o privire atotștiutoare și merge mai departe.

— Dacă ne-ai fi văzut înainte de atac, ai ști, spun cu încăpățânare.

— Știu, răspunde el fără a se uita măcar la mine.

— De unde știi?

— M-am uitat la TV.

Râs înfundat. Apoi îmi dau seama că nu glumește.

— Serios?

— Nu asta au făcut toți?

Presupun că așa este. S-a transmis gratuit. Nu era nevoie decât ca ei să prindă semnalul și ar fi știut totul despre noi. TV nu era o mărturie a realității, totuși, însă ne reflecta cele mai mari speranțe și cele mai cumplite temeri. Mă întreb ce cred despre noi îngerii, în cazul în care cred totuși ceva.

Sunt curioasă ce făcea Raffe în timpul său liber, în afară de-a se uita la TV. Îmi e greu să mi-l imaginez stând pe sofa după o zi grea de război, urmărind emisiuni TV despre oameni pentru a se destinde. Oare cum arată viața lui domestică?

— Ești căsătorit?

Regret imediat că am pus întrebarea aceasta, întrucât îmi inspiră o imagine cu el și o soție înger dureros de frumoasă și mici heruvimi alergând prin preajmă pe un domeniu presărat de coloane grecești.

Se oprește din mers și se uită la mine de parcă aș fi spus ceva complet aiurea.

— Nu te lăsa păcălită de aspectul meu, Penryn. Nu sunt om. Fiicele Omului sunt interzise îngerilor.

— Dar Fiicele Femeii?

Încerc un zâmbet obraznic, dar nu îmi reușește.

— Astea sunt lucruri serioase. Nu ai cunoștințe de istoria religiei?

Majoritatea cunoștințelor mele despre religie le-am dobândit de la mama. Mă gândesc la toate momentele când a vorbit în limbi moarte ca o smintită în camera mea, în toiul nopții. Venea la mine atât de des în timp ce dormeam, încât îmi luasem obiceiul de a dormi cu spatele la perete ca să o pot vedea când intră fără ca ea să știe că sunt trează.

Se așeza pe jos, lângă patul meu, se legăna înainte și înapoi ca în transă, strângând Biblia în mâini și vorbind în limbi moarte ore în șir. Sunetele acelea guturale și fără noimă aveau cadența unei incantații nebunești. Sau a unui blestem.

Un lucru cu adevărat înfricoșător atunci când stai întinsă pe întuneric, pe jumătate adormită. Cam la asta se rezumă toată educația mea religioasă.

— Ă, nu, am spus. Nu pot spune că știu mare lucru despre istoria religiei.

Pornește iar la pas.

— Un grup de îngeri numiți Păzitorii au fost trimiși pe Pământ ca să îi observe pe oameni. Cu timpul, s-au simțit singuri și și-au luat soții din rândul oamenilor, deși știau că nu ar trebui să o facă. Copiii lor s-au numit Nefilimi. Și au fost niște abominații. Se hrăneau cu oameni, le beau sângele și terorizau Pământul. Pentru aceasta, Păzitorii au fost condamnați la Gheenă până la Judecata de Apoi.

Face mai mulți pași în liniște, parcă întrebându-se dacă să îmi povestească mai mult. Aștept și sper să aud cât de mult pot despre lumea îngerilor, chiar dacă din negura timpului.

Tăcerea este grea. Povestea e mai lungă decât ce îmi spune el.

— Deci, îl îndemn. Pe scurt, îngerii nu au voie să se amestece cu oameni? Altfel sunt damnați?

— Întocmai.

— Teribil.

Mă surprinde că simt și numai un dram de compasiune față de îngeri, chiar și față de cei de la începuturile timpului.

— Dacă asta ți se pare teribil, trebuia să vezi cum au fost pedepsite soțiile lor.

Aproape mă invită să îl întreb. Iată ocazia de a afla mai mult. Dar descopăr că nu vreau, de fapt, să cunosc pedeapsa pentru că iubești un înger. În schimb, sunt atentă la acele uscate pe care le strivesc sub picioare în timp ce pășesc.

•

Bulevardul Skyline se termină brusc în Șoseaua 92, iar noi urmăm Autostrada 280 la nord spre zona cândva intens populată aflată la sud de San Francisco. Aceasta este o arteră principală de intrare în San Francisco, așa că nu ar trebui să mă surprindă când aud un camion care chiar rulează pe drum, în fața noastră. Dar mă surprinde.

A trecut aproape o lună de când nu am mai auzit o mașină în mișcare. Sunt multe autovehicule funcționale, combustibil din belșug, dar nu credeam că mai erau drumuri libere pe lume. Ne ghemuim în tufișuri și scrutăm șoseaua. Vântul îmi intră prin bluză și îmi flutură șuvițele de păr desprinse din coadă.

Înainte pe drum, un Hummer negru se apropie șerpuind pe un traseu eliberat printre mașinile abandonate. Se oprește și motorul merge la ralanti pentru o vreme. Dacă l-ar opri, nu ți-ai da seama că e diferit cu ceva față de miile de mașini lăsate de izbeliște pe străzi. Când se afla în mișcare, am putut să deslușesc culoarul curățat de mașini pe care îl urma. Dar acum văd că acel culoar șerpuiește într-un mod inteligent și chiar duce înapoi pentru a ascunde faptul că este un pasaj de trecere.

Acum, că Hummer-ul s-a oprit, calea e blocată și ar fi foarte dificil să vezi traseul dacă nu ai ști de existența lui. Hummer-ul este doar una dintr-o mare de mașini, iar culoarul doar o înșiruire aleatorie de goluri într-un labirint invizibil. De la nivelul solului, probabil că ai putea să vezi șoferul și pasagerii din Hummer, dar din aer nici nu i-ai observa. Acești indivizi se camuflează de ochii îngerilor.

— Oamenii lui Obi, spune Raffe, ajungând la aceeași concluzie ca mine. Isteață mișcare, zice cu oarecare respect în voce.

Chiar este isteață. Drumurile sunt cele mai directe moduri de a ajunge oriunde. Hummer-ul oprește motorul și dispare imediat în decor. O clipă mai târziu, Raffe arată cu degetul înainte. Pe cerul altminteri limpede se văd puncte mici. Punctele se deplasează repede și se transformă imediat într-un escadron de

îngeri care zboară în formație, în formă de V. Survolează de aproape autostrada ca și când ar căuta prada.

Îmi țin respirația și mă ghemuiesc cât pot de jos în tufiș, întrebându-mă dacă Raffe va striga ca să le atragă atenția. Mă lovește din nou cât de puține știu despre îngeri. Nici nu îmi dau seama dacă Raffe își dorește atenția acestui nou grup. Cum își poate da seama dacă sunt ostili?

Dacă reușesc până la urmă să mă infiltrez în bârlogul îngerilor, cum îi voi găsi pe cei care au răpit-o pe Paige? Dacă aș ști ceva despre ei, cum ar fi numele sau indicativul unității, aș avea un punct de pornire. Fără să îmi dau seama, am presupus că îngerii sunt o comunitate restrânsă, una poate nițel mai mare decât tabăra lui Obi. Mi-am imaginat cumva vag că, atâta timp cât voi găsi sălașul, voi putea sta să observ și să mă dumiresc ce să fac mai departe.

Pentru prima dată, înțeleg că ar putea să fie ceva mai mare de atât. Destul de mare ca Raffe să nu poată spune dacă acești îngeri îi sunt prieteni sau dușmani. Destul de mare ca în sânul lor să existe facțiuni ucigașe. Dacă ar fi să intru într-o tabără de mărimea unei armate romane invadatoare, aș putea să intuiesc pe loc unde este ținută Paige și să merg pur și simplu la ea?

Lângă mine, mușchii lui Raffe se slăbesc și îngerul se destinde la pământ. A decis să nu încerce să atragă atenția îngerilor. Nu știu dacă asta înseamnă că i-a identificat ca fiind ostili sau dacă pur și simplu nu i-a putut identifica deloc.

În orice caz, îmi spune că acești îngeri dușmani sunt mai amenințători decât riscurile pe care și le asumă pe pământ. Dacă ar putea găsi îngeri prietenoși, aceștia l-ar putea transporta oriunde are nevoie să meargă și ar putea primi îngrijiri medicale mult mai repede. Așadar, amenințarea trebuie că este mare pentru ca el să nu profite de ocazie.

Îngerii se întorc și mai trec o dată peste marea de mașini, ca și când ar adulmeca aerul în căutarea prăzii.

Deși am văzut unde s-a oprit, abia dacă mai reperez acum Hummer-ul. Oamenii lui Obi știu să se camufleze, într-adevăr.

Mă întreb ce fel de misiune îi poate face să riște a fi prinși pe drum? Nu prinderea noastră, cu siguranță. Noi nu merităm riscul, cel puțin, nu după știința lor. Așa că trebuie să creadă că este ceva important în apropierea sau înăuntrul orașului. Poate o misiune de recunoaștere?

Indiferent ce ar căuta îngerii, nu găsesc. Urcă și dispar la orizont. Aerul care le trece pe lângă urechi în timp ce zboară trebuie că le împiedică auzul. Poate de aceea simțul acesta trebuie să fie atât de ascuțit.

Expir prelung. Hummer-ul își pornește în sfârșit motorul și își reia șerpuirea la nord spre oraș.

— De unde au știut că vin îngerii? întreabă el, aproape pentru sine.

Ridic din umeri. Aș putea emite câteva păreri la întâmplare, dar nu văd niciun motiv de a i le împărtăși lui. Suntem maimuțe inteligente, mai ales când vine vorba de supraviețuire. Iar în Silicon Valley se găsesc câteva dintre cele mai inteligente și inovatoare maimuțe din lume. Chiar dacă am evadat din tabăra lui Obi, simt un junghi de mândrie pentru lucrurile de care poate fi în stare tabăra noastră, a oamenilor.

Raffe mă privește îndeaproape și mă întreb cât din gândurile mele mi se citesc pe chip.

— De ce nu i-ai strigat? îl întreb.

E rândul lui să ridice din umeri.

— Până la apus ai fi putut primi îngrijiri medicale, spun.

Se împinge în pământ și se curăță cu palmele.

— Da. Sau aș fi putut să mă ofer înapoi dușmanilor mei.

Pornește la pas cam în aceeași direcție cu drumul. Îl urmez.

— I-ai recunoscut?

Încerc să mențin un ton nepăsător. Îmi doresc să îl pot întreba direct câți sunt toți, dar aceasta nu este o întrebare la care să-mi răspundă fără a divulga secrete militare.

Scutură din cap, dar nu comentează.

— Nu, nu ai recunoscut cine erau? Sau nu, nu i-ai putut vedea destul de bine ca să îi recunoști?

Se oprește ca să scoată din rucsacul său hrana pentru pisici rămasă.

— Poftim. Te rog să te înfrupți din asta. Îți dau și porția mea.

Cam atât cu prospecțiunile mele după informații. Presupun că nu voi fi niciodată un maestru spion ca Tivisoc și Tivismoc.

26.

— Știi să conduci așa ceva? întreabă, arătând spre drum.

— Mda, spun încet.

— Să mergem.

Se întoarce la vale, spre drum.

— Ăă, nu va fi periculos?

— Puțin probabil ca două unități să zboare în aceeași direcție la distanță de o oră sau două una de cealaltă. Odată ieșiți pe drum, vom fi mai feriți de maimuțele șoselelor. Vor crede că suntem oamenii lui Obi, prea bine înarmați și hrăniți pentru a fi atacați.

— Noi nu suntem maimuțe.

Nu gândisem chiar eu cu doar câteva clipe în urmă că suntem maimuțe inteligente? Atunci, de ce mă doare că el vorbește așa?

Mă ignoră și merge mai departe.

La ce mă așteptam? O scuză? Renunț și îl urmez spre autostradă.

Imediat ce călcăm pe asfalt, Raffe mă prinde de braț și mă trage în spatele unei camionete. Mă las pe vine lângă el și mă străduiesc să deslușesc ce zgomot aude. După un minut, percep zgomotul unei mașini care vine spre noi. Încă una? Care sunt șansele ca o altă mașină să treacă întâmplător pe același drum la doar zece minute după ultima?

De data aceasta este vorba de un camion negru cu platforma acoperită cu o prelată. Orice s-ar afla sub ea, este mare, bolovănos și cumva intimidant. Seamănă mult cu acel camion pe care îl încărcau cu explozibili ieri. Trece huruind pe lângă noi, încet și cu un țel precis, continuându-și drumul spre oraș.

Un convoi. Mașinile care îl compun sunt la distanță mare una de cealaltă, dar aș fi dispusă să pariez tot ce am în rucsac pe faptul că mai sunt și alte mașini înainte și în spate. Le-au dispus astfel pentru a nu trage la ochi. Cei din Hummer probabil știau de îngerii care zburau spre ei fiindcă au fost anunțați de oamenii din mașinile din față. Chiar dacă prima mașină ar fi distrusă,

restul convoiului ar scăpa. Respectul meu față de gruparea lui Obi mai urcă o treaptă.

Când sunetul motorului se stinge, ne ridicăm în picioare și ieșim din spatele camionetei. Începem să ne căutăm și noi o mașină. Aș prefera să conduc un automobil mic, economic, care să nu facă multă gălăgie și să nu rămână fără benzină. Dar acela e exact genul de mașină pe care oamenii lui Obi nu l-ar conduce, așa că începem să căutăm prin gama variată de SUV-uri voinice de pe drum.

Majoritatea nu au cheile în contact. Chiar și când lumea se sfârșește și când o cutie de biscuiți valorează mai mult decât un Mercedes, oamenii continuă să-și ia cheile cu ei când abandonează o mașină. Forța obișnuinței, presupun.

După ce studiem vreo șase huidume, găsim un SUV negru cu geamuri fumurii ale cărui chei se află pe scaunul șoferului. Probabil că proprietarul a scos cheile din reflex, apoi s-a gândit că nu are rost să ducă cu el o bucată inutilă de metal. Are rezervorul pe sfert plin. Ar trebui să ne ajungă până în San Francisco, presupunând că până acolo drumul este liber. Totuși, nu e de ajuns ca să ne aducă și înapoi.

Înapoi? Înapoi unde?

Reduc la tăcere vocea din cap și urc. Raffe urcă pe locul pasagerului. Motorul pornește de la prima încercare și începem să șerpuim pe 280 în sus, către nord.

N-am crezut niciodată că poate fi așa palpitant să conduci cu treizeci de kilometri la oră. Inima îmi bubuie în timp ce strâng volanul ca și când, în orice clipă, îmi va zbura din mâini. Nu pot fi atentă la toate obstacolele din drum și în același timp să fiu cu ochii în patru după atacatori. Arunc o privire pripită la Raffe. Scrutează împrejurimile, se uită chiar și în oglinzile retrovizoare, așa că mă relaxez puțin.

— Și, unde mergem, mai exact?

Nu sunt expertă în topografia orașului, dar am fost acolo de mai multe ori și am o idee vagă despre unde sunt localizate cartierele.

— În districtul financiar.

Cunoaște zona destul de bine ca să identifice districtele orașului. Mă întreb în treacăt cum se poate, dar renunț la gând. Presupun că are o vârstă mult mai înaintată decât a mea, așa că a avut timp să exploreze lumea.

— Cred că șoseaua trece pe acolo sau, cel puțin, prin apropiere. Asta presupunând că drumul este liber până acolo, lucru de care mă îndoiesc.

— Este ordine în apropierea sălașului. Drumurile ar trebui să fie libere.

Îi arunc o privire tăioasă.

— Cum adică, ordine?

— Vor fi puși gardieni pe drum aproape de sălaș. Înainte să ajungem acolo, va trebui să ne pregătim.

— Să ne pregătim? Cum anume?

— Am găsit în ultima casă niște haine în care să te schimbi. Și va trebui să-mi schimb și eu înfățișarea. Lasă detaliile în seama mea. Să trecem de gărzi va fi partea cea mai simplă.

— Grozav. Și apoi?

— Apoi e timpul să petrecem în sălaș.

— Ești plin de informații, am dreptate? N-am să merg decât dacă știu în ce mă bag.

— Atunci, nu te duce.

Tonul nu este aspru, dar sensul este clar.

Strâng volanul așa de tare, că mă miră că nu se face fărâme.

Nu e un secret că suntem aliați doar de conjunctură. Niciunul dintre noi nu se preface că parteneriatul nostru ar fi de durată. Eu îl ajut să ajungă acasă cu aripile sale, el mă ajută să îmi găsesc sora. După aceea voi fi pe cont propriu. Știu asta. Nu am uitat-o nici pentru o clipă.

Dar, după doar două zile când altcineva mi-a păzit spatele, gândul de a fi iarăși singură îmi dă un sentiment de… pustietate.

Lovesc portiera deschisă a unui camion.

— Parcă spuneai că știi să conduci hardughia asta.

Îmi dau seama că am apăsat accelerația. Facem slalom fără noimă cu șaizeci de kilometri la oră. Cobor înapoi la treizeci și-mi forțez degetele să se relaxeze.

— Lasă condusul în seama mea și eu voi lăsa planificarea în seama ta.

Când spun asta, trebuie să inspir adânc, să mă calmez. În tot acest timp am fost supărată pe tata fiindcă m-a abandonat, forțându-mă să iau toate deciziile grele. Dar acum, că Raffe preia conducerea și insistă să îl urmez orbește, asta îmi întoarce stomacul pe dos.

Ici și colo vedem pe marginea drumului câțiva oameni zdrențăroși, însă nu mulți. Fug din calea noastră de îndată ce ne văd mașina. La cum se holbează, la cum se ascund, la cum ne privesc, chipurile lor murdare și speriate, arzând de curiozitate, îmi aduc în gând acel odios cuvânt: maimuțe. În asta ne-au transformat îngerii.

Pe măsură ce ne apropiem de oraș, vedem tot mai mulți oameni. Calea deschisă pe drum este abia șerpuită.

Până la urmă, drumul este curățat de mașini în bună parte, nu însă și de oameni. Toți se uită la mașină, dar cu mai puțin interes, de parcă un automobil care rulează pe drum ar fi ceva ce văd adesea. Cu cât ne apropiem mai mult de oraș, cu atât sunt mai mulți oamenii care merg pe drum. Se uită în jur temători la fiecare sunet sau mișcare, dar sunt la vedere, nu se ascund.

Când intrăm în orașul propriu-zis, semnele distrugerii sunt pretutindeni. San Francisco a fost lovit la fel ca multe alte orașe. Scena e desprinsă parcă dintr-un blockbuster hollywoodian despre coșmarul post-apocaliptic, când din lume a mai rămas doar cenușă fumegândă.

Zăresc Bay Bridge cum intrăm în oraș. Seamănă cu o linie trasată în grabă peste apă, din mijlocul căreia lipsesc câteva bucăți esențiale. Am văzut fotografii cu orașul după marele cutremur din 1906. Nivelul distrugerilor a fost uluitor și întotdeauna mi-a fost greu să îmi imaginez cum trebuie să fi fost în realitate.

Acum nu mai trebuie să îmi imaginez.

Cvartale întregi sunt transformate în moloz ars. Primele ploi de meteoriți, cutremurele și tsunami-urile au provocat doar o parte din dezastru. San Francisco a fost un oraș cu șiruri întregi de case și clădiri construite atât de aproape una de alta, că nu ai fi putut introduce o foaie de hârtie între ele. Conductele de alimentare cu gaz au explodat și au provocat incendii care s-au dezlănțuit fără a putea fi oprite. Cerul a fost gâtuit de fum sângeriu zile întregi.

Acum, nu au mai rămas decât scheletele zgârie-norilor, câte o biserică de cărămidă ici-colo, încă în picioare, o mulțime de stâlpi care nu mai susțin nimic.

O pancartă proclamă că *Viața este bu ă.* E greu de spus la ce produs făcea reclamă pancarta, întrucât este arsă pe margini,

iar focul a mistuit complet penultima literă. Presupun că mesajul inițial era *Viața este bună.* Clădirea spulberată din spate pare topită, de parcă încă ar mai suferi de pe urma unui incendiu care refuză să se oprească chiar și acum, sub cerul de-un albastru nepământean.

— Cum e posibil așa ceva?

Nu-mi dau seama că o spun cu voce tare până nu-mi aud vocea sugrumată de lacrimi.

— Cum ați putut să faceți asta?

Întrebarea sună țintită doar spre el și poate că așa este. Din câte știu, el ar putea fi personal răspunzător pentru ruinele din jurul meu.

Raffe rămâne tăcut tot restul drumului.

În mijlocul acestui osuar, câteva blocuri din districtul financiar stau înalte și lucioase în soare. Par aproape complet neatinse. Spre marea mea uimire, în zona din oraș care înainte era South of Market se află o tabără ad-hoc, chiar la marginea bucății nedeteriorate din districtul financiar.

Ocolesc încă o mașină, presupunând că este dezafectată, dar ea îmi intră brusc în față. Apăs tare frâna. Când mă depășește, celălalt șofer îmi aruncă o privire furioasă. Pare să aibă vreo zece ani, abia e destul de înalt ca să vadă peste bord.

Tabăra e mai mult o așezare de barăci, genul pe care le vedeam la știri unde refugiații se îngrămădeau cu miile după câte un dezastru. Oamenii – cu toate că nu se mănâncă între ei, din câte văd – par hămesiți și disperați. Ating geamurile mașinii de parcă am avea înăuntru bogății pe care le-am putea împărți cu ei.

— Oprește acolo.

Raffe arată spre un loc unde sunt îngrămădite una peste alta mai multe mașini, în ceea ce înainte era o parcare. Conduc mașina într-acolo și parchez.

— Oprește motorul. Încuie portierele și fii cu ochii în patru până când uită de noi.

— Vor uita de noi? întreb și mă uit la doi hoinari cum se cațără pe capota noastră și se fac comozi pe tabla încălzită de la motor.

— Mulți dorm în mașinile lor. Probabil că nu vor acționa decât după ce vor crede că am adormit.

— Dormim aici?

Ultimul lucru la care mă gândesc acum, când adrenalina îmi aleargă prin vene, este să dorm înconjurată de oameni disperați.

— Nu. Aici ne schimbăm.

Se întinde în spate și își ia rucsacul de pe banchetă. Scoate din el o rochie stacojie de petrecere. E atât de mică, încât la început cred că este o eșarfă. Este genul de rochie mulată pe care am împrumutat-o odată de la prietena mea Lisa când m-a convins să merg cu ea la club. Avea buletine false pentru amândouă și ar fi fost o seară distractivă dacă nu s-ar fi îmbătat și n-ar fi plecat acasă cu un student, lăsându-mă să-mi găsesc singură drumul de întoarcere.

— Pentru ce e asta?

Nu cred totuși că se gândește să mergem la club.

— Îmbrac-o. Arată cât poți de bine. Este biletul nostru de intrare.

Poate că într-adevăr s-a gândit la club.

— Sper că nu ai de gând să pleci acasă cu o studentă beată, nu?

— Poftim?

— Nu contează.

Iau acea bucată meschină de pânză și pantofii asortați iar, spre mirarea mea, chiar și o pereche de ciorapi de damă din mătase. N-o fi știind Raffe unele lucruri despre oameni, însă la hainele de femei se pricepe. Îi arunc o privire înțepătoare, întrebându-mă de unde a căpătat experiență în acest domeniu. Îmi răspunde cu o privire de gheață, care nu-mi spune nimic.

Nu am unde să mă schimb în intimitate, departe de ochii iscoditori ai vagabonzilor de pe capota noastră. Ciudat că încă îi consider pe oamenii aceia vagabonzi, cu toate că nimeni nu mai are propria casă acum. Probabil că-n vremurile de glorie erau hipsteri din South of Market. Vremurile acelea fiind doar acum vreo două luni.

Din fericire, orice fată știe să se schimbe în public. Îmi trag rochia peste cap și pe sub pulover. Scot brațele din mânecile puloverului și, folosind puloverul ca paravan, trag rochia în jos până la coapse, după care îmi dau jos ghetele și jeanșii.

Tivul nu coboară atât cât mi-aș dori și continuu să trag de el ca să mă acopăr mai bine. Se vede prea mult din coapse și ultimul loc unde-mi doresc să atrag acest gen de atenție este

acela în care să mă știu înconjurată de bărbați certați cu legea, în condiții disperate.

Când mă uit la Raffe cu ochi îngrijorați, el spune:

— E singura cale.

Îmi dau seama că nici lui nu-i convine.

Nu vreau să îmi dau jos puloverul, căci simt cât de mulată este rochia. La o petrecere într-o lume civilizată, poate că m-aș simți bine în ea. Poate chiar mi-ar plăcea cât de frumoasă este, cu toate că nu am idee dacă este frumoasă sau nu, dat fiind că nu mă pot vedea. Îmi dau seama, totuși, că-mi este cu o mărime mai mică, fiindcă mă strânge. Nu știu dacă așa strâmtă trebuie să fie, însă asta doar îmi sporește sentimentul că sunt goală în fața unor sălbatici.

Raffe nu are probleme să se dezbrace în fața străinilor. Își dă jos tricoul și pantalonii de camuflaj și se îmbracă cu o cămașă albă de gală și pantaloni negri de costum. Mai mult decât orice, sentimentul că eu însămi sunt privită mă oprește să-l privesc, la rândul meu, fără fereală. Nu am frați și nu am mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcându-se. Impulsul de a privi este cât se poate de natural, nu?

În loc să mă uit la el, mă uit îngrijorată la pantofii cu barete. Au aceeași culoare stacojie ca rochia, de parcă fosta proprietară i-ar fi făcut la comandă pentru a se asorta. Tocurile înalte și subțiri sunt făcute pentru a accentua picioarele atunci când șezi cu ele încrucișate.

— Nu pot să alerg cu ăștia.

— Dacă totul merge conform planului, nici nu va fi nevoie.

— Grozav. Pentru că lucrurile întotdeauna merg conform planului.

— Dacă situația scapă de sub control, oricum nu te va ajuta să fugi.

— Da, bine, dar nici să mă lupt nu pot cu ei în picioare.

— Eu te-am adus aici. Te voi proteja.

Mă simt tentată să-mi reamintesc că eu sunt cea care l-a târât din mijlocul străzii ca pe un animal mort.

— Aceasta este chiar singura cale?

— Da.

Oftez. Îmi iau în picioare sandalele acelea inutile și sper să nu îmi rup glezna încercând să merg cu ele. Îmi dau jos puloverul și cobor clapeta vizetei ca să am acces la oglindă. Rochia e

strâmbă, așa cum bănuiam, dar îmi vine mai bine decât mă gândeam.

Totuși, părul și fața îmi arată ca și când ar face pereche mai bună cu un capot mițos. Îmi prefir degetele prin păr. Este unsuros și fără luciu. Am buzele crăpate, iar obrajii îmi sunt arși de soare. Maxilarul e un buchet de nuanțe de mango de la vânătaia căpătată de la Boden în timpul luptei. Măcar punga de mazăre congelată m-a ajutat să nu se umfle.

— Poftim, spune și deschide rucsacul. Nu știam ce îți va trebui, așa că am luat la întâmplare din dulapul din baie.

Din același rucsac scoate un sacou de frac, după care mi-l dă mie.

Mă uit la el cum se holbează la sacou și mă întreb la ce se gândește de pare așa sobru. Apoi încep să scotocesc prin rucsac.

Găsesc un pieptene pe care să mi-l trec prin păr. Părul mi-e așa unsuros, încât e chiar mai ușor de aranjat, deși nu-mi place foarte mult rezultatul. Mai este acolo și o loțiune cu care mă dau pe față, pe buze, pe mâini și pe picioare. Vreau să scap de pielea cojită de pe buze, dar știu din experiență că, dacă procedez astfel, le voi face să sângereze, așa că le las în pace.

Aplic ruj și rimel. Rujul este roz-neon, iar rimelul, albastru. Nu sunt culorile mele preferate, dar în combinație cu rochia strâmtă, îmi dau un aspect ușuratic, adică exact cel de care cred că avem nevoie. Nu este niciun creion dermatograf, așa că îmi dau în jurul ochilor cu puțin rimel pentru a accentua umbrele. Îmi dau pe bărbie cu puțin fond de ten. Locul e dureros și cele mai sensibile sunt părțile care au cea mai mare nevoie de machiaj. Sper să merite.

Când termin, observ că tipii de pe capotă mă urmăresc cu mă machiez. Mă uit spre Raffe. E ocupat să-și lege un harnașament format din rucsac, aripi și niște chingi.

— Ce faci?

— Fac o…

Ridică privirea și mă vede.

Nu știu dacă a observat când mi-am dat jos puloverul, dar presupun că atunci era ocupat, fiindcă acum mă privește surprins. Pupilele i se dilată, văzându-mă. Deschide buzele când, pentru moment, uită să își stăpânească expresia și aș putea jura că nu mai respiră câteva secunde.

— Fac să pară că am aripi la spate, zice el încet.

Rostește cuvintele pe un ton gros și catifelat, ca și când ar spune ceva personal. De parcă mi-ar oferi un compliment.

Îmi mușc buza pentru a mă concentra asupra faptului că îmi dă, de fapt, doar un răspuns simplu la întrebare. Nu e vina lui că are o voce fermecător de sexy.

— Nu pot merge unde trebuie dacă ei mă cred om.

Coboară privirea și strânge o curea pe după baza unei aripi.

Saltă în spate rucsacul gol de care sunt prinse aripile.

— Ajută-mă să îmbrac sacoul.

Pe spatele sacoului a făcut două crestături paralele prin care să iasă aripile.

Așa-i. Sacoul. Aripile.

— Aripile să fie afară? întreb.

— Nu, ai doar grijă ca rucsacul și chingile să fie acoperite.

Aripile par bine legate de rucsac. Aranjez cu blândețe harnașamentul astfel ca penele din afară să acopere curelele. Penele încă par vibrante și vii la atingere, deși sunt puțin ofilite față de cum erau când le-am atins prima dată, cu două zile în urmă. Îmi rețin pornirea de a le netezi, deși el nu ar putea simți asta.

Aripile stau lipite de rucsacul gol așa cum ar sta lipite de spatele său. Pentru o anvergură așa mare ca a lor, e surprinzător ce mici sunt când stau adunate. Am văzut odată cum un sac de dormit a fost strâns sub forma unui mic cub și nu a fost o schimbare de volum la fel de impresionantă ca aceasta.

Trec materialul sacoului printre și de ambele părți ale aripilor, aripi care se ivesc albe ca zăpada prin crestăturile materialului închis la culoare ce ascunde perfect rucsacul și chingile. Sacoul e destul de mare ca el să arate doar puțin corpolent. Nu destul pentru a atrage atenția, decât dacă cineva cunoaște foarte bine conformația lui Raffe.

Îngerul se apleacă în față, ca să nu strivească aripile de spătarul scaunului.

— Cum arată?

Umerii lui lați și curbura frumoasă a spatelui sunt accentuate acum de aripi. La gât poartă un papion argintiu cu model din bucle roșii care se potrivește cu rochia mea. În același timp, modelul se potrivește cu brâul său. Cu excepția unei mici pete

de noroi de pe maxilar, arată de parcă ar fi ieșit dintr-o revistă de la Hollywood.

Forma spatelui său arată destul de bine pentru un sacou care nu a fost croit perfect pentru aripi. Într-o fulgerare, văd imaginea magnifică a aripilor imaculate deschise atunci când și-a înfruntat dușmanii, prima dată când l-am văzut. Simt puțin din ceea ce trebuie să însemne pentru el pierderea lor.

Înclină din cap.

— Arată bine. Tu arăți bine.

Mă privește drept în ochi. În ochii lui zăresc un sâmbure de recunoștință, un grăunte de tristețe, o fărâmă de îngrijorare.

— Nu că... înainte nu ai fi arătat bine. Adică, tu întotdeauna arăți... magnific.

Magnific? Aproape îmi dau ochii peste cap. Ce toantă! Nu știu de ce am spus asta. Îmi dreg glasul.

— Putem pleca odată?

Aprobă din cap. Își reprimă zâmbetul malițios, dar tot i-l zăresc în ochi.

— Ia-o pe lângă mulțimea aceea și mergi spre punctul de control.

Arată cu degetul în stânga, unde pare să fi fost organizată o piață aglomerată, accesibilă oricui.

— Când te opresc gărzile, spune-le că vrei să mergi în sălaș. Spune-le că ai auzit că uneori dau voie femeilor să intre.

Urcă pe bancheta din spate și se ghemuiește învăluit în umbre. Trage pătura veche peste el, cea în care erau înfășurate aripile.

— Eu nu sunt aici, spune.

— Deci... explică-mi din nou de ce te ascunzi în loc să intri pe poartă cu mine, la vedere?

— Îngerii nu intră pe la punctul de control. Ei zboară direct până la sălaș.

— Nu le poți spune că ești rănit, și basta?

— Ești ca o fetiță care cere răspunsuri în timpul unei operațiuni sub acoperire. „De ce este albastru cerul, tati? Îl pot întreba pe tipul cu mitralieră unde este toaleta?” Dacă nu îți ții gura, va trebui să te abandonez. Trebuie să faci ce îți spun, când îți spun, fără întrebări și fără să eziți. Dacă nu îți place, găsește să bați la cap pe altcineva ca să te ajute.

— Bine, bine. Am înțeles. Doamne, dar morocănoși sunt unii!

Pornesc motorul și ies încet din locul de parcare. Vagabonzii mormăie și unul dintre ei lovește capota cu pumnul în timp ce alunecă la pământ.

27.

Conduc prin mulțimea de pe strada Montgomery cu o viteză cam de două ori mai mică decât aș prinde pe jos. Oamenii se feresc din calea noastră, dar nu o fac cu plăcere și doar după ce îmi aruncă priviri superioare. Verific iarăși portierele ca să mă asigur că sunt încuiate. Nu că încuietorile ar opri pe cineva care și-ar pune în cap să spargă geamurile.

Din fericire, nu suntem singurii de aici în mașină. La punctul de control așteaptă o coloană scurtă de automobile înconjurate de o mână de oameni. Din câte se pare, toți așteaptă să treacă de punctul de control. Merg cât de departe pot și se opresc la capătul cârdului de mașini.

Mulțimea care așteaptă să treacă de control e formată în majoritate din femei. Sunt curate și bine îmbrăcate, de parcă s-ar duce la o petrecere. Printre bărbații răpciugoși, femeile ies în evidență cu tocurile lor înalte și rochiile de mătase, și toți se comportă de parcă asta ar fi ceva normal.

Punctul de control e format dintr-o deschidere într-un gard înalt din lanțuri care brăzdează străzile din jurul districtului financiar. La cât a mai rămas din zona aceea, nu e foarte complicat să o ții permanent îngrădită. Acesta este însă un gard din cele temporare, făcut din panouri mobile. Panourile sunt unite pentru a forma un gard, dar nu sunt încastrate în asfalt.

O mulțime de oameni l-ar putea răsturna fără probleme, sau doar să umble pe el. Și totuși, mulțimea respectă delimitarea de parcă ar fi electrificată.

Apoi văd că, într-un fel, chiar este.

Pe cealaltă parte sunt patrule, oameni care vâră prin gard tije de metal de fiecare dată când văd pe cineva că se apropie prea tare. Când o persoană este atinsă, se aude un bâzâit și se vede o scânteie albastră, de electricitate. Țin mulțimea la distanță folosind un fel de lance electrică pentru vite. Toți gardienii, cu excepția unuia, au fețe de piatră, pe care nu se citește nicio emoție în timp ce patrulează și, din când în când, curentează pe cineva.

Singura femeie dintre ei este mama.

Când o văd, las capul în jos aproape de volan. Asta nu mă face să mă simt mai în siguranță.

— Care e problema? întreabă Raffe.

— E aici mama.

— Și asta-i o problemă?

— Probabil.

Când rândul se mișcă, înaintez câțiva metri.

Mama își face datoria cu mai multă convingere decât colegii ei. Se întinde prin gard cât de mult poate pentru a electrocuta cât mai mulți oameni posibil. La un moment dat, o apucă râsul când ține sub tensiune un bărbat până când acesta reușește să se îndepărteze împleticit. Pare să îi facă o plăcere extraordinară să producă durere oamenilor.

În ciuda aparențelor, eu știu să îi recunosc frica. Dacă nu ai cunoaște-o, ai spune că pofta ei nebună pentru durere vine din răutate. Dar sunt șanse bune nici să nu știe că victimele ei sunt oameni.

Probabil crede că este închisă într-o cușcă în Iad, înconjurată de monștri. Poate ca răsplată pentru o înțelegere făcută cu diavolul. Poate doar fiindcă lumea conspiră împotriva ei. Probabil crede că oamenii care se apropie de gard sunt, de fapt, monștri deghizați care îi atacă cușca. Cineva i-a dat prin miracol o armă ce o ajută să țină monștrii aceia la distanță. Așa că profită de această rară ocazie pentru a riposta.

— Cum a ajuns aici? mă întreb cu voce tare.

Are părul unsuros și obrajii murdari de noroi, iar hainele-i sunt rupte la coate și genunchi. Arată ca și când ar fi dormit pe pământ. În același timp, arată sănătoasă și bine hrănită, are obrajii rumeni.

— Toți ajung până la urmă aici, dacă nu își pierd viața pe drum.

— Cum?

— Nu am habar. Voi, oamenii, ați avut dintotdeauna un instinct de turmă care vă adună întruna laolaltă. Și aceasta este cea mai mare turmă din zonă.

— Oraș. Nu turmă. Orașele sunt pentru oameni. Turmele sunt pentru animale.

Ca răspuns, el pufnește cu nerușinare.

Probabil că e mai bine ca ea să rămână acolo în loc să-ncerc să o iau cu mine înăuntrul sălașului. E greu să trec neobservată

cu mama alături. Asta ne-ar putea costa viața lui Paige. Când e în starea asta, nu prea am ce să fac să-i alin chinul. În cele din urmă, oamenii vor învăța să nu se apropie de ea cât timp e de pază. Aici e mai în siguranță. Cu toții suntem mai în siguranță dacă ea este aici. Pentru moment.

Justificările acestea nu mă scapă de sentimentul de vinovăție fiindcă o abandonez. Totuși, o soluție mai bună nu găsesc.

Îmi smulg privirea de la mama și încerc să mă concentrez asupra lucrurilor din jur. Nu mă pot lăsa distrasă dacă vreau să rămânem cu toții în viață.

În fața mea, mulțimea începe să trădeze un tipar. Femei și adolescente, toate îmbrăcate și machiate cât de bine le permit resursele, se împing în oamenii din fața lor, sperând să atragă atenția gărzilor. Multe fete sunt înconjurate de oameni care par să le fie părinți sau bunici. Majoritatea femeilor stau alături de bărbații lor, iar unele și alături de copii.

Gărzile clatină din cap la aproape toți cei care solicită să intre. Din când în când, câte o femeie sau un grup de femei refuză să se retragă după ce au fost respinse și aleg în schimb să implore sau să izbucnească în lacrimi. Îngerii nu par să fie impresionați, însă cei din mulțime sunt. Gloata îi împinge pe cei respinși înapoi, îi forțează cu obstinație spre spate, până când aceștia sunt eliminați prin celălalt capăt al mulțimii.

Alteori, gărzile lasă pe cineva să intre. Din câte îmi dau seama, cei care primesc permisiunea sunt întotdeauna femei. În timp ce noi ne apropiem încet de poartă, două sunt primite.

Ambele sunt femei îmbrăcate în rochii strâmte și cu tocuri înalte, ca mine. Una intră fără să arunce o privire înapoi și se îndepărtează țăcănind pe drumul gol de cealaltă parte a porții. Cealaltă trece cu reticență, se întoarce să le arunce bezele unui bărbat și doi copii murdari care stau agățați de gard. Când un bărbat cu tijă electrică se apropie de ei, aceștia bat în retragere.

În momentul în care aceste femei sunt lăsate să treacă, într-un grup de la marginea mulțimii se face schimb de bunuri. Îmi trebuie un minut ca să înțeleg că, de fapt, pariază pe cine va intra. Un agent de pariuri arată spre mai multe femei de lângă gărzi, apoi acceptă obiecte de la oamenii din jurul lor. Pariorii sunt în bună parte bărbați, însă grupul conține și femei. De fiecare dată când o femeie este lăsată să intre, unul dintre pariori se alege cu brațele pline de obiecte.

Vreau să întreb ce se întâmplă, de ce vor oamenii să pătrundă pe teritoriul îngerilor și de ce oamenii aceștia campează aici, sub cerul liber. Dar nu aș face decât să îi dau dreptate lui Raffe, că mă comport ca o fetiță, așa că îmi reprim avalanșa de întrebări și o pun pe cea relevantă din punct de vedere operațional.

— Și dacă nu ne lasă să intrăm? întreb și încerc să nu mișc din buze.

— Ne vor lăsa, răspunde el din întunericul ce sălășluiește sub bancheta unde normal se țin picioarele.

— De unde știi?

— Pentru că ai aspectul pe care îl caută ei.

— Despre ce aspect vorbești?

— Frumos.

Vocea lui, venind din umbră, e ca o mângâiere.

Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumoasă. Am fost prea ocupată cu mama și să am grijă de Paige ca să acord vreo atenție felului cum arăt. Mi se încing obrajii și sper că nu voi arăta ca un clovn când voi ajunge la punctul de control. Dacă Raffe are dreptate și aceasta este singura cale de intrare, trebuie să arăt cât de bine pot dacă vreau să am șansa de a o revedea pe Paige.

Pe când ajung în fața rândului dezordonat, mai multe femei tocmai s-au aruncat aproape la propriu asupra gărzilor. Niciuna nu primește permisiunea de a intra. Asta, în timp ce conduc spre gărzi, nu mă face să mă simt mai bine, cu părul meu unsuros.

Mă studiază rapid din priviri. Sunt doi la număr. Aripile lor tărcate par mici și ofilite în comparație cu ale lui Raffe. Chipul unuia dintre ei este vârstat cu verde, exact ca aripile. Îmi trece prin minte cuvântul *bălțat* – ca un cal. Privindu-l în față îmi amintesc cu durere că ei nu sunt oameni. Că Raffe nu este om.

Bălțatul îmi face semn să cobor din mașină. Ezit o secundă și abia apoi cobor. Nu le-a cerut asta celorlalte fete din mașinile din fața mea.

Trag de tiv în jos ca să fiu sigură că îmi acoperă fundul. Gărzile mă privesc de sus până jos. Mă opun pornirii de a-mi aduna umerii și a-mi încrucișa brațele la piept.

Bălțatul îmi face semn să mă rotesc. Mă simt ca o stripteuză și îmi vine să le trag un picior în dinți, însă fac o piruetă mică în fața lor, nesigură pe tocurile înalte. *Paige. Gândește-te la Paige.*

Gărzile schimbă o privire. Mă gândesc în pripă ce aș putea face sau spune ca să-i conving să mă lase să trec. Dacă Raffe spune că aceea este intrarea, atunci trebuie să găsesc un mod de a-i face să mă lase să trec.

Bălțatul îmi face semn să intru.

Sunt așa uluită, că nu mă clintesc din loc.

Apoi, înainte să se răzgândească, mă întorc cu spatele astfel încât, dacă refuză dând din cap, să nu îi văd. Urc înapoi în mașină cu mișcări cât pot de normale.

Firișoarele de păr de la ceafă stau zbârlite, așteptând să țiuie un fluier sau să simt o mână pe umăr ori să mă adulmece niște ciobănești germani exact ca în vechile filme de război. Suntem, la urma urmei, în stare de război, nu?

Totuși, nu se întâmplă nimic din toate acestea. Pornesc motorul și ei îmi fac semn să trec. În același timp, obțin o informație. Îngerii nu văd oamenii ca pe o amenințare. Și ce dacă niște maimuțe mai trec prin spărturile din gardul lor sau se strecoară în carturi mici pe după baza cuibului lor? Cât de greu le-ar fi să ne doboare și să rețină animalele intruse?

— Unde ne aflăm? întreabă Raffe din bezna din spatele meu.

— În Iad, răspund.

Mențin viteza constantă, la treizeci de kilometri pe oră. Străzile sunt goale aici, așa că aș putea merge cu optzeci dacă mi-aș dori, dar nu vreau să atrag atenția asupra noastră.

— Dacă ăsta crezi tu că este Iadul, ai o viziune foarte inocentă. Caută un loc care să semene cu un club. Multă lumină, multe femei. Parchează acolo, dar nu foarte aproape.

Scrutez străzile ciudat de pustii. Câteva femei, părând înfrigurate și oropsite în vântul șuierător din San Francisco, se împleticesc pe trotuar spre o destinație cunoscută doar de ele. Continuu să conduc atentă la străzile pustii. Apoi văd oameni revărsându-se dintr-o clădire înaltă de pe o stradă secundară.

Apropiindu-mă, văd o mulțime de femei adunate în jurul intrării într-un club în stilul anilor ’20. Probabil îngheață de frig în rochiile lor subțiri de petrecere și, cu toate acestea, au o postură țanțoșă și atractivă. Ușa este boltită, în stil Art Deco clasic, iar

îngerii care o păzesc sunt îmbrăcați în fracuri modificate, cu tăieturi la spate, pentru aripi.

Parchez mașina la distanță de câteva străzi față de club. Pun cheile într-un buzunar al parasolarului și îmi las ghetele în locul pentru picioare al pasagerului, de unde le pot înșfăca în grabă, dacă voi avea nevoie de ele. Mi-aș dori să le pot îndesa în gentuța-plic, dar acolo am loc doar pentru o lanternă mică și briceagul de buzunar.

Cobor din mașină. Raffe coboară în spatele meu. Vântul mă lovește imediat ce ajung afară, îmi suflă părul cu furie în jurul feței. Mă strâng în brațe și îmi doresc să am o haină.

Raffe se încinge cu sabia. Arată ca un gentleman de modă veche în fracul acela.

— Scuze că nu îți pot oferi sacoul meu. Când ne vom apropia, vreau să nu pară că îți este frig, să nu cumva să se întrebe careva de ce nu îți ofer haina mea.

Mă îndoiesc că se va întreba cineva de ce un înger nu își oferă sacoul unei fete, dar nu marșez pe ideea asta.

— Cum de e în regulă să fii văzut acum?

Îmi aruncă o privire obosită, de parcă l-aș seca de puteri.

— Bine, bine, zic și ridic brațele ca și când m-aș preda. Tu ești șeful, eu doar te urmez. Numai ajută-mă să îmi găsesc sora.

Imit răsucirea unei chei într-un lacăt care îmi pecetluiește buzele, după care arunc cheia invizibilă.

Raffe își netezește sacoul oricum drept. Să fie un gest de emoție? Îmi oferă brațul său, eu îl accept și mergem împreună pe trotuar.

La început, stă încordat și scrutează întruna împrejurimile. Oare ce caută? E posibil să aibă așa mulți dușmani printre semeni? Dar după câțiva pași, se relaxează. Nu știu dacă e ceva natural sau forțat. Oricum ar fi, în ochii lumii arătăm ca un cuplu normal care a ieșit seara să se distreze.

Observ mai multe detalii când ne apropiem de mulțime. Mai mulți dintre îngerii care intră în club poartă costume de gangster, ca în vremurile de odinioară, și pălării de fetru cu pene viu colorate. Lanțuri lungi de ceas le atârnă până la genunchi.

— Ce-i aici, bal mascat? întreb.

— Nu, asta-i moda în sălaș.

Vocea lui sună puțin tăios, de parcă nu ar aproba asta.

— Ce s-a întâmplat cu regula de a nu fraterniza cu Fiicele Omului?

— Excelentă întrebare.

Strânge din fălci cu îndârjire. Nu cred că vreau să fiu prin preajmă când va cere un răspuns ferm la întrebarea asta.

— Așadar, sunteți damnați dacă faceți copii cu oamenii fiindcă Nefilimii sunt câh, am zis. Dar orice în afară de asta…

Ridică din umeri.

— Din câte se pare, au decis că ăsta e un teritoriu necunoscut. S-ar putea frige toți.

Apoi adaugă în șoaptă, aproape pentru sine:

— Dar focul poate fi tentant.

Gândul că niște ființe supraumane pot avea ispitiri și defecte umane mă înfioară.

Ca să traversăm strada, ieșim de la adăpostul unei clădiri și atunci vântul mă izbește iarăși fără milă. Tunelurile de vânt sunt nimic față de străzile din San Francisco.

— Încearcă să nu pari așa înfrigurată.

Îndrept spatele deși îmi vine doar să mă ghemuiesc. Măcar fusta mea nu e destul de lungă ca să mi-o ridice vântul în cap.

Când ne apropiem de mulțime, nu mai am ocazia să pun alte întrebări. Întreaga scenă are ceva supranatural. Parcă aș intra dintr-o tabără de refugiați într-un club super-exclusiv, cu tot tacâmul, fracuri, femei în haine de gală, trabucuri scumpe și bijuterii.

Frigul nu pare să îi deranjeze pe îngerii care suflă leneș fum de trabuc în bătaia vântului. Nici într-un milion de ani nu mi-aș fi imaginat îngeri fumând. Indivizii ăștia seamănă mai mult cu niște gangsteri decât cu niște îngeri pioși. Fiecare are cel puțin două femei care să-i răsfețe cu atenția lor. Unii au patru sau mai multe. Din frânturile de conversație pe care le surprind din mers, toate femeile se străduiesc din răsputeri să atragă atenția unui înger.

Raffe străbate adunarea agitată către ușă. Doi îngeri stau de pază, dar Raffe îi ignoră și merge mai departe. Mă ține cu mâna de cot și eu îl urmez docilă. Unul dintre paznici ne ochește, de parcă simțurile i-ar trimite un semnal de alarmă în privința noastră.

Pentru o clipă cred că ne va opri.

În schimb, oprește două femei care încearcă să intre. Noi trecem pe lângă ele, le lăsăm să îl convingă pe paznic de faptul că îngerul lor le-a uitat afară și că le așteaptă înăuntru. Paznicul scutură necruțător din cap.

Din câte se pare, ai nevoie de un înger ca bilet de intrare în sălaș. Când trecem alene pragul, respir ușurată.

28.

Înăuntru, tavanul înalt pe două niveluri și decorațiunile Art Deco lasă impresia că foaierul a fost construit pentru a primi oameni cu sânge albastru. O scară curbată și poleită domină zona, creează un decor ideal pentru cuplurile cu rochii lungi și smochinguri, accente sclifosite și os nobil. În chip ironic, de pe tavanul pictat ne privesc heruvimi dolofani.

Pe o parte este o tejghea lungă de marmură în spatele căreia ar fi trebuit să stea mai mulți îngrijitori care să ne întrebe cât de lungă va fi șederea noastră. Acum este doar o amintire goală a faptului că această clădire, cu doar două luni în urmă, era un hotel de lux. Ei bine, nu întrutotul goală. Este totuși un îngrijitor care, în mijlocul opulenței de marmură și a grației angelice, are alura meschină a unui om.

Holul este plin de grupuri restrânse de indivizi care murmură și râd, toți îmbrăcați în haine de seară. Majoritatea femeilor aparțin rasei umane, iar puținele femei-înger nu stau locului. Bărbații sunt un amestec de oameni și îngeri. Oamenii servesc băuturi de pe tavă, culeg paharele goale și duc la garderobă hainele puținelor femei norocoase să aibă așa ceva.

Raffe pregetă doar o clipă pentru a trece scena în revistă. Mergem încet de-a lungul peretelui pe un coridor larg placat cu marmură și cu tapet de catifea. Iluminatul în foaier și hol este mai mult atmosferic decât practic. Astfel, mare parte din pereți sunt cufundați în umbre blânde, un fapt care sunt sigură că nu îi scapă lui Raffe. Nu pot spune că străbatem clădirea pe furiș, nu e chiar așa, dar cu siguranță nu atragem atenția asupra noastră.

Pe două uși mari îmbrăcate în piele și cu decorațiuni de alamă iese și intră un șir constant de oameni. Într-acolo ne îndreptăm și noi, când trei îngeri dau buzna afară. Sunt lați în umeri și solizi, se mișcă într-un fel foarte grațios, au mușchii bine reliefați, ceea ce îi trădează drept niște atleți. Ba nu, atleți nu este chiar cuvântul potrivit. *Războinici* e termenul care îmi răsună în creier.

Doi dintre ei sunt cu un cap mai înalți decât toți cei din jur. Al treilea este mai mic, mai subțire, mai mult ca o maimuță pe

lângă doi urși. Tustrei au săbii care li se lovesc de coapse în timpul mersului. Îmi dau seama că, în afară de Raffe și gărzi, aceștia sunt primii îngeri pe care îi văd înarmați cu săbii.

Raffe înclină capul spre mine și îmi zâmbește de parcă tocmai aș fi spus ceva comic. Se apleacă destul de tare încât cred că mă va săruta. În schimb, își lipește doar fruntea de a mea.

Bărbaților care trec pe lângă noi Raffe probabil le pare un om care-și demonstrează afecțiunea. Numai că ei nu îi pot vedea ochii. În ciuda zâmbetului, expresia lui este de durere, una de genul pe care nu o calmează aspirina. Raffe se învârte pe loc astfel încât să fie mereu cu spatele la ei. Aceștia râd de ceva ce povestește mărunțelul, iar Raffe închide ochii, dă putere unei trăiri dulci-amărui pe care nu o pot desluși.

Are fața așa aproape de a mea, că ni se împletesc respirațiile. Și totuși, e departe de mine într-un loc unde este hărțuit de sentimente profunde și deloc blânde. Nu știu ce simte, dar e ceva foarte omenesc. Am o pornire puternică de a încerca să îl smulg din stupoarea aceea, de a-i distrage atenția.

Pun mâna pe obrazul lui. Este cald și plăcut. Poate prea plăcut. Când nu i se deschid ochii, îi ating ușor buzele cu ale mele.

La început, nu obțin nicio reacție și mă gândesc să dau înapoi.

Apoi, începe să mă sărute cu foc.

Nu este sărutul tandru al unui cuplu aflat la prima întâlnire, cum nu este nici sărutul unui bărbat mânat de simpla poftă trupească. Felul brutal în care mă ține strânsă de mijloc și de umeri și apăsarea strivitoare a buzelor sale mă descumpănesc atât de tare, că îmi pierd șirul gândurilor.

Presiunea scade, iar sărutul devine senzual.

Atingerea catifelată a buzelor și limbii sale îmi transmite un fior cald și gâdilitor până în mijlocul ființei mele. Corpul mi se topește într-al lui și sunt extrem de conștientă de duritatea pectoralilor lui apăsându-mi sânii, de strânsoarea fermă a mâinilor lui pe mijlocul și umerii mei, de mișcarea lentă și umedă a buzelor lui pe gura mea.

Apoi se termină.

Se dezlipește de lângă mine și inspiră adânc ca și când ar ieși la suprafață dintr-o apă agitată. Ochii lui sunt iazuri adânci de sentimente contrare.

Închide ochii, ferindu-i de ai mei. Și expiră încet, cât poate de controlat.

Când redeschide ochii, aceștia sunt mai mult negri decât albaștri și complet insondabili. Orice s-ar petrece în spatele acelei priviri opace, asta este impenetrabil.

Ce am văzut acolo cu o clipă în urmă este acum îngropat atât de adânc, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat înainte. Singurul lucru care trădează faptul că el simte ceva, cât de cât, este că încă are respirația mai accelerată decât ar fi normal.

— Ar trebui să știi, spune. Șoptește atât de încet, că probabil nici îngerii nu îl pot auzi din cauza murmurului discuțiilor din coridor. Nici măcar nu te plac.

Mă crispez în brațele lui. Nu știu ce mă așteptam să spună, însă nu asta.

Spre deosebire de el, eu sunt destul de sigură că sentimentele mi se citesc cât se poate de limpede pe față. Simt unul dintre aceste sentimente cum îmi încinge obrajii. Mă simt umilită.

Se îndepărtează de mine cu naturalețe, se întoarce și intră pe ușile batante.

Eu rămân pe coridor și privesc cum ușile se mișcă pe balamale până se opresc.

Un cuplu iese intempestiv. Îngerul o ține pe femeie pe după gât. Ea poartă o rochie argintie lungă care îi îmbrățișează corpul și sclipește la fiecare mișcare. El are un costum purpuriu și o cămașă roz-neon, cu gulerul lat răsfrânt peste umeri. Se holbează amândoi la mine și dispar.

Când te fixează cu privirea un om în purpuriu și roz-țipător, știi că e timpul să îți schimbi înfățișarea. Cu toate că rochia mea stacojie este strâmtă și scurtă, nu e nelalocul ei aici. Probabil că le-a reținut atenția expresia mea năucă de ființă umilită.

Scutur din cap și revin la ceea ce sper să fie o mină neutră și îmi forțez umerii să se relaxeze sau măcar să pară relaxați.

Nu e prima dată când sărut un bărbat. Uneori mi-a fost rușine după aceea, dar niciodată ca acum. Întotdeauna mi-a plăcut să mă sărut, mi se pare o experiență frumoasă, ca atunci când miroși trandafirii sau râzi într-o zi de vară. Ce am încercat când l-am sărutat pe Raffe e altă mâncare de pește. În comparație cu celelalte săruturi ale mele, acesta a fost o explozie nucleară

care mi-a topit genunchii, mi-a întors stomacul pe dos și mi-a trimis furnicături prin toate venele.

Inspir adânc, adânc. Țin aerul în piept. Îl eliberez încet.

Nici măcar nu mă place.

Las gândul să mi se rostogolească prin cap. Orice simt în acest răstimp este azvârlit în această criptă, iar ușa groasă de trei metri e trântită imediat după, în caz că ceva de acolo ar avea intenția să se furișeze afară.

Ce-ar fi chiar dacă m-ar dori? Rezultatul ar fi același. O fundătură. Parteneriatul nostru este pe cale să se destrame. De îndată ce o găsesc pe Paige, trebuie să ies de aici cât pot de repede. Iar lui trebuie să îi fie cusute aripile la loc, apoi să se ocupe de dușmanii care îi dau de furcă, oricare ar fi ei. După care va reîncepe să îmi distrugă lumea alături de amicii săi, iar eu mă voi lupta să supraviețuiesc cu familia mea. Exact așa stau lucrurile. Iluziile de liceancă nu-și au locul.

Mai inspir o dată adânc și expir încet, mă asigur că toate rămășițele de sentimente sunt sub control. Nu contează decât să o găsesc pe Paige. Pentru a face asta, trebuie să mai cooperez puțin cu Raffe.

Intru pe ușile duble și îmi croiesc drum înăuntru pentru a-l găsi.

29.

De îndată ce pășesc înăuntru, lumea se umple cu vuiet de jazz, râsete și sporovăială, dar și de un zid de căldură, miros înțepător de trabuc și munți de mâncare, totul formând un val ininteligibil de senzații.

Nu mă pot descotorosi de impresia suprarealistă că sunt azvârlită înapoi în timp. Afară, oamenii mor de foame și trăiesc sub cerul liber într-o lume spulberată de un atac la scară planetară. Aici înăuntru, însă, timpurile bune nu se sfârșesc niciodată. Sigur, bărbații au aripi, dar în afară de asta, parcă ai fi într-un club din anii ’20. Mobilier Art Deco, bărbați în smoching, femei în rochii lungi.

Bine, hainele nu arată deloc ca în anii ’20. Mai vezi câte un costum futurist sau venit parcă din anii ’70, ca la un bal mascat unde câțiva invitați nu au înțeles cum trebuie să arate hainele din anii ’20. Dar încăperea și mobilierul sunt Art Deco și majoritatea îngerilor poartă sacouri cu poale lungi, de modă veche.

Încăperea strălucește datorită ceasurilor de aur, a rochiilor lucioase și a bijuteriilor scânteietoare. Îngerii cinează și beau, fumează și râd. Printre toate acestea, o armată de servitori-oameni cu mănuși albe poartă tăvi cu pahare de șampanie și hors d’oeuvres pe sub candelabrele licăritoare. Membrii formației, servitorii și majoritatea femeilor par oameni.

Simt un val irațional de dezgust pentru oamenii de acolo. Toți sunt trădători pentru mine. Ba nu, nu este corect, ceea ce fac nu este nici pe departe la fel de rău precum ceea ce am făcut eu nedivulgând adevărata identitate a lui Raffe în tabăra lui Obi.

Aș vrea să îmi alin conștiința spunând că toți sunt niște profitori, dar îmi amintesc de femeia cu soțul și copiii care se agățau de gard când ea se îndrepta spre sălaș. Ea probabil că este singura speranță a familiei de a pune ceva pe masă. Sper că a reușit să intre. Scrutez mulțimea, încercând să îi recunosc chipul.

În schimb, îl văd pe Raffe.

Stă sprijinit cu nepăsare de perete într-un colț cufundat în umbre, privind mulțimea. O brunetă într-o rochie neagră cu tenul atât de alb, că seamănă cu un vampir, se lipește de el cu subînțeles. Totul în ceea ce o privește trădează sex.

Simt dorința să merg oriunde, mai puțin la Raffe, dar am o misiune și el joacă un rol esențial în îndeplinirea ei. Cu siguranță nu voi renunța la șansa de a o găsi pe Paige doar pentru că mă simt stânjenită în clipa aceasta.

Îmi adun forțele și mă îndrept spre el.

Bruneta îi pune mâna pe piept și îi șoptește ceva intim. El urmărește ceva de cealaltă parte a încăperii și nu pare să o audă. Ține în mână un pahar cu lichid chihlimbariu pe care îl dă pe gât dintr-o singură înghițitură. Pune paharul gol lângă alte câteva pe cea mai apropiată masă.

Nu se uită la mine când mă sprijin de perete lângă el, dar știu că mă vede, exact cum o vede pe fata care îmi aruncă acum o privire ucigașă. De parcă mesajul ei nu ar fi deja clar, îl prinde pe Raffe în brațe.

El ia un Martini de la un chelner aflat în trecere care poartă o tavă plină de pahare. Îl golește și pe acesta și mai ia unul înainte ca omul să plece. A dat pe gât patru băuturi în scurtul timp cât mi-a luat să-mi adun curajul și să-l găsesc. Fie este zdruncinat de ceva, fie recade în patima băuturii cu viteza luminii. Excelent. Halal noroc să fac echipă cu un înger alcoolic.

Raffe se întoarce în sfârșit spre bruneta care îi dăruiește un zâmbet cuceritor. În ochi îi scânteiază o invitație care mă face să-mi fie rușine că-i sunt martoră.

— Du-te și găsește pe altcineva, spune Raffe.

Are o voce distrasă, indiferentă. Au! Chiar dacă femeia mi-a aruncat privirea aceea criminală, tot simt un junghi de compasiune pentru ea.

Pe de altă parte, Raffe i-a spus doar să plece. Cel puțin nu i-a spus că nici măcar nu o place.

Se desprinde încet de lângă el, ca pentru a-i da ocazia să spună că glumea, doar. Când Raffe își îndreaptă atenția înapoi spre sală, femeia îmi mai aruncă o ultimă privire șfichiuitoare și pleacă.

Scrutez încăperea pentru a vedea la ce se uită Raffe. Clubul este primitor și nu atât de spațios cum am crezut la început. Are energia unui loc mai mare din cauza mulțimii agitate, însă este

mai mult un salon decât un club modern. Ochii îmi sunt imediat atrași spre un grup de indivizi care stau într-un separeu, ca și când acesta ar fi baldachinul unui rege, iar ei, cei aleși.

Există unele tipuri de grupuri care pot lăsa impresia asta: copiii populari pe bănci, în pauza de prânz, jucătorii de fotbal american la o petrecere, vedetele de cinema într-un club. Înăuntru sau împrejurul separeului tândălesc vreo șase îngeri. Glumesc și râd, toți cu o băutură în mână și o fată atrăgătoare alături. Locul e plin de femei care fie se freacă de bărbați pentru a le atrage atenția, fie umblă țanțoș de colo-colo ca și când ar fi pe podium, aruncându-le bărbaților ocheade hulpave.

Acești îngeri sunt mai mari decât alții din club – mai înalți, mai solizi, cu un aer degajat amenințător care le lipsește celorlalți. Genul de amenințare pe care o transmit tigrii în sălbăticie. Îmi amintesc de cei pe care i-am văzut ieșind din club, cei pe care Raffe a vrut să îi evite.

Toți poartă săbii cu o eleganță naturală. Îmi imaginez că așa ar arăta niște războinici vikingi, dacă vikingii ar fi proaspăt rași și îmbrăcați în straie moderne. Prezența și atitudinea lor îmi amintesc de Raffe. S-ar integra bine. E ușor să mi-l închipui șezând în separeu cu restul grupului, bând și râzând alături de ei. Ei bine, partea cu râsul forțează nițel granițele imaginației, dar sunt sigură că este în stare de asta.

— Îl vezi pe tipul în costum alb?

Înclină din cap aproape imperceptibil spre grup. Tipul e greu de trecut cu vederea. Nu doar că poartă un costum alb, ci și pantofii, părul, pielea și aripile lui sunt albe. Singura pată de culoare sunt ochii. De la distanța aceasta, nu-mi dau seama ce culoare anume sunt, dar aș fi dispusă să pariez că, văzuți de aproape, sunt surprinzători, în contrast cu restul aiurii sale.

Nu am mai văzut până acum un albinos. Sunt sigură că și printre albinoși, absența lui totală de culoare este ceva rar. Pielea omenească pur și simplu nu poate avea nuanța aceea. Bine că nu este om.

Stă sprijinit de marginea separeului rotund. E tipul care nu-și prea găsește locul. Râsul lui începe cu o jumătate de secundă mai târziu, de parcă ar aștepta un semn de la ceilalți tipi. Toate femeile îl ocolesc, au grijă să nu se apropie prea tare. Este singurul de care nu s-a agățat nicio fată. Le urmărește cum se

plimbă, dar nu întinde mâna după niciuna. Ceva la femeile care îl evită mă face să-mi doresc să îl evit și eu.

— Vreau să mergi acolo și să-i atragi atenția, șoptește Raffe.

Grozav. Trebuia să știu.

— Fă-l să te urmeze la toaleta bărbaților.

— Glumești? Cum vrei să fac asta?

— Ești descurcăreață.

Îmi cercetează rochia strâmtă.

— Vei găsi tu ceva.

— Ce se întâmplă în baie, dacă îl pot atrage acolo?

Vorbesc cât de încet pot. Mă gândesc că dacă aș folosi un ton prea ridicat, astfel încât ceilalți să mă audă peste rumoarea din club, Raffe cu siguranță m-ar anunța.

— Îl convingem să ne ajute.

Folosește un ton aspru. Nu pare să creadă că șansele noastre de a-l convinge sunt extraordinare.

— Ce se întâmplă dacă refuză?

— Sfârșitul jocului. Abandonăm misiunea.

Probabil afișez mina pe care a avut-o bruneta când i s-a ordonat să plece. Mă uit la el destul cât să-i dau ocazia să spună că glumește. Însă nu e pic de umor în ochii lui. De ce am știut că așa va fi?

Aprob din cap.

— O să-l duc la toaletă. Tu fă orice e necesar ca el să accepte.

Mă desprind de lângă perete și ies din umbră cu ținta în cătare.

30.

Nu sunt actriță și nu știu să mint. În același timp, seducătoare în mod categoric nu par a fi. Este greu să practici arta seducției când tot timpul nu faci altceva decât să îți plimbi sora mai mică în scaunul cu rotile. Ca să nu mai spun că jeanșii și puloverele lălâi de zi cu zi nu te transformă într-o seducătoare.

Îmi vâjâie mintea, mă dau de ceasul morții ca să găsesc un mod de a atrage atenția albinosului. Nu îmi vine nicio idee.

Ca să câștig timp de gândire, mă apropii de separeu pe ocolite.

De cealaltă parte a clubului, un grup restrâns de femei și gărzi își croiește drum spre războinici. Drumul le este deschis de un înger care posedă aproape același fel de frumusețe ca războinicii, însă cu o cantitate suficientă de normalitate încât să-l facă să nu pară amenințător. Este arătos fără a fi intimidant. Păr cafeniu, ochi calzi, cu un nas puțin prea mare pentru fața altminteri perfectă. Este tot numai un zâmbet și emană afabilitate, e-un politician înnăscut.

Poartă un costum gri ușor, cam de anii ’20, cu pantofi de lac și un lanț de ceas de aur care-i leagă brâul de buzunarul vestei. Se oprește ici și colo pentru a schimba o vorbă sau două de salut. Vocea lui este caldă la fel ca ochii, afabilă la fel ca zâmbetul. Toată lumea îi răspunde cu un surâs.

Toți, mai puțin cele două femei care îl flanchează. Ele stau la un pas în spate, de-o parte și de cealaltă a lui. Îmbrăcate în rochii argintii, identice, care curg și se adună pe pardoseală la picioarele lor, sunt ca două trofee de platină. Sunt oameni, dar ochii lor sunt morți. Singura dată când viața revine în ei este când Politicianul le învrednicește cu o privire.

Înainte să se stingă, în ochii lor se aprinde frica, de parcă dacă ar lăsa-o să se vadă ar fi o invitație pentru ceva cu adevărat înspăimântător. Aproape că le văd tremurul mușchilor când se încordează ca să nu se crispeze alături de Politician.

Femeile acestea nu sunt doar speriate de el. Sunt îngrozite de le vine să strige în sinea lor.

Arunc încă o privire la îngerul zâmbitor, dar nu văd decât sinceritate și afabilitate. Dacă nu aș fi remarcat reacția femeilor în fața lui, aș fi crezut că e născut pentru a-ți fi cel mai bun prieten. Într-o lume în care instinctele contează mai mult ca oricând, ceva nu e deloc în ordine când nu poți citi direct persoana, iar femeile acestea știu că este Politicianul.

Din cauza mișcării turbionare din club, eu și Politicianul mergem unul spre celălalt în vreme ce amândoi ne apropiem de separeul războinicilor.

El ridică privirea și mă surprinde când mă uit la el.

Pe față i se așterne o expresie interesată și îmi zâmbește instantaneu. Surâsul acela transmite atâta sinceră afabilitate, încât buzele mi se curbează în sus cu o fracțiune de secundă înainte să mi se declanșeze în cap semnale de alarmă.

Politicianul m-a remarcat.

În minte mi se aprinde o imagine cu mine îmbrăcată ca una dintre fetele lui. Îmi mențin o mină de ceară, goală, încerc cu disperare să-mi ascund groaza.

De ce se tem așa tare femeile astea?

Pășesc ezitant, de parcă picioarele ar refuza să mă apropii de el.

Un chelner în smoching și mănuși albe pășește în fața mea, întrerupându-mi contactul vizual cu Politicianul. Pe tava sa sunt pahare înalte cu șampanie acidulată.

Ca să trag de timp, pun mâna pe unul. Mă concentrez asupra bulelor care ies din lichidul auriu și încerc să mă reculeg. Chelnerul se întoarce și atunci îl zăresc din nou pe Politician.

Se apleacă spre masa războinicilor și vorbește pe un ton scăzut.

Oftez a ușurare. Momentul nostru a trecut.

— Mulțumesc, îi spun chelnerului cu mare ușurare.

— Cu plăcere, domnișoară.

Ceva familiar din vocea lui mă face să ridic ochii și să-i văd chipul pentru prima dată. Până acum, Politicianul m-a preocupat atât de tare, că nici nu i-am dat atenție salvatorului meu.

Fac ochii mari când văd părul lui roșcat și nasul plin de pistrui. Este unul dintre gemenii Tivisoc și Tivismoc.

Mă privește cu un fel de profesionalism sterp. Nu trădează absolut niciun semn că m-ar recunoaște sau că ar fi surprins.

Oau, e bun! Nu aș fi spus niciodată judecând după cum l-am cunoscut. Au spus totuși că sunt maeștri spioni ai lui Obi, nu? Am presupus că glumesc sau exagerează, dar se vede treaba că nu era așa.

Se înclină ușor și se îndepărtează. Mă aștept să se întoarcă și să-mi zâmbească cu subînțeles, dar își continuă drumul cu spatele drept și le oferă șampanie celor pe care îi întâlnește. Cine ar fi spus?

Cu mișcări degajate, fac un pas în spatele unui grup pentru a mă ascunde de Politician. Soc-Smoc știa oare că mă salvează sau a fost doar o fericită coincidență?

Ce caută el aici? Îmi vine în minte imaginea convoiului lui Obi apropiindu-se de oraș. Camionul plin de explozivi. Planul lui Obi de a recruta luptători pentru rezistență prin punerea în scenă a unui atac spectaculos împotriva îngerilor.

Grozav. Pur și simplu, grozav. Dacă gemenii sunt aici, probabil pregătesc locul pentru acel contraatac.

Oare cât timp mai am ca să o scot pe Paige de aici înainte ca ei să arunce totul în aer?

31.

După ce poartă o discuție scurtă, Politicianul părăsește separeul războinicilor. Spre ușurarea mea, în loc să vină spre mine, o taie de-a dreptul prin club. Pare să fi uitat complet de mine, la cum pășește, degajat, oprindu-se ici și colo pentru câte un salut.

Toți îi însoțesc cu privirea plecarea. Nimeni din cei de lângă mine nu rostește nimic o vreme. Apoi, conversația se reia timid, de parcă oamenii nu ar fi convinși că pot să vorbească. Războinicii de la masă beau în tăcere, într-o atmosferă apăsătoare. Nu știu ce le-a spus Politicianul, dar sigur nu le-a fost pe plac.

Aștept până când volumul discuțiilor crește la nivelul dinainte și doar atunci pornesc din nou spre albinos. Acum, că știu de existența membrilor rezistenței aici, simt că trebuie să grăbesc cu atât mai mult lucrurile.

Totuși, ezit înainte de a mă desprinde dintre femei. În jurul albinosului există o zonă unde nicio femeie nu calcă. Odată ce voi ajunge acolo, va fi greu să nu fiu observată.

Îngerii par a fi interesați mai mult să socializeze între ei decât cu femeile. În ciuda strădaniei lor, femeile sunt tratate ca niște accesorii frumoase pe lângă costumele îngerilor.

Când albinosul se întoarce spre mine, observ ce le ține pe femei la distanță. Nu este vorba despre absența totală de pigment, deși sunt sigură că asta i-ar deranja pe unii. În definitiv, aceste femei sunt respinse de bărbați cărora le cresc aripi din spate și care cine știe pe unde mai au pene. Ce înseamnă pentru ei puțină lipsă de pigmentare? Dar ochii lui. O singură privire la găvanele acelea și înțeleg de ce oamenii păstrează distanța.

Sunt roșii ca sângele. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Irișii sunt atât de mari, că acoperă aproape tot globul ocular. Sunt mingiuțe stacojii străbătute de firișoare albe, ca niște fulgere miniaturale brăzdând un ocean de sânge. Pleoapele sunt împodobite cu gene lungi, ivorii, care scot și mai tare ochii în evidență.

Nu pot să nu mă holbez. Stânjenită, îmi feresc privirea și observ alți oameni care aruncă spre el ocheade crispate. Ceilalți îngeri, în pofida aiurii lor periculoase, par coborâți direct din Rai. Acesta, în schimb, pare ieșit din coșmarurile mamei mele.

Am petrecut suficient timp alături de oameni al căror aspect fizic era neatrăgător. În comunitatea celor cu dizabilități, Paige era un copil foarte popular. Prietena ei Judith s-a născut cu cioturi în loc de brațe și avea mâini micuțe, deformate; Alex se clătina în timpul mersului și trebuia să se schimonosească dureros ca să formuleze inteligibil cuvintele, exercițiu în timpul căruia deseori saliva excesiv; Will era un cvadriplegic care respira doar cu ajutorul unei pompe.

Oamenii se holbau și îi ocoleau pe acești copii la fel cum se comportă oamenii în preajma albinosului. Ori de câte ori se întâmpla un incident grav unuia dintre membrii grupului, Paige îi aduna pe toți la o petrecere tematică. O petrecere cu pirați, una cu zombi, una la care vii așa cum ești și la care, odată, un copil a venit în pijama și cu periuța de dinți în gură.

Glumeau și chicoteau și știau în sinea lor că împreună erau puternici. Paige era majoreta, consiliera și prietena lor cea mai bună.

E limpede că albinosul are nevoie de cineva ca Paige alături. Manifestă semnele obișnuite, subtile, ale cuiva mult prea conștient că este privit insistent și judecat pentru cum arată. Ține brațele lipite de corp, umerii prăbușiți, bărbia aproape înfiptă în piept, rareori privește în sus. Stă la marginea grupului, într-un loc unde lumina este săracă, unde e mai probabil ca privirile curioase să-i confunde roșeața de sânge a ochilor cu o nuanță închisă de brun.

Mă gândesc că dacă există un lucru care să încurajeze prejudecățile în cazul unui înger, atunci acela e o înfățișare care să te ducă cu gândul la faptul că îngerul cu pricina ar trebui să fie înconjurat de focul Gheenei.

În ciuda posturii și a vagii sale vulnerabilități, este incontestabil un războinic. Totul la el este impunător, de la umerii lați la înălțimea excepțională, mușchii umflați și aripile enorme. Exact ca îngerii din separeu. Exact ca Raffe.

Fiecare membru din acest grup arată ca și când ar fi fost croit pentru luptă și cucerire. Accentuează această impresie cu fiecare mișcare sigură pe sine, fiecare propoziție poruncitoare,

fiecare centimetru din spațiul pe care îl ocupă. Nu aș fi remarcat niciodată că albinosul e puțin nelalocul lui dacă nu aș fi cunoscut deja acel gen de disconfort.

Imediat ce intru în zona fără oameni din jurul albinosului, acesta se uită spre mine. Eu îl privesc drept în ochi, așa cum aș privi pe oricine. De îndată ce trec de șocul de-a mă uita în doi ochi extratereștri, văd o curiozitate reținută și interes. Mă legăn nițel și îi zâmbesc.

— Ce gene superbe ai, spun, lungind puțin cuvintele. Încerc să nu exagerez.

El clipește surprins din genele acelea ca de fildeș. Mă apropii și mă împiedic intenționat doar cât să scap niște șampanie pe costumul lui alb imaculat.

— Dumnezeule! Îmi pare tare, tare tău! Nu-mi vine să cred ce am făcut!

Iau un șervețel de pe masă și întind puțin pata.

— Poftim, lasă-mă să te ajut să te cureți.

Mă bucur să văd că nu îmi tremură mâinile. Simt atmosfera amenințătoare. Îngerii aceștia au ucis mai mulți oameni decât au pierit în orice război din istorie. Iar eu sunt aici, stropesc pe unul dintre ei cu băutură. Nu e cel mai original plan, dar e cel mai bun din câte pot ticlui pe moment.

— Sunt sigură că va ieși imediat.

Vorbesc împleticit ca o fată abțiguită, adică exact rolul pe care încerc să îl joc. În zona din jurul separeului s-a lăsat liniștea și toți se uită la noi.

Asta nu am anticipat-o. Dacă să fie privit pe furiș l-a incomodat, probabil că urăște să fie în centrul atenției într-un scenariu prostesc ca acesta.

Mă prinde de încheietura mâinii și mi-o dă la o parte de pe costumul său. Are o priză fermă, dar nu atât cât să mă doară. Fără-ndoială că mi-ar putea rupe osul la prima sa toană.

— Mă duc să mă curăț singur.

Iritarea se simte în vocea lui. Iritarea e-n regulă. Cu asta mă pot obișnui. Decid că trebuie să fie un tip de treabă, dacă poți ignora faptul că face parte din echipa celor care au adus foc și pucioasă pe Pământ.

Se îndreaptă alene către toaletă, ignorând privirile îngerilor și oamenilor, deopotrivă. Îl urmez fără niciun cuvânt. Mă gândesc

să merg mai departe cu rolul puicuței bete, dar îmi fac socoteala că nu are rost decât dacă îl oprește cineva să ajungă la toaletă.

Nu-l oprește nimeni nici măcar pentru a-l saluta. Îl caut repede pe Raffe cu privirea, dar nu îl văd nicăieri. Sper că nu se bazează pe mine că îl voi ține pe albinos acolo până se gândește el să-și facă apariția.

Imediat ce albinosul intră în toaletă, Raffe iese din umbră cu un jalon roșu și un panou pliant pe care scrie Temporar defect. Le pune în fața ușii de la toaletă și se furișează înăuntru după albinos.

Nu știu ce ar trebui să fac. Să rămân afară să dau de șase? Dacă aș avea încredere totală în Raffe, exact asta aș face.

În schimb, intru în toaleta bărbaților. Trec pe lângă trei tipi care se grăbesc să iasă. Unul dintre ei își trage pripit fermoarul de la pantaloni.

Sunt oameni și probabil nu se vor întreba de ce îi dă afară un înger din baie.

Raffe stă lângă ușă și se uită țintă la albinos, care îl țintuiește, la rândul lui, cu privirea din oglinda de deasupra chiuvetei. Acesta pare precaut.

— Salut, Iosia, spune Raffe.

Ochii sângerii ai lui Iosia se îngustează, îl privește îndârjit pe Raffe.

Apoi ochii se cască a șoc și recunoaștere.

Se întoarce cu fața către Raffe. Neîncrederea se războiește cu nedumerirea, bucuria și panica. Habar nu aveam că o persoană poate simți toate lucrurile astea simultan, cu atât mai puțin să le arate pe față.

Își stăpânește expresia, revenind la cea de răceală. Pare că nu-i este foarte ușor.

— Te cunosc, cumva? întreabă Iosia.

— Eu sunt, Iosia, zice Raffe și face un pas spre el.

Iosia se desprinde de lângă tejgheaua de marmură.

— Nu.

Scutură din cap cu ochii mari și evident îl recunoaște.

— Nu cred că te cunosc.

Raffe pare nedumerit.

— Ce se întâmplă, Iosia? Știu că a trecut mult timp…

— Mult timp?

Iosia râde într-un fel neplăcut și continuă să bată în retragere ca și când Raffe ar fi ciumat.

— Mda, ai putea spune asta.

Întinde buzele într-un zâmbet forțat, alb pe alb.

— Mult timp, da, asta e comic. Mda.

Raffe îl privește neabătut, ținându-și capul într-o parte.

— Uite, zice Iosia. Tre' să plec. Să nu… să nu ieși după mine, bine? Te rog. Te rog. Nu-mi permit să fiu văzut cu… străini.

Inspiră întretăiat și face un pas hotărât spre ușă.

Raffe îl oprește punându-i o palmă în piept.

— Nu mai suntem străini de când te-am scos din cartierul sclavilor și te-am antrenat să devii soldat.

Albinosul se ferește de atingerea lui Raffe ca și când l-ar arde.

— Asta a fost în altă viață, într-o altă lume.

Inspiră iarăși întretăiat.

Coboară glasul până la o șoaptă abia audibilă.

— Nu ar trebui să fii aici. E prea periculos pentru tine acum.

— Serios?

Raffe pare plictisit.

Iosia se întoarce și merge înapoi la tejghea.

— Multe lucruri s-au schimbat. Situația s-a complicat.

Cu toate că vocea lui nu mai e atât de tăioasă, nu pot să nu observ ca Iosia se îndepărtează cât poate de tare de Raffe.

— E așa complicată, încât să mă fi uitat chiar și oamenii mei?

Iosia intră într-o cabină și trage apa.

— O, nu te-a uitat nimeni.

Abia îi pot auzi cuvintele peste bolboroseala apei, așa că în mod sigur nimeni din afara toaletei nu aude nimic.

— Dimpotrivă. Ai devenit celebru în sălaș.

Intră în altă cabină și trage apa.

— Se desfășoară chiar și o campanie anti-Rafael.

Rafael? Se referă cumva la Raffe?

— De ce? Cine s-ar sinchisi pentru asta?

Albinosul ridică din umeri.

— Eu sunt doar un soldat. Mașinațiunile arhanghelilor mă depășesc. Dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul… acum, că Gabriel a fost doborât…

— Este un vid de putere. Cine este Mesagerul acum?

Iosia mai trage apa într-o cabină de toaletă.

— Nimeni. S-a instalat incertitudinea. L-am alege cu toții pe Mihai, dar el nu vrea. Lui îi place să fie general și nu renunță la statutul militar. Uriel, pe de altă parte, își dorește funcția atât de tare, că s-ar face luntre și punte numai să obțină susținerea majoritară de care are nevoie.

— Asta explică petrecerea perpetuă și prezența femeilor. Periculos drum a ales.

— Între timp, niciunul dintre noi nu știe ce Dumnezeu se întâmplă sau de ce naiba suntem aici. Ca de obicei, Gabriel nu ne-a spus nimic. Mai știi cât de mult îi plăcea să fie misterios. Ne transmitea doar ce era necesar și chiar și atunci erai norocos dacă scoteai de la el ceva ce să nu fie complet criptic.

Raffe încuviințează din cap.

— Și ce-l împiedică pe Uriel să primească susținerea necesară?

Albinosul mai trage apa la o toaletă. Și, deși năvala apei este răsunătoare, doar arată cu degetul spre Raffe și spune fără sunet *tu.*

Raffe își arcuiește o sprânceană.

— Sigur, zice Iosia. Sunt cei cărora nu le place ideea ca Uriel să devină Mesager din cauza legăturii lui prea strânse cu Iadul. El ne spune mereu că vizitarea Gheenei face parte din sarcinile lui de serviciu, dar cine știe ce se întâmplă acolo jos? Știi la ce mă refer?

Iosia se duce înapoi la prima cabină pentru a umple toaleta cu tunetul altei revărsări de apă.

— Dar problema mai gravă pentru Uriel sunt oamenii tăi. Încăpățânați până la Dumnezeu și înapoi, toți, până la ultimul. Sunt așa supărați că i-ai abandonat, că te-ar rupe bucăți cu mâinile lor, dar nu vor lăsa unul din afară să o facă. Ei spun că toți arhanghelii care au supraviețuit trebuie să candideze pentru funcția de Mesager, inclusiv tu. Uriel nu a reușit să-i câștige de partea sa. Încă.

— Ei?

Iosia închide ochii cei roșii ca sângele.

— Știi că nu sunt în postura de a mă împotrivi, Rafael. N-am fost niciodată. Nu voi fi niciodată. Voi avea noroc dacă, până la sfârșit, nu voi ajunge să spăl vase. Abia rezist ca parte din grup, și așa.

Scuipă aceste cuvinte cu necuprinsă frustrare.

— Ce se spune despre mine?
Vocea lui Iosia devine blândă ca și când s-ar feri să fie purtătorul unei vești așa rele.
— Că niciun înger n-ar putea rezista să fie singur atâta timp. Că, dacă nu te-ai întors la noi deja, înseamnă doar că ești mort. Sau că te-ai aliat cu dușmanul.
— Că am căzut? întreabă Raffe.
Strânge din dinți și un mușchi din bărbie începe să pulseze.
— Sunt zvonuri că ai comis același păcat ca Păzitorii. Că nu te-ai întors pentru că nu ți se dă voie să te întorci. Că ai fugit cu inteligență de umilire și de chinul veșnic prin inventarea unei povești despre cruțarea Păzitorilor de durerea de a-și vâna propriii copii. Că toți Nefilimii care colindă Pământul sunt dovada faptului că nici măcar nu ai încercat.
— Ce Nefilimi?
— Vorbești serios?
Iosia se uită la Raffe ca la un smintit.
— Sunt peste tot. Oamenii sunt îngroziți să iasă noaptea din casă. Toți servitorii povestesc că au văzut corpuri pe jumătate mâncate sau că grupul lor a fost atacat de Nefilimi.
Raffe clipește, are nevoie de o secundă ca să înțeleagă ce spune Iosia.
— Aceia nu sunt Nefilimi. Nu seamănă deloc cu Nefilimii.
— Scot sunete ca Nefilimii. Se hrănesc ca Nefilimii. Terorizează ca Nefilimii. Tu și Păzitorii sunteți singurii în viață care știți cum ar trebui să arate. Și nu sunteți tocmai niște martori credibili.
— Am văzut ființele astea și nu sunt Nefilimi.
— Orice ar fi, îți jur că ți-ar fi mai ușor să îi vânezi până la ultimul decât să convingi masele că nu sunt Nefilimi. Ce altceva ar putea să fie?
Raffe îmi aruncă o privire pe furiș. Când răspunde, ține ochii în podea.
— Nu am nicio idee. Noi i-am numit „demoni pitici”.
— Noi?
Iosia se uită la mine și eu încerc să devin invizibilă lângă ușă.
— Tu și Fiica ta a Omului?
Vocea lui e parțial acuzatoare, parțial dezaprobatoare.

— Nu-i cum crezi. Iisuse, Iosia. Haide. Știi că aș fi ultimul care să facă asta, nu după ce s-a întâmplat cu Păzitorii mei, ca să nu mai zic de soțiile lor.

Raffe pășește pe dalele de marmură, măcinat de frustrare.

— În plus, acesta este ultimul loc unde să-mi arunci acuzația asta.

— Din câte știu, nimeni nu a întrecut limita aici, zice Iosia. Unii dintre băieți spun că au făcut-o, dar sunt aceiași care spun că în zilele lor de glorie au ucis dragoni, cu mâinile și cu aripile legate la spate, ca să fie o luptă corectă.

Albinosul trage apa iarăși în cabina următoare.

— Ție, pe de altă parte, ție îți va fi mai greu să convingi oamenii de... știi tu. (Se uită la mine.) Trebuie să respingi propaganda împotriva ta cu propria campanie înainte de a încerca orice fel de revenire. Altfel, ai putea fi întâmpinat de o mulțime pusă pe linșat. Așa că îți sugerez să pleci pe prima ieșire.

— Nu pot. Am nevoie de un chirurg.

Iosia ridică din sprâncenele albe a mirare.

— Pentru ce?

Raffe se uită drept în ochii sângerii ai lui Iosia. Nu vrea să o spună cu voce tare. Haide, Raffe. Nu avem timp pentru delicatețuri psihologice. Știu că sunt nesimțitoare, dar cineva ar putea intra pe ușa aceea în orice clipă și nici nu am ajuns să întrebăm măcar despre Paige. Sunt pe cale să deschid gura ca să spun ceva, când Raffe vorbește:

— Mi-au fost retezate aripile.

Acum, e rândul lui Iosia să se holbeze la Raffe.

— Retezate, cum?

— Retezate.

Chipul albinosului e transformat de șoc și groază. E ciudat să vezi doi ochi atât de fioroși umplându-se de milă. O reacție mai înțelegătoare nu ar fi obținut Raffe nici dacă i-ai fi spus că a fost castrat. Iosia deschide gura să spună ceva, apoi o închide ca și când ar fi decis că-i un lucru prostesc. Se uită la sacoul lui Raffe prin care se ițesc aripile, apoi înapoi la fața lui.

— Am nevoie de cineva care să mi le coasă la loc. Cineva suficient de bun ca să le pot folosi din nou.

Iosia se întoarce cu spatele la Raffe și se sprijină de chiuvetă.

— Eu nu te pot ajuta.

În vocea lui se simte îndoiala.

— Nu trebuie decât să te interesezi, să faci prezentările.

— Rafael, numai medicul-șef poate face operații aici.

— Grozav. Asta înseamnă că misiunea ta e simplă.

— Medicul-șef este Lailah.

Raffe se uită la Iosia ca și când ar spera că nu a auzit bine.

— Ea este singura care o poate face?

— Da.

Raffe își trece mâna prin păr, părând că ar vrea să și-l smulgă.

— Tu mai ești…?

— Da, spune Iosia fără chef, aproape rușinat.

— O poți convinge să o facă?

— Știi că nu îmi permit să-mi pun grumazul la bătaie.

Albinosul începe să se plimbe evident agitat.

— Nu ți-aș cere dacă aș avea altă variantă.

— Dar ai altă variantă. *Ei* au doctori.

— Asta nu e o variantă, Iosia. Mă ajuți?

Iosia suspină apăsat, regretând în mod clar ce urmează să spună.

— Să văd ce pot să fac. Ascunde-te într-o cameră. Te voi găsi în vreo două ore.

Raffe dă din cap afirmativ. Iosia se întoarce ca să plece. Eu deschid gura să spun ceva, îngrijorată că Raffe a uitat de sora mea.

— Iosia, zice Raffe înainte să-mi rostesc întrebarea. Ce știi despre copiii care sunt răpiți de la oameni?

Iosia se oprește în drum spre ușă. Fața sa, văzută din profil, e încremenită. Prea încremenită.

— Ce copii?

— Cred că știi ce copii. Nu trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Vreau doar să știu unde sunt ținuți.

— Nu știu nimic despre asta.

Încă nu s-a uitat la noi. Stă înlemnit din profil, vorbește către ușă.

Zgomotul de dincolo de ușă se furișează înăuntru. Zumzetul petrecerii se sparge în frânturi de conversație când un cuplu de oameni se apropie de toaletă, apoi se scufundă în larma generală când ei părăsesc zona. Anunțul pus acolo se pare că oprește eficient accesul.

— Bine, zice Raffe. Ne vedem în vreo două ore.

Iosia împinge ușa cu aerul că abia așteaptă să iasă de acolo.

32.

Tot ce am auzit mă amețește. Nici măcar îngerii nu știu de ce sunt aici. Asta înseamnă că mai pot fi convinși să plece? Ar putea Raffe să fie cheia izbucnirii unui război civil între îngeri? Îmi forțez mintea ca să pricep strategiile politice îngerești și oportunitățile pe care acestea le-ar putea oferi.

Însă îmi pun în frâu gândurile. Pentru că nimic din toate asta nu mă va ajuta să o găsesc pe Paige.

— Ai vorbit cu el atâta timp și ai pus doar o întrebare despre sora mea? îl mustru. El știe ceva.

— Doar cât să fie precaut.

— De unde știi? Nici nu l-ai forțat să-ți dea informații.

— Îl cunosc. L-a speriat ceva. Pe moment, nu va spune mai mult. Iar dacă îi forțez mâna, chiar nu va mai spune nimic.

— Nu crezi că e implicat?

— În răpirea copiilor? Nu e stilul lui. Nu te îngrijora. Între îngeri e aproape imposibil să ții un secret. Vom găsi pe cineva dispus să vorbească.

Pornește spre ieșire.

— Chiar ești arhanghel? șoptesc.

Îmi aruncă un surâs șăgalnic.

— Ești impresionată?

— Nu, mint. Dar am câteva plângeri de făcut la adresa personalului tău.

— Vorbește cu secretara.

Ies după el țintuindu-l cu o privire ucigătoare.

•

Imediat ce trecem de ușile duble ale clubului, ne găsim afară, în căldura zăpușitoare și zgomotul asurzitor. Străbatem foaierul răcoros de marmură către un rând de lifturi. Alegem calea lungă prin încăpere, mergem pe lângă pereți, unde umbrele sunt mai adânci.

Raffe se oprește puțin la tejgheaua de recepție. În spatele ei stă un servitor blond îmbrăcat la costum, asemănător cu un robot, de parcă ar fi cu mintea în altă parte, asta până ne

apropiem de el. Atunci, chipul i se animă, peste el coboară masca profesională a afabilității.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

De aproape, zâmbetul lui pare puțin rigid. Ochii, deși umili când îl privește pe Raffe, se răcesc când se uită la mine. Bravo lui. Nu-i place să lucreze pentru îngeri și-i plac și mai puțin oamenii care se gudură pe lângă ei.

— Dă-mi o cameră.

Nivelul de aroganță al lui Raffe este acordat la maximum. Stă drept de spate, cât e de mare, și, vorbind, nu se sinchisește să facă altceva decât să se uite vag la om. Fie vrea ca funcționarul să fie destul de intimidat ca să nu pună întrebări, fie toți îngerii se comportă așa față de oameni, și Raffe nu vrea să fie ținut minte ca o excepție. Bănuiesc că amândouă.

— Etajele superioare sunt ocupate complet, domnule. Ceva mai jos ar fi bine?

Raffe oftează ca și când asta l-ar deranja.

— Fie.

Funcționarul îmi aruncă o privire, apoi mâzgălește ceva într-un registru vechi. Îi înmânează lui Raffe o cheie și spune că e de la camera 1712. Vreau să mai cer una pentru mine, dar mă răzgândesc și nu deschid gura. Judecând după femeile care încearcă să găsească un înger care să le introducă în clădire, presupun că singurii oameni care au voie să se plimbe de capul lor sunt servitorii. Așa că varianta de a cere o cameră doar pentru mine cade.

Funcționarul mă privește și spune:

— Puteți urca cu liftul, domnișoară. Aici avem curent fără întreruperi. Singurul motiv pentru care folosim chei în locul cardurilor electronice este preferința stăpânilor.

Chiar i-a numit pe îngeri „stăpâni”? Îmi îngheață degetele la acest gând. În ciuda hotărârii de a o lua pe Paige și-a o șterge naibii de aici, nu pot să nu mă întreb dacă nu pot să fac ceva pentru a da de pământ cu ticăloșii ăștia.

E adevărat că mă uluiește faptul că ei controlează ceea ce odinioară a fost lumea noastră. Pot alimenta cu electricitate becurile și lifturile și pot asigura o aprovizionare continuă cu alimente rafinate. Presupun că poate fi magie. Asta pare o explicație la fel de bună ca oricare în zilele astea. Dar nu sunt

încă pregătită să arunc la coș secole de progres științific și să încep să gândesc ca un țăran din Evul Mediu.

Mă întreb dacă peste o generație oamenii vor presupune că totul în această clădire funcționează pe bază de magie. Strâng din dinți la acest gând. La asta au reușit să ne reducă îngerii.

Arunc o privire la profilul perfect reliefat al lui Raffe. Niciun om nu ar putea arăta așa bine. Un lucru în plus care să-mi amintească faptul că nu e unul dintre noi.

Când îmi feresc privirea, zăresc în treacăt chipul funcționarului. Ochii lui se înseninează doar cât să îmi dea de știre că aprobă expresia oțărâtă de pe chipul meu când îl privesc pe Raffe. Revenind la o expresie de politețe profesionist șlefuită, îi spune lui Raffe să îl sune dacă are nevoie de ceva.

Holul scurt cu lifturi duce spre o zonă mare, deschisă. După ce apăs butonul liftului, arunc o ocheadă acolo. Deasupra mea sunt rânduri după rânduri de balcoane care urcă hăt până la tavanul boltit de sticlă.

Sus zboară în cerc îngeri, fac salturi scurte de la un etaj la altul. Un inel exterior de îngeri urcă în spirală în vreme ce un inel interior de îngeri coboară în spirală.

Presupun că procedează așa pentru a evita coliziunile, se deplasează după un tipar asemănător cu cel al traficului uman, organizat, văzut din aer. Dar, în ciuda intențiilor practice, efectul general este al unei desfășurări impresionante de corpuri celeste înscrise într-un balet aerian atent coregrafiat. Dacă Michelangelo ar asista la acest spectacol la lumina zilei, cu razele de soare filtrându-se prin domul de sticlă, ar cădea în genunchi și-ar picta până la orbire.

Se aude un piuit și ușile liftului se deschid, iar eu îmi desprind ochii de la splendoarea de deasupra.

Raffe stă lângă mine și își privește semenii zburând. Înainte să își ascundă ochii, zăresc în ei ceva ce ar putea fi disperare.

Sau dor.

Refuz să îmi fie milă de el. Refuz să simt orice pentru el, în afară de furie și ură pentru lucrurile pe care semenii lui le-au făcut semenilor mei.

Însă ura nu apare.

În schimb, în mine se insinuează compasiunea. Oricât de diferiți am fi, suntem în multe feluri spirite pereche. Suntem doar două persoane care se străduiesc să își refacă viața.

Dar apoi îmi amintesc că el nu este, de fapt, deloc o persoană.

Pășesc înăuntrul liftului. Are oglindă, lambriuri de lemn și covor roșu, ca orice lift dintr-un hotel de lux care se respectă. Ușile încep să se închidă și Raffe e încă afară, întinde mâna ca să le oprească.

— Ce este?

Se uită în jur cu reținere.

— Îngerii nu urcă în lifturi.

Sigur că da; ei zboară până la etajul dorit. Îl apuc în joacă de încheieturile mâinilor și-l răsucesc, chicotind ca să mă audă oricine ar putea fi atent la noi. Apoi, îl trag în pași de dans în lift.

Apăs butonul pentru etajul șaptesprezece. Mi se întoarce stomacul de la mișcarea liftului, dar și de la gândul că s-ar putea să trebuiască să evadez dintr-un loc aflat la așa mare înălțime. Nici Raffe nu pare foarte în apele sale. Presupun că un lift ar putea semăna cu un sicriu de oțel pentru cineva obișnuit să zboare liber pe cer.

Când se deschide ușa, pășește repede afară. Din câte se pare, nevoia de a ieși din cușca aceea ca un coșciug e mai mare decât problema de-a fi văzut ieșind dintr-un lift.

Camera se dovedește a fi un apartament în toată puterea cuvântului, cu dormitor, sufragerie și bar. Totul e din marmură și piele moale, covorul e pufos și geamurile, panoramice. Cu două luni în urmă, priveliștea ar fi fost răpitoare. San Francisco în toată gloria.

Acum, imaginea dezastrului carbonizat mă face să îmi dea lacrimile.

Merg spre fereastră ca o somnambulă. Mă sprijin de sticla rece cu fruntea și palmele, la fel cum m-aș sprijini de lespedea funerară a tatei.

Colinele arse sunt pline de clădiri povârnite, ca niște dinți stricați înfipți într-un maxilar carbonizat. Haght-Ashbur, Mission, North Beach, South of Market, Parcul Golden Gate, toate au dispărut. Ceva se rupe în adâncul meu, ca sticla spartă sub picior.

Ici și colo, vălătuci de fum negru se întind spre cer aidoma degetelor unui om care se îneacă și mai face o ultimă încercare de a se salva.

Totuși, sunt zone care nu par arse complet, zone care ar putea adăposti comunități restrânse de cartier. San Francisco este cunoscut pentru cartierele sale. E posibil ca unele să fi supraviețuit atacului asteroizilor, incendiilor, raidurilor și bolii?

Raffe închide draperiile pe după mine.

— Nu știu de ce le-au lăsat deschise.

Eu știu. Menajerele sunt oameni. Vor să saboteze această iluzie a civilizației. Vor să se asigure că nimeni nu va uita vreodată ce au făcut îngerii. Și eu aș fi lăsat draperiile deschise.

Pe când mă desprind de la fereastră, Raffe tocmai pune receptorul în furcă. Are umerii prăbușiți, pare că în sfârșit l-a prins oboseala din urmă.

— De ce nu te duci la duș? Am comandat ceva de mâncare.

— Room service? Chiar e aievea locul ăsta? Acum e iadul pe Pământ și voi comandați mâncare prin room service?

— Vrei să mănânci sau nu?

Ridic din umeri.

— Păi, vreau.

Nici măcar nu mă simt rușinată de dubla măsură. Cine știe când voi mai pune ceva în gură?

— Și sora mea?

— La timpul cuvenit.

— Nu am timp și nici ea nu are.

Și nici tu. Cât timp mai avem până ce luptătorii pentru libertate vor ataca sălașul?

Oricât aș vrea ca Rezistența să lovească tagma îngerilor cât va putea de tare, gândul că Raffe ar putea fi prins în atac îmi întoarce stomacul pe dos. Sunt tentată să îi spun despre prezența aici a luptătorilor din Rezistență, dar îmi reprim gândul imediat. Mă îndoiesc că ar sta cu mâinile în sân și n-ar declanșa alarma printre ai săi, cum n-aș sta nici eu dacă aș ști că îngerii urmează să atace tabăra Rezistentei.

— Bine, domnișoară Timpul e Scurt, unde ai vrea să căutăm prima dată? Să începem cu etajul opt sau cu douăzeci și unu? Ce spui de acoperiș ori de garaj? Poate îl întrebi pe funcționarul de la recepție unde o țin. În acest district sunt și alte clădiri intacte. Poate ar trebui să începem cu una dintre ele. Ce crezi?

Sunt îngrozită să descopăr că hotărârea mea se topește în lacrimi. Țin ochii larg deschiși ca să-i împiedic să coboare în pământ. Refuz să plâng în fața lui Raffe.

Vocea lui devine mai blândă.

— Va fi nevoie de timp pentru a o găsi, Penryn. Dacă vom fi curați, vom fi mai greu de remarcat, iar dacă vom fi sătui vom avea mai multă forță să o căutăm. Dacă nu îți place, ușa este acolo. Eu voi face duș și voi mânca până cauți tu.

Pornește spre toaletă.

Oftez.

— Fie.

I-o iau înainte spre baie, înfigându-mi tocurile în covor la fiecare pas.

— Fac eu duș prima.

Am totuși prezența de spirit să nu trântesc ușa după mine.

Toaleta este o afirmare mută a luxului îmbrăcat în piatră fosilă și alamă. Jur că e mai mare decât fosta mea casă. Stau sub jetul fierbinte de apă și las mizeria să se scurgă de pe mine. Niciodată nu am crezut că un duș fierbinte și spălarea părului pot fi un lux atât de mare.

În lungile minute sub biciul apei, aproape că pot uita cât de mult s-a schimbat lumea și mă pot preface că am câștigat la loterie și că stau peste noapte într-un penthouse din oraș. Gândul nu îmi aduce la fel de multă alinare ca amintirea vieții în căsuța noastră de suburbie dinainte să ne mutăm. Pe-atunci, tata încă se mai îngrijea de noi și Paige nu-și pierduse încă picioarele.

Mă învelesc într-un prosop pufos mare aproape cât o pătură. Din lipsă de altceva mai bun, îmi trag pe mine tot rochia mulată, dar decid că pantofii cu toc cui pot rămâne în colț până ce voi avea nevoie de ei.

Când ies din baie, văd pe masă o tavă cu mâncare. Dau fuga la ea și ridic capacul boltit. Costițe dezosate scufundate în sos, spanac pasat, piure de cartofi și o felie generoasă de tort de ciocolată. Mirosul aproape că mă face să leșin de plăcere.

Mușc mai întâi și mă așez mestecând. Probabil că mâncarea asta are un conținut uluitor de mare de grăsimi. În zilele de altă dată, aș fi încercat să nu mă apropii de ea, decât poate de tortul de ciocolată, dar în lumea hranei de pisici și a tăițeilor uscați, mi-aș da viața pentru masa asta. E cea mai bună mâncare din câte îmi amintesc că am avut vreodată în față.

— Te rog să nu aștepți după mine, zice Raffe uitându-se cum mă îndop. În drum spre baie, mușcă din tort.

— Nu-ți face griji, bolborosesc după el cu gura plină.

Pe când se întoarce, am înfulecat toată mâncarea ce-mi revine și mă abțin cu greu să nu fur și dintr-a lui. Îmi smulg ochii de la festin ca să mă uit la el.

Imediat ce îl văd, uit complet de mâncare.

Stă în pragul băii și aburii plutesc languros în jurul său, e gol cu excepția unui prosop strâns lejer în jurul șoldurilor. Picături de apă stau agățate de pielea lui ca diamantele într-un vis. Efectul combinat al luminii blânde venind din spate și aburii care îi învăluie șerpește mușchii creează impresia unui zeu mitologic al apei venit să ne viziteze lumea.

— Să știi că poți mânca tot, spune.

Clipesc de câteva ori, încerc să înțeleg ce zice.

— M-am gândit că ar fi bine să ne ghiftuim cât mai putem.

Se aude o bătaie în ușă.

— Asta e comanda mea.

Pornește spre living.

A spus că ambele porții din fața mea îmi aparțin. Corect. Sigur că el ar vrea să aibă mâncarea caldă. De ce să o lase să se răcească până face duș? Așa că probabil a comandat pentru mine, apoi pentru el cu puțin înainte să intre la duș. Desigur.

Îmi întorc atenția la mâncare și încerc să îmi amintesc cât de mult am râvnit la ea cu doar o clipă în urmă. Mâncare. Așa-i, mâncare. Vâr în gură o bucată mare din costiță. Sosul cremos amintește tandru de trufandalele pe care odinioară le luam de-a gata.

Mă duc în living și vorbesc cu gura plină.

— Ești un geniu fiindcă ai comandat așa multă…

Albinosul, Iosia, intră în încăpere alături de cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea. În sfârșit am ocazia să văd de aproape o femeie înger. Trăsăturile ei sunt atât de fine și de delicate, că-mi este imposibil să nu mă holbez. Arată ca și când ea ar fi inspirația pentru Venus, Zeița Iubirii. Părul lung până la brâu scânteiază în lumină când se mișcă, asortându-se cu penele aurii de pe aripi.

Ochii ei albastru-pal ar fi imaginea perfectă a inocenței și a tuturor lucrurilor frumoase, doar că în spatele lor pândește ceva. Ceva ce sugerează că ea ar trebui să fie pretendentul principal pentru funcția supremă.

Ochii aceia mă evaluează de sus până jos, de la părul ud și sârmos și până la degetele picioarelor mele goale.

Îmi dau seama că am exagerat cu entuziasmul când mi-am îndesat bucata de carne în gură. Am obrajii umflați și abia îmi pot ține buzele lipite în timp ce mestec cât pot de repede. Carnea nu poate fi înghițită nemestecată. Nici părul nu mi l-am pieptănat, de fapt, nici nu l-am uscat, ci m-am năpustit asupra mâncării, așa încât acum atârnă greu și picură pe rochia mea roșie. Ochii ei arieni văd toate astea și mă judecă.

Raffe îmi aruncă o privire și își atinge obrazul cu degetul. Îmi dau cu mâna peste față. Când o privesc, e mânjită cu sos de carne. Grozav.

Femeia întoarce ochii spre Raffe. Am fost trecută la index. Se uită lung și la el, cum bea seminud, la umerii musculoși, la părul ud. Se întoarce scurt spre mine, acuzator.

Se apropie de Raffe și își lasă degetele să alunece în jos pe pieptul lui strălucitor.

— Deci, chiar ești tu.

Are vocea catifelată ca un shake de înghețată. Un shake care ascunde cioburi de sticlă.

— Unde ai fost atâta timp, Raffe? Și ce ai făcut ca să meriți să-ți fie retezate aripile?

— Le poți coase la loc, Lailah? întreabă Raffe neclintit.

— Drept la subiect, zice Lailah, îndreptându-se spre fereastra panoramică. Îți fac loc în programul meu aglomerat în ultima clipă și tu nici nu mă întrebi de sănătate?

— Nu am timp pentru jocuri. O poți face, da sau nu?

— Teoretic, da. Presupunând că toate astrele se vor alinia, desigur. Și sunt multe astre care trebuie să se alinieze pentru reușita asta. Dar întrebarea adevărată este: de ce aș face-o?

Dă draperiile deoparte, șocându-mi iarăși ochii cu imaginea panoramică a orașului distrus.

— După atâta timp, nu există deloc șansa să fi fost ispitit să treci de partea adversă? De ce să ajut un înger căzut?

Raffe se duce la tejghea, unde se află sabia sa. O scoate din teacă, reușind să facă asta într-un fel neamenințător, lucru destul de greu ținând seama de faptul că are tăiș dublu. O aruncă în aer și o prinde de mâner. O introduce înapoi în teacă în timp ce o țintuiește pe Lailah cu o privire interogativă.

Iosia încuviințează din cap.

— Bine. Sabia nu l-a respins.

— Nu înseamnă că nu o va face, zise Lailah. Uneori rămân loiale mai mult decât ar trebui. Nu înseamnă…

— Înseamnă tot ceea ce trebuie să însemne, spune Raffe.

— Nu am fost făcuți să fim singuri, ripostează Lailah. La fel cum nici lupii nu au fost făcuți să fie solitari. Niciun înger nu poate suporta o asemenea singurătate mult timp, nici măcar tu.

— Sabia mea nu m-a respins. Am terminat discuția.

Iosia își drege glasul.

— Apropo de aripile acelea?

Lailah îl săgetează pe Raffe cu privirea.

— Nu am amintiri plăcute legate de tine, Raffe, în caz că ai uitat. După atâta timp, apari iarăși în viața mea fără nicio veste. Și îmi dai comenzi. Mă insulți etalându-ți jucăria umană în fața mea. De ce să fac asta pentru tine în loc să dau alarma și să-i anunț pe toți că ai avut tupeul să te întorci?

— Lailah, spune Iosia cu nervozitate. Vor ști că eu l-am ajutat.

— Nu te-aș amesteca în povestea asta, Iosia, spune Lailah. Ei, Raffe? Nu te aperi? Nu implori? Nu mă flatezi?

— Ce vrei? întreabă Raffe. Spune care-i prețul.

Sunt așa obișnuită ca el să domine situația, așa obișnuită cu mândria și controlul său, încât îmi e greu să îl văd în starea aceasta. Încordat și sub puterea cuiva care se comportă ca o iubită disprețuită. Cine spune că ființele celeste nu pot fi meschine?

Ochii ei alunecă spre mine de parcă ar vrea să spună că prețul este viața mea. Apoi se uită înapoi la Raffe, cântărindu-și opțiunile. Cineva bate la ușă.

Lailah se crispează, panicată. Iosia arată de parcă tocmai ar fi fost condamnat să ardă în Iad.

— E doar mâncarea mea, spune Raffe.

Deschide ușa înainte ca ceilalți să se poată ascunde.

În prag stă Soc-Smoc, cu un aer profesional și detașat, deși ne vede pe toți din prima. Încă poartă livreaua de valet, cea cu sacou lung și mănuși albe. Lângă el este un cărucior pe care se află o tavă cu capac boltit de argint și tacâmuri așezate pe un șervet împăturit. Încăperea se umple din nou cu mirosuri de carne caldă și legume proaspete.

— Unde doriți să o pun, domnule? întreabă Soc-Smoc. Nu trădează niciun semn de recunoaștere, nu pare să bage în seamă faptul că Raffe este aproape gol.

— O iau eu.

Raffe preia tava. Nici el nu dă semne de recunoaștere. Poate că Raffe nici nu i-a remarcat pe gemeni în tabără. Pe de altă parte, fără îndoială că gemenii l-au remarcat pe Raffe.

Când ușa se închide, Soc-Smoc se înclină, dar ochii lui nu se desprind nicio clipă de la scena din odaie. Sunt sigură că memorează fiecare detaliu, fiecare chip.

Raffe nu se întoarce cu spatele la el ca să-și arate cicatricele, așa că Soc-Smoc ar putea să îl creadă mai departe om. Deși mă întreb dacă l-a văzut pe Raffe la club cu aripile expuse prin tăieturile din sacou. Oricum ar fi, oamenii lui Obi nu pot fi fericiți că cei doi „oaspeți” evadați din tabăra lor au ajuns în compania îngerilor, în sălaș. Mă întreb dacă ar fi să deschidă Raffe brusc ușa acum, l-ar găsi pe Soc-Smoc cu urechea lipită de ea?

Lailah se relaxează puțin și se așază pe un scaun de piele, ca o regină care-și ocupă tronul.

— Apari neinvitat, ne mănânci mâncarea, te faci comod în locul nostru ca un șobolan și ai tupeul să mai ceri ajutor?

Am vrut să-mi țin gura. Să-și primească înapoi aripile e la fel de important pentru Raffe cum este să o salvez pe Paige pentru mine. Dar să o văd cum se tolănește în fața vederii panoramice a orașului distrus e prea mult pentru mine.

— Nu e mâncarea voastră și nici hotelul nu-i al vostru.

Scuip cuvintele de-a dreptul.

— Penryn, zice Raffe pe un ton de avertizare în timp ce pune tava pe bar.

— Și nu ne insulta șobolanii.

Strâng tare pumnii și simt urmele unghiilor în palme.

— Au dreptul să fie aici. Spre deosebire de voi.

Tensiunea e așa sufocantă, încât mă mir că mai pot respira. Este foarte posibil să fi sabotat șansele lui Raffe de a-și primi aripile înapoi. Ariana pare că e pregătită să mă rupă în două.

— Bine, spune Iosia pe un ton liniștitor. Să ne calmăm puțin și să ne concentrăm asupra a ceea ce este important.

Dintre toți, el arată cel mai cu adevărat malefic, cu ochii sângerii și tot restul de-un alb nenatural. Însă aspectul nu este tot.

— Lui Raffe îi trebuie aripile înapoi. Acum, e nevoie doar să aflăm cu ce se poate alege Frumoasa Lailah din treaba asta și toți vom fi fericiți. Doar asta contează, nu?

Se uită la fiecare dintre noi în parte. Vreau să îi spun că eu nu voi fi fericită, dar am spus deja destule.

— Grozav, deci Lailah, spune Iosia. Ce putem face ca să fii fericită?

Lailah clipește afectat.

— O să mă gândesc eu la ceva.

Nu am nicio îndoială că știe deja prețul. De ce face pe prețioasa?

— Vino în laboratorul meu peste o oră. Am nevoie de ora asta ca să mă pregătesc. Am nevoie de aripi acum.

Raffe ezită ca un om pe cale să semneze o înțelegere cu diavolul. După care se duce înapoi în dormitor, lăsându-mă sub privirile lui Lailah și Iosia.

La naiba cu asta! Mă duc după Raffe. Îl găsesc în baie, înfășoară aripile în prosoape.

— Nu am încredere în ea, spun.

— Te pot auzi.

— Nu-mi pasă.

Mă sprijin de canatul ușii.

— Ai o idee mai bună?

— Și dacă îți ia aripile și pleacă?

— Mă voi preocupa de asta atunci.

Pune o aripă deoparte și începe să o înfășoare pe cealaltă într-un prosop identic, mare cât un cearșaf.

— Atunci nu vei mai avea niciun atu.

— Nici acum nu am.

— Ai aripile.

— Și ce să fac cu ele, Penryn? Să le pun pe perete? Îmi sunt inutile, dacă nu mi le coase înapoi pe spate.

Raffe netezește cu palma cele două legături care conțin aripile. Închide ochii.

Mă simt ca o ticăloasă. Fără îndoială că este un moment greu pentru el, nu e nevoie să îi adâncesc eu îndoielile.

Iese pe ușă, alunecând pe lângă mine. Eu rămân în baie până ce aud ușa din față închizându-se după cei doi îngeri.

33.

Mă uit țintă la geamurile întunecate care dau spre orașul ars.

— Vorbește-mi despre Mesager.

E prima dată când am ocazia de a încerca să pricep ceva din discuția de mai devreme cu Iosia.

— Dumnezeu îi dă ordinele lui Gabriel. El este Mesagerul. Apoi Gabriel ne spune celorlalți ce vrea Dumnezeu.

Raffe ia o lingură plină de piure de cartofi reîncălzit.

— În orice caz, așa e în teorie.

— Iar Dumnezeu nu vorbește cu niciun alt înger?

— În mod sigur, nu cu mine.

Raffe taie o bucată de friptură în sânge.

— Pe de altă parte, eu nu am fost foarte popular în ultimul timp.

— Ție nu ți-a vorbit niciodată?

— Nu. Și mă îndoiesc că o va face vreodată.

— Dar din ce a spus Iosia părea că tu ai putea fi următorul Mesager.

— Mda, dar nu crezi că asta ar fi cea mai mare glumă? Nu e imposibil, totuși. Teoretic vorbind, sunt în baza de selecție.

— De ce ar fi o glumă?

— Pentru că, domnișoară curioasă, eu sunt agnostic.

Am avut o mulțime de surprize în ultimele două luni, dar aceasta aproape mă dă pe spate.

— Ești… agnostic?

Caut la el semne că glumește.

— Adică nu ești convins de existența lui Dumnezeu?

E cât se poate de serios.

— Cum e posibil așa ceva? Doar ești înger, pentru numele lui Dumnezeu!

— Și?

— Și ești o creatură a lui Dumnezeu. El te-a creat.

— Se presupune că v-a creat și pe voi. Nu sunt unii dintre voi nesiguri de existența lui Dumnezeu?

— Păi, da, dar cu noi nu vorbește. Adică, cu mine nu vorbește.

Îmi vine în gând mama.

— Bine, recunosc că sunt unii oameni care susțin că vorbesc cu Dumnezeu sau viceversa. Dar cum ar trebui să știu eu dacă asta e adevărat?

Mama nici măcar nu vorbește cu Dumnezeu în engleză, ci într-o limbă născocită de ea, pe care doar ea o pricepe. Credința ei religioasă e fanatică. Mai exact, credința ei în diavol este fanatică.

Eu? Nici măcar acum, cu îngerii ăștia și toate celelalte, tot nu pot să cred în Dumnezeul ei. Deși recunosc că noaptea târziu îl aud cumva pe Diavolul ei. Una peste alta, presupun că asta tot agnostică înseamnă că sunt. Din câte se știe, îngerii aceștia ar putea să fie doar o specie extraterestră venită dintr-o altă lume care încearcă să ne păcălească să ne predăm fără a opune rezistență. Nu știu și mă aștept să nu știu niciodată nimic despre Dumnezeu, îngeri sau majoritatea întrebărilor vieții. Și am acceptat asta.

Dar acum am găsit un înger agnostic.

— Îmi dai dureri de cap.

Mă așez la masă.

— Cuvântul Mesagerului este acceptat drept cuvânt al lui Dumnezeu. Îl respectăm. Așa am făcut mereu. Dacă fiecare dintre noi crede sau nu în el… dacă Mesagerul însuși crede sau nu în el… asta e altă poveste.

— Așadar, dacă următorul Mesager spune să exterminați toți oamenii rămași doar pentru că așa are el chef, atunci îngerii s-ar supune?

— Fără întrebări.

Începe să roadă ultima bucată de friptură.

Încep să rumeg ideea aceasta în vreme ce Raffe se ridică pentru a se pregăti de intervenția chirurgicală.

Își ia rucsacul. E învelit în prosoape albe pentru a da impresia că aripile sunt adunate sub sacou.

Mă ridic ca să îl ajut să își ajusteze haina.

— Nu vei trezi bănuieli cu asta?

— Unde merg eu nu vor fi mulți martori.

Se duce la ușa din față și se oprește.

— Dacă nu mă întorc până în zori, caută-l pe Iosia. Te va ajuta el să ieși din sălaș.

Ceva tare mi se strânge vârtos în piept.

Nici măcar nu știu unde se duce. Probabil la un felcer de pe o alee dosnică unde se lucrează cu ustensile murdare într-o lumină săracă.

— Stai.

Arăt spre sabia de pe tejghea.

— Cum rămâne cu ea?

— Nu-i vor plăcea toate bisturiele și acele care mă vor înconjura. Nu mă poate ajuta pe masa de operație.

Mi se strânge stomacul la gândul că el va sta întins, neajutorat, pe o masă, înconjurat de îngeri ostili. Ca să nu mai zic despre posibilitatea unui atac al Rezistenței în timpul operației.

Să îl avertizez?

Și să risc să-și anunțe semenii? Vechii săi prieteni și soldați loiali?

Ce ar face, dacă ar ști, totuși? Ar anula operația și ar renunța la singura speranță de a-și recupera aripile? Nicio șansă.

Raffe iese pe ușă fără o vorbă de avertizare din partea mea.

34.

Nu știu ce să fac, așa că mă plimb fără țintă.

Sunt prea ambalată ca să gândesc limpede. Mintea îmi e o încâlceală de gânduri: ce s-o fi întâmplând cu Paige, cu mama, cu Raffe și cu luptătorii pentru libertate?

Pentru cât timp pot să mănânc și să dorm și să mă odihnesc în lux în vreme ce Paige este undeva în apropiere? În ritmul ăsta, ar putea trece săptămâni până să aflăm un indiciu legat de ea. Îmi doresc doar să fie ceva ce să pot face în loc de a aștepta aici neputincioasă până ce Raffe își face operația.

Din ce am văzut, oamenii nu au voie nicăieri în sălaș fără a fi însoțiți de un înger.

Decât dacă sunt servitori...

Înlătur gândurile aiuristice, printre care cum ar fi să atac un servitor de talia mea pentru a-i fura hainele. Asta poate că funcționează în filme, însă probabil că aș condamna pe cineva să moară de foame dacă este alungat din sălaș. N-oi fi fiind eu de acord cu faptul că oamenii lucrează pentru îngeri, însă cine sunt eu să judec modul în care alege cineva să supraviețuiască în timpul acestei crize?

Ridic receptorul și comand o sticlă de șampanie din meniul de room service. Mă gândesc să îl cer pe Soc-Smoc, dar hotărăsc să las asta în seama întâmplării, pentru moment.

În Lumea Dinainte, legea nici nu mi-ar permite să beau alcool, cu atât mai puțin să comand o sticlă de șampanie care să-mi fie adusă într-un apartament de hotel care costă o mie de dolari pe noapte. Pășesc apăsat, evaluând toate scenariile posibile. Tocmai când sunt convinsă că mai am puțin și voi face cărare în covor, cineva bate la ușă.

Te rog, te rog să fie Soc-Smoc.

Deschid ușa și văd în față o femeie cu față de șoricel. Ochii negri privesc intens de sub o chică de păr castaniu tapat. Sunt așa dezamăgită, că simt gustul metalic-înțepător al dezamăgirii pe limbă. Sunt așa frustrată că nu a venit Soc-Smoc, încât mă gândesc serios să o atac și să îi iau uniforma alb cu negru. Poartă o fustă lungă și neagră și o bluză albă, apretată, pe sub o

livrea neagră cu o croială care seamănă cu un frac pentru femei. E puțin mai mare decât mine, dar nu cu mult.

Deschid ușa și îi fac semn să intre. Se duce la măsuța pentru cafea și lasă tava jos.

— Ai familie? întreb.

Se întoarce și se uită la mine ca un iepure speriat. Dă din cap că da, iar părul tapat îi cade peste ochi.

— Le poți pune o pâine pe masă muncind aici?

Aprobă iarăși fără cuvinte și în ochi îi apare o expresie de îngrijorare. Cu două luni în urmă poate că a fost o persoană inocentă, dar asta a fost acum o viață. Inocența din ochii ei dispare mult prea repede. Fata aceasta a trebuit să se lupte pentru a obține acest serviciu și, după figura ei înnegurată, a trebuit să se lupte și ca să îl păstreze.

— Câți sunteți care faceți livrări prin room service?

— De ce?

— Sunt doar curioasă.

Mă gândesc să îi spun că mă interesează Soc-Smoc, dar nu vreau să îi periclitez misiunea. Sunt prea multe lucruri pe care nu le înțeleg despre societatea îngerilor și organizarea servitorilor ca să încep să arunc cu nume în stânga și în dreapta.

— Vreo șase.

Ridică dintr-un umăr și, când pornește înapoi spre ușă, precaută, nu își ia ochii de la mine.

— Faceți livrările cu schimbul?

Încuviințează din cap. Aruncă o ocheadă spre ușa dormitorului, întrebându-se probabil unde este îngerul meu.

— Te sperii?

O spun intenționat pe un ton lugubru. Fata întoarce repede ochii la mine. Dau să o atac ca un vampir cu o expresie înfometată pe figură. Acționez sub impulsul momentului, dar îmi dau seama că o sperii. Cred că asta e mai bine decât să râdă de mine, pentru cum mă comport.

Cască ochii când mă apropii de ea. Trage de clanță și pleacă aproape în fugă.

Sper că asta o va opri să mai facă livrări în camera mea. Mai trebuie să comand cel mult cinci lucruri.

Se dovedește că trebuie să mai comand doar două până ca Soc-Smoc să apară în pragul ușii cu o felie mare de cheesecake.

Închid repede ușa după el și mă sprijin de ea de parcă asta l-ar forța să mă ajute.

Primul lucru care vreau să îl întreb este când va avea loc atacul. Însă el m-a văzut în compania îngerilor și mă tem că mă va considera o amenințare dacă încep să pun întrebări despre planurile lor de atac. Așa că rămân la lucrurile de bază.

— Știi unde îi țin pe copii?

Nu cred că vorbesc pe un ton foarte ridicat, însă el tot lovește cu mâna în jos, făcându-mi semn să cobor vocea. Aruncă o ocheadă spre dormitor.

— Au plecat, șoptesc. Te rog să mă ajuți. Trebuie să o găsesc pe surioara mea.

Mă fixează cu privirea destul de mult ca să mă simt incomodată. Apoi scoate un pix și un carnețel, genul pe care chelnerii îl folosesc pentru a lua comanda. Mâzgălește ceva pe hârtie și mi-o pasează. Pe bilet scrie: *Pleacă acum, cât timp mai poți.*

Întind mâna după pix și scriu pe aceeași foaie de hârtie. Cu câteva luni în urmă, ar fi fost un lucru normal să folosesc o altă bucată de hârtie pentru un bilet nou, dar acum hârtia pe care o avem ar putea să fie ultima pe care o vom mai avea vreodată. *Nu pot. Trebuie să-mi salvez sora.*

El scrie: *Atunci, vei muri.*

Îți pot spune despre ei lucruri pe care probabil nu le știi.

Ridică din sprâncene întrebător.

Ce pot să spun și să-i stârnească interesul? *Sunt în plină agitație politică. Nu știu de ce sunt aici.*

El scrie: *Câți*?

Nu știu.

Arme?

Nu știu.

Plan de atac?

Îmi mușc buza. Nu știu nimic cu relevanță directă pentru strategia lor militară, adică exact ceea ce îl interesează pe el.

— Te rog, ajută-mă, șoptesc.

Mă privește lung. Ochii lui sunt reci, lipsiți de orice emoție, o combinație ciudată cu fața rozalie, pistruiată. Nu am nevoie de acest spion cu inimă de gheață. Eu am nevoie de Soc-Smoc cel sociabil, care spune glume și te face să te simți bine.

Scriu: *Îmi ești dator, ți-amintești*? Îi zâmbesc cu jumătate de gură, încerc să îl readuc în persoana geamănului jucăuș pe care l-am cunoscut în tabără. Și reușesc, oarecum. Peste chip i se așterne o expresie mai blândă, probabil își amintește lupta fetelor. Mă întreb cât de mare a fost dezastrul de după. Oare i-au lăsat în pace demonii după ce am plecat noi?

Scrie: *Te duc unde cred că sunt copiii. Dar de acolo ești pe cont propriu.*

Sunt așa bucuroasă, că îl îmbrățișez.

— Vă mai pot servi cu ceva, domnișoară?

Înclină din cap spre mine, îmi dă ghes să mai comand ceva.

— O, da. Ce spui de… un baton de ciocolată?

Ciocolățelele lui Paige încă sunt pe fundul rucsacului din mașină. Aș da orice ca să îi pot oferi ciocolată imediat ce o voi vedea.

— Desigur, spune și scoate o brichetă și aprinde hârtia pe care am scris amândoi. Vi-l pot aduce imediat, domnișoară.

Flăcările consumă repede bilețelul, lasă în urmă doar bucle de cenușă și miros de hârtie arsă.

Dă drumul la apă în chiuveta de la bar, aruncă acolo biletul ars și așteaptă până dispar toate urmele de cenușă. Apoi ia furculița de pe tavă și își îndeasă în gură o bucată uriașă de cheesecake. Îmi face cu ochiul și pleacă, arătându-mi palma desfăcută în semn de: Stai aici.

Mai rod puțin covorul, umblând în cerc până se întoarce. Mă gândesc la refuzul său de a vorbi cu voce tare și de a spune care e misiunea lui aici.

Ținând cont de grosimea pereților, dar și de gălăgia din sălaș, treaba cu scrisul pe hârtie pare o măsură de precauție exagerată. Cred că Raffe m-ar fi avertizat dacă ceea ce vorbeam în cameră putea fi auzit. Dar presupun că oamenii lui Obi nu au la dispoziție un înger ca să le spună dacă vorbesc prea tare. În ciuda tuturor spionilor și contactelor lui Obi, este posibil ca eu să știu mai multe despre îngeri decât ei.

Când se întoarce, Soc-Smoc aduce o uniformă de servitor și un baton mare de ciocolată cu lapte și arahide. Mă schimb în hainele alb cu negru cât pot de repede. Mă bucur să văd că încălțările sunt niște saboți practici, cu talpă moale, făcuți pentru chelnerițe, care stau toată ziua în picioare. Saboți în care pot să alerg. Lucrurile arată bine.

Când Soc-Smoc scoate iarăși carnețelul, îi spun că îngerii nu ne pot auzi. Îmi aruncă o privire neîncrezătoare chiar și după ce îl liniștesc din nou. Când iau în mână sabia lui Raffe, spaima îl face în cele din urmă să vorbească.

— Ce naiba-i aia?

Vorbește încet, dar măcar vorbește. Soc-Smoc se holbează la sabie în timp ce eu îmi leg teaca la spate.

— Timpuri periculoase, Soc-Smoc. Fiecare fată trebuie să aibă o sabie la ea.

Sunt nevoită să o leg cu susul în jos și într-un unghi care să se potrivească pe spatele meu fără ca mânerul să-mi iasă prin păr.

— Aia seamănă cu o sabie de înger.

— Evident nu e, altfel nu aș putea să o ridic, nu?

Aprobă din cap.

— Adevărat.

E prea multă convingere în vocea sa pentru un om care nu a încercat niciodată să ridice personal o astfel de sabie. Dimpotrivă, bănuiala mea este că a făcut-o și nu o singură dată.

Încerc curelușa de piele din jurul gărzii ca să mă asigur că o pot desface cu ușurință pentru a scoate sabia cu o singură mână.

Soc-Smoc încă se uită la mine cu puțină suspiciune, de parcă ar ști că mint cu privire la ceva ce nu reușește să identifice bine.

— Ei bine, presupun că face mai puțin zgomot decât o armă de foc. Dar unde ai găsit tu așa ceva?

— Într-o casă. Proprietarul probabil era colecționar.

Îmi trag pe mine sacoul scurt care completează uniforma. Îmi vine puțin mare, așa că atârnă bine peste sabia întoarsă cu capul în jos. Nu-i acoperă complet mânerul, însă la o inspecție de rutină își va face treaba. Spatele meu nu arată întrutotul normal, dar e bine și așa. Părul lung reușește să ascundă unele dintre formele nenaturale.

Soc-Smoc își dorește în mod evident să mă interogheze cu privire la sabie, însă nu pare să găsească întrebările corecte. Îi fac semn să deschidă drumul.

•

În vreme ce străbat mulțimea din antreu, cel mai greu îmi este să-mi amintesc cum să mă comport normal. Sunt mult prea conștientă de mânerul sabiei care-mi atinge încet și ritmic șoldul în timp ce pășesc. Îmi doresc doar să mă afund în umbră și să

dispar. Totuși, îmbrăcați în uniformă de servitori, suntem invizibili atâta timp cât ne comportăm după cum e de așteptat.

Singurii care par să ne observe vag sunt ceilalți servitori. Din fericire, aceștia nu au nici timp și nici energie să ne acorde toată atenția lor. Petrecerea s-a dezlănțuit de-acum, iar servitorii trebuie să alerge, de-a dreptul, ca să nu rămână cu servitul în urmă.

Singura persoană care se uită atent la mine este recepționerul din tura de noapte care ne-a înregistrat cazarea. Când ochii lui privesc într-ai mei și văd în el lumina recunoașterii trăiesc o clipă de neliniște. Mă uit la Soc-Smoc. Cei doi schimbă o privire. Apoi recepționerul se întoarce la hârtiile lui ca și când nu ar fi văzut nimic neobișnuit.

— Așteaptă aici, spune Soc-Smoc și mă lasă în umbră până ce el se duce la recepție.

Mă întreb câți membri ai Rezistenței s-au infiltrat în sălaș.

Vorbesc puțin, după care Soc-Smoc se duce spre ieșire și îmi face semn să-l urmez. A grăbit pasul, merge mai hotărât decât înainte.

Sunt puțin surprinsă când văd că ieșim din clădire. Mulțimea care așteaptă afară a crescut și gărzile sunt prea ocupate ca să ne observe.

Devin și mai surprinsă când mă conduce pe după clădire, pe o alee întunecată. Aproape alerg ca să țin pasul cu el.

— Ce se întâmplă? șoptesc.

— S-au schimbat planurile. Nu mai avem aproape deloc timp. Îți arăt unde să te duci, apoi am altceva de făcut.

Nu mai este timp.

Mă țin după el tăcută, încercând să îmi păstrez calmul.

Pentru prima dată, nu reușesc să îmi controlez îndoielile care mă macină pe dinăuntru. O voi putea găsi pe Paige la timp? Cum voi reuși să o scot de aici de una singură fără scaunul cu rotile? O pot purta în spate, ca pe un călăreț, dar astfel nu voi putea să fug și nici să mă lupt. Vom fi doar o țintă mare și ușoară într-o galerie de tir.

Și cu Raffe cum rămâne?

În dreapta noastră este o alee cu poartă care coboară spre garajul subteran al sălașului. Într-acolo mă duce Soc-Smoc.

Sunt extrem de conștientă că suntem doi oameni neînarmați pe o stradă la ceas de noapte. Mă simt și mai vulnerabilă când

zăresc licăr de ochi mai încolo pe alee, unde grupuri de oameni fără însușiri zac ghemuiți la adăpost de vânt. Nimic la ochii aceștia nu mi se pare supranatural, însă nu pot spune că sunt expertă în așa ceva.

— De ce nu am coborât direct din antreu? întreb.

— Cineva supraveghează mereu scările acelea. Sunt șanse mai mari de a intra dacă folosim ușa asta din spate.

Lângă aleea cu poartă este o ușă de metal care duce în garaj. Soc-Smoc scoate un posmoc de chei impresionant. Caută printre ele și pe câteva le încearcă în grabă.

— Nu știi care este? Și eu care credeam că ești un tip organizat.

— Sunt, spune cu un zâmbet răutăcios. Dar astea nu sunt cheile mele.

— Într-o zi e musai să mă înveți cum se fură din buzunare.

Ridică ochii cu gândul de a răspunde, însă pe față îi apare o expresie de nedumerire. Mă întorc să văd la ce se uită.

De pe aleea întunecată se desprind umbre și se apropie de noi. Soc-Smoc iese din colțul său și adoptă o poziție de luptă, ca un luptător care se pregătește de impact. Eu încă încerc să decid dacă să fug sau să mă bat, când patru bărbați ne înconjoară.

Cum luna intră și iese întruna de după norii de furtună, zăresc cu greu corpuri nespălate, haine zdrențuite și ochi fioroși. Mă întreb cum au ajuns în zona interzisă din vecinătatea sălașului. Pe de altă parte, la fel de bine mă pot întreba cum ajung șobolanii te miri unde. Pur și simplu ajung.

— Profitori de la hotel, spune unu, uitându-se cu dispreț la hainele noastre curate și la corpurile noastre proaspăt îmbăiate. Aveți ceva de mâncare la voi?

— Da, zice altul. Acesta se joacă cu un lanț greu, de genul celor pe care le vezi atârnând în atelierele auto. Ce ziceți de niște gustărele de alea cu moț?

— Hei, suntem toți de aceeași parte a baricadei, se apără Soc-Smoc pe un ton calm. Luptăm cu toții pentru același lucru.

— Hei, mucosule, spune primul tip, strângând cercul în jurul nostru. Când ți-a fost foame ultima oară, ha? Aceeași parte a baricadei, ce să spun!

Tipul cu lanțul începe să îl agite ca pe un lasou. Sunt sigură că e doar spectacol, dar nu sunt sigură că doar la asta are de gând să îl folosească.

Mă încordez, gata de luptă. Mi-aș dori să mă fi putut antrena puțin cu sabia înainte de a o folosi, însă e cea mai bună armă pe care o am la dispoziție împotriva lanțului.

Desfac curelușa și scot sabia din teacă.

35.

— Penryn?

Toți se întorc să vadă cine a venit.

Una dintre umbrele de pe alee se mișcă și iese la lumină.

Mama deschide larg brațele, venind spre mine. Bățul ei electric se leagănă la mijloc ca o amuletă supradimensionată pentru nebuni. Îmi cade inima în stomac. Are întipărit pe față un zâmbet uriaș, este complet inconștientă de pericolul la care se supune.

Un pulover galben-vișiniu flutură în vânt legat pe după umerii ei ca o mantie scurtă. Trece printre bărbați ca și când nu i-ar vedea. Poate nici nu-i vede. Mă prinde într-o îmbrățișare ca de urs și mă învârte prin aer.

— Mi-am făcut atâtea griji!

Mă mângâie pe păr și mă inspectează, căutând răni. Pare încântată.

Scap din strânsoarea ei și mă gândesc cum aș putea să o protejez.

Tocmai vreau să ridic sabia, când îmi dau seama că bărbații s-au tras în spate, lărgind cercul din jurul nostru. Au trecut brusc de la amenințări la o stare de nervozitate. Lanțul care era folosit ca lasou cu doar o clipă înainte acum este folosit ca instrument de calmare, tipul care îl mânuia îi numără acum zalele cu degetele.

— Scuze, scuze, îi zice primul individ mamei mele cu mâinile ridicate ca și când s-ar preda. Nu am știut.

— Mda, spune tipul cu lanțul. Nu am vrut să-i facem rău. Serios.

Se retrage crispat în adâncul umbrelor.

Se risipesc cu toții în noapte. Eu și Soc-Smoc rămânem cu ochii mari cât cepele de mirare.

— Văd că ți-ai făcut prieteni, mamă.

Se încruntă serios la Soc-Smoc.

— Dispari.

Strânge mâna pe tija electrică și o îndreaptă spre el.

— E om bun. E prietenul meu.

Mama mă plesnește peste cap destul de tare ca să mă doară.

— Mi-am făcut griji pentru tine! Unde ai fost? De câte ori ți-am spus să nu ai încredere în nimeni?

Nu-mi place când face asta. Nimic nu e mai umilitor decât să fii plesnită de propria-ți mamă smintită în fața prietenilor.

Soc-Smoc se uită mirat la noi. În ciuda atitudinii sale inflexibile și a abilităților de hoț de buzunare, în mod clar nu vine dintr-o lume în care mamele își lovesc copiii.

Întind mâna spre el.

— Nu e nimic. Nu-ți face griji.

Mă întorc spre mama.

— Mă ajută să o găsesc pe Paige.

— Te minte. Privește-l doar și vei ști.

I se umplu ochii de lacrimi. Știe că nu voi da ascultare avertizărilor ei.

— Te va lovi și te va trage printr-o gaură mizerabilă în Iad și nu-ți va mai da voie să ieși. Te va lega cu lanțuri de un zid și va lăsa șobolanii să te mănânce de vie. Nu vezi asta?

Soc-Smoc se uită de la mine la mama mea, mirat la culme. Seamănă cu un copil mic mai mult ca oricând.

— Ajunge, mamă.

Mă duc înapoi la ușa de metal de lângă aleea închisă cu poartă.

— Fie îți ții gura, fie te las aici și o caut singură pe Paige.

Dă fuga la mine și mă prinde de braț cu un aer implorator.

— Nu mă lăsa aici singură.

Văd în ochii ei sălbatici restul propoziției: *singură cu demonii.*

Nu-i spun că ea însăși pare a fi cea mai înfricoșătoare ființă care umblă pe străzi.

— Atunci, ține-ți gura, bine?

Aprobă din cap. Are chipul plin de durere și de spaimă.

Îi fac semn lui Soc-Smoc să deschidă drumul. El se uită la noi, încercând probabil să priceapă ceva din toată tărășenia asta. După o pauză, scoate cheile, dar nu o slăbește pe mama din ochi. Încearcă mai multe chei în încuietoare până când, în sfârșit, una se răsucește. Ușa se deschide cu un scârțâit care mă face să mă crispez.

— În dreapta, chiar în față, în capăt, este o ușă. Încearc-o pe aceea.

— Ce mă așteaptă acolo?

— Nu am idee. Îți pot spune doar că printre servitori circulă zvonuri despre... cum că în camera aceea ar putea fi copii. Dar cine știe? Poate sunt doar pitici.

Expir prelung, încercând să mă calmez. Inima îmi bubuie în piept ca o pasăre pe moarte. Sper, în pofida evidenței, că Soc-Smoc se va oferi să vină cu mine.

— E o misiune sinucigașă, să știi, spune el, spulberându-mi speranța.

— Acesta a fost planul tău de la bun început? Să-mi arăți unde să merg, apoi să mă convingi că nu pot face nimic ca să îmi salvez sora?

— De fapt, planul meu de la început a fost să devin vedetă de muzică rock, să colind lumea înconjurat de fane și apoi să mă îngraș foarte tare și să îmi petrec restul vieții jucând jocuri video în vreme ce fanele să continue să mă asalteze, considerându-mă la fel de chipeș ca în vechile mele videoclipuri.

Ridică din umeri ca pentru a spune: *Cine să fi știut că lumea va evolua așa diferit*?

— Nu vrei să mă ajuți?

— Scuze, fetițo. Dacă mă voi sinucide vreodată, o voi face mult mai spectaculos decât să mă las spintecat într-un subsol în încercarea de a salva sora mai mică a altcuiva.

Surâde în lumina săracă, ceea ce face ca vorbele lui să fie mai puțin tăioase.

— În plus, am de făcut două lucruri foarte importante.

Dau din cap a înțelegere.

— Mulțumesc că m-ai adus aici.

Mama mă strânge de braț, amintindu-mi în felul acesta că ea nu crede nimic din ce spune băiatul. Îmi dau seama că tocmai îmi iau rămas-bun de la el de parcă și eu aș crede că aceasta este o misiune sinucigașă.

Îmi alung toate îndoielile în acel loc unde nu mă mai pot deranja. Asta seamănă mult cu saltul peste o prăpastie. Dacă nu crezi că o poți face, nu poți.

Intru pe ușă.

— Chiar ai de gând să faci asta? întreabă Soc-Smoc.

— Dacă acolo s-ar afla fratele tău, tu ce ai face?

Pregetă, apoi se uită în jur ca să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să pleci de aici într-o oră. Vorbesc serios. Du-te cât poți mai departe de locul ăsta.

Înainte să îl pot întreba ce se întâmplă, dispare în umbre.

O oră?

Este posibil ca Rezistența să plănuiască un atac atât de repede?

Faptul că m-a avertizat pune presiune asupra mea. În mod normal, n-ar fi riscat o scurgere a informației, ceea ce înseamnă că nu mai e destul timp ca să produc pagube majore dacă voi fi prinsă și interogată.

Între timp, nu mă pot descotorosi de imaginea lui Raffe zăcând neputincios pe o masă de chirurgie. Nici nu știu unde este.

Inspir adânc ca să mă calmez.

Pătrund în caverna întunecată care înainte era un garaj.

După câțiva pași, înconjurată de întuneric deplin, simt gustul panicii. Mama mă strânge de braț cu destulă forță ca să mă doară.

— E o cursă, îmi șoptește în ureche.

Simt că tremură. O strâng la rândul meu de mână, un gest liniștitor.

Nu pot să fac nimic până nu mi se adaptează ochii cu întunericul, asta presupunând că am ce să fac. Prima mea impresie e că suntem într-un spațiu cavernos, negru ca smoala. Stând neclintită, aștept să pot desluși ceva în beznă. Nu simt decât respirația luctuoasă a mamei.

Trece doar puțin timp, dar mi se pare o veșnicie. În creierul meu se aude un strigăt: *grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te.*

Când încep să văd cât de cât în jur, nu mă mai simt ca o țintă oarbă în lumina unui reflector.

Stăm în garajul subteran, înconjurate de mașini abandonate culcușite la umbră. Tavanul pare deopotrivă vast și prea jos. La început, în fața mea par să se întindă uriași, însă văd până la urmă că nu sunt decât stâlpii de beton. Garajul este un labirint de automobile și stâlpi ce se pierd în întuneric.

Țin sabia îngerului în fața mea ca pe o baghetă magică. Nu-mi place să intru în măruntaiele negre ale garajului, departe de puțina lumină care pătrunde printre drugii porții, dar nu am de ales, acolo trebuie să merg dacă vreau să o găsesc pe Paige.

Locul pare așa pustiu, că simt tentația să o strig pur și simplu, totuși aceasta este, probabil, cea mai proastă idee din lume.

Pășesc cu băgare de seamă în întunericul aproape total, atentă să nu calc pe cine știe ce resturi. Mă împiedic de ceea ce cred că este o geantă. Aproape îmi pierd echilibrul, dar strânsoarea ca de menghină a mamei îmi redă stabilitatea.

Pașii mei răsună în întuneric. Nu doar că ne trădează prezența, ci mă și încurcă să aud dacă se furișează ceva în urma mea. Mama, pe de altă parte, e tăcută ca o felină. Până și respirația ei e liniștită acum. A exersat mult furișatul prin întuneric, ferindu-se de Lucrurile-care-o-urmăresc.

Mă lovesc de o mașină și înaintez pipăind mai multe capote, aranjate în semicerc, modelul standard, presupun, de parcare în locul acela. Folosesc sabia mai mult drept baston al unui orb decât ca pe o armă.

Aproape mă împiedic de o valiză. Cine știe ce călător o fi tras-o după el până când și-a dat seama că nu are în ea nimic ce să merite efortul. Ar fi trebui să cad la pământ. Sunt destul de departe în interiorul garajului încât ar trebui să fie complet întuneric. Totuși, pot să văd, chiar dacă cu greu, forma dreptunghiulară a bagajului. Undeva pe aici este o sursă de lumină foarte slabă.

O caut, încerc să găsesc un loc unde umbrele să pară mai străvezii. Acum sunt pierdută fără speranță în acest labirint de mașini. Am putea petrece toată noaptea umblând printre aceste șiruri de automobile abandonate, fără a găsi ceva.

Ne mai întoarcem de două ori, după fiecare curbă umbrele luminându-se aproape imperceptibil. Dacă nu aș fi căutat-o, n-aș fi observat-o niciodată.

Lumina, atunci când o văd, este atât de plăpândă, că probabil aș fi ratat-o dacă în clădire n-ar fi așa întuneric. Este un tiv luminos subțire care trasează conturul unei uși. Lipesc urechea de ea, dar nu aud nimic.

O întredeschid puțin. Dă spre un palier al unei scări. O lumină slabă cheamă de jos.

Închid ușa după noi cât pot de încet și încep să cobor. Mă bucur că treptele sunt de beton și nu metal din cel care ar răsuna dogit sub picioare.

La baza scărilor mai este o ușă închisă. Aceasta are conturul format din felii de lumină puternică, singura lumină din casa scărilor. Lipesc urechea și de aceasta. Înăuntru, cineva vorbește.

Nu deslușesc ce se spune, dar îmi dau seama că sunt cel puțin două persoane. Așteptăm, ghemuite în întuneric cu urechile la ușă, sperând să mai existe o ușă pe care oamenii aceia să plece.

Vocile se estompează și se opresc. După ce ascultăm liniștea mai multe secunde, deschid ușa puțin, strângând din dinți ca nu cumva să scârțâie. Balamalele alunecă în liniște.

Este un spațiu din beton mare cât un depozit. Primul lucru pe care îl observ sunt șirurile întregi de coloane de sticlă, fiecare suficient de mare încât să poată adăposti un adult.

Numai că în tuburile acestea se află ceva asemănător mai mult cu niște îngeri-scorpion schimonosiți.

36.

Poate că seamănă puțin cu îngerii, grație aripilor filigranate ca de libelule, strânse pe spate, dar nu asta sunt. Cel puțin, nu seamănă cu niciunul dintre îngerii pe care i-am văzut eu. Sau pe care vreau să-i văd vreodată.

E ceva ciudat în privința lor. Plutesc în coloane de lichid transparent și am impresia că privesc în pântecele expus al unui animal care nu ar trebui să existe.

Unii sunt de mărimea unui adult, doldora de mușchi în ciuda faptului că sunt ghemuiți în poziție fetală. Alții sunt mici, parcă luptându-se să supraviețuiască. Câțiva par să își sugă degetul mare. Găsesc umanitatea acestui gest deosebit de neliniștitoare.

Văzuți din față seamănă cu oamenii, dar din spate și din profil arată ca veniți din cosmos. Din noadă le crește o coadă dolofană de scorpion care se curbează deasupra capului. Se termină cu un ac ascuțit, gata de împuns. Văzând acele cozi, îmi amintesc frânturi de coșmar și mă cutremur.

Majoritatea au aripile adunate, dar câțiva le au parțial desfăcute, întinse de-a lungul curburii coloanelor și zvâcnesc ca și când ființele acelea ar visa că zboară. Aceștia sunt mai ușor de privit decât cei ale căror cozi de scorpion palpită ca și când ar visa că ucid.

Au ochii acoperiți cu ceea ce par a fi niște pleoape subdezvoltate. Nu au păr pe cap și pielea le e aproape transparentă, lăsând să se vadă rețeaua de vene și mușchii de sub ea. Orice ar fi arătările acestea, nu sunt complet dezvoltate.

Ascund cât de mult pot din imaginea aceasta de mama mea. Ar lua-o razna dacă ar vedea așa ceva. Măcar de data asta, poate că reacția ei ar fi cea normală.

Îi fac semn cu mâna să mă aștepte unde se află. Iau o mină serioasă, ca să știe că nu vorbesc aiurea, dar nu știu dacă asta mă va ajuta cu ceva. Sper să nu se clintească. Ultimul lucru de care am nevoie e să facă pe nebuna. N-am crezut vreodată că paranoia ei mă va bucura, dar uite că așa e. Sunt șanse bune ca ea să stea ascunsă în întuneric ca un iepure în vizuină până ce

mă voi duce după ea. Dacă se întâmplă ceva, măcar are la ea tija electrică.

Mi se strânge stomacul și frica pentru ce sunt pe cale să fac, o simt ca un sloi de gheață. Dar dacă Paige este aici înăuntru, nu o pot părăsi.

Mă forțez să pășesc în încăperea cavernoasă.

Înăuntru, aerul pare rece și aseptic. Plutește un miros de formol. Un iz pe care îl asociez cu lucruri moarte de mult închise în borcane pe un raft. Pășesc încet printre coloanele de sticlă pentru a cerceta restul încăperii.

Privesc în coloane și văd pe fundul lor ceva ce seamănă cu maldăre de haine încâlcite și alge marine. Simt pe șira spinării un fior rece. Îmi feresc imediat privirea, nu vreau să văd mai bine.

Dar când mă uit în altă parte, zăresc ceva care îmi transformă fiorii în groază.

Una dintre bestii ține o femeie într-o îmbrățișare amoroasă. Coada lui e arcuită peste capul său și coboară până la al femeii, în gâtul căreia și-a înfipt acul.

O bretea a rochiei ei de gală i-a fost dată jos de pe umărul dureros de slab. Gura îngerului-scorpion e îngropată în pieptul ei lăsat. Pielea e încrețită pe carnea sa muribundă ca și când toate fluidele ar fi supte din ea.

Cineva i-a fixat peste gură și nas o mască de oxigen. Tuburile ei negre urcă spre capacul rezervorului, semănând cu un cordon ombilical răsucit. Părul negru al femeii este singurul lucru care se mișcă pe lângă ea. Plutește ireal în jurul tuburilor și al acului.

În ciuda măștii, o recunosc. Este femeia ai căror copii și soț au salutat-o de rămas-bun la gard, când ea a intrat în sălaș. Femeia care s-a întors și le-a suflat o bezea celor iubiți. Arată ca și când ar fi îmbătrânit douăzeci de ani de când am văzut-o ultima dată, cu puține ore în urmă. E trasă la față și pielea îi curge peste oase. A pierdut în greutate. A pierdut multă greutate.

Sub picioarele ei suspendate zace o grămadă viu colorată de material și ceea ce înțeleg acum că este piele care învelește oase. Ceea ce am confundat inițial cu algele marine este, de fapt, păr care se mișcă unduitor pe fundul rezervorului.

Monstrul acesta îi lichefiază încet măruntaiele și i le bea.

Picioarele mele refuză să se miște. Stau ca o pradă ce așteaptă să fie prinsă de un prădător. Toate instinctele strigă la mine să fug.

Tocmai când cred că mai rău nu se poate, îi văd ochii. Par încordați și nenaturali în găvanele lor supradimensionate. Îmi imaginez o scânteie de disperare și durere în ei. Sper că măcar a murit repede și fără durere, deși mă îndoiesc.

Când sunt pe cale să mă întorc, un ciorchine de bule mici scapă din masca ei și plutesc în sus printre firele de păr.

Încremenesc. Nu e posibil să fie în viață, nu?

Totuși, de ce i-ar pune cineva o mască de oxigen dacă ar fi moartă?

Aștept și sunt atentă la orice semn de viață. Singura mișcare pe care o constat este a scorpionului în timp ce soarbe cu lăcomie din femeie. Pielea ei cândva radiantă se scofâlcește aproape sub ochii mei. Părul ei dansează în valuri lente de fiecare dată când scorpionul se mișcă.

Apoi, alt ciorchine de bule de aer se desprinde din mască.

Femeia respiră. Extrem, imposibil de încet, dar totuși respiră.

Îmi smulg ochii de la ea și mă forțez să scrutez încăperea în căutarea a ceva ce să pot folosi ca să o scot din rezervor. Acum văd ici și colo alte rezervoare în care sunt închiși oameni. Toți sunt în stadii diferite ale îmbrățișării mortale, unii părând încă vioi și proaspeți, în vreme ce alții par storși și aproape goliți pe dinăuntru.

Unul dintre scorpioni are în brațe o femeie într-o rochie de gală și o sărută pe gură în vreme ce masca de oxigen plutește deasupra ei. Altul ține un bărbat în uniforma hotelului. Bestia-scorpion și-a lipit gura de ochii lui.

Nu este o operațiune de hrănire sistematică. Pe fundul unor rezervoare sunt mormane mari, iar pe al altora aproape nimic. Asta se vede și la îngerii-scorpioni. Unii sunt mari și musculoși, iar alții sunt mici și deformați.

În timp ce stau acolo năucă și îngrețoșată, se deschide o ușă în cealaltă parte a subsolului și aud ceva rulând pe beton.

Instinctul îmi spune să mă ascund în spatele unui rezervor, dar nu mă pot convinge să mă apropii de vreunul. Așa că stau în mijlocul aglomerației de coloane de sticlă, încercând să deslușesc ce se întâmplă de cealaltă parte. A încerca să văd prin

coloanele de sticlă e ca și cum aș încerca să citesc un bilet printr-un acvariu uriaș. Totul arată distorsionat și irecognoscibil.

Dacă nu pot să văd îngerii, nici ei nu ar trebui să mă poată vedea pe mine. Mă furișez pe după una dintre coloane și obțin o altă perspectivă asupra încăperii. Îmi fac curaj să ignor victimele. Dacă voi fi prinsă, nu voi mai fi de ajutor nimănui.

De cealaltă parte a înghesuielii, un înger se răstește la un servitor uman.

— Sertarele trebuiau să sosească săptămâna trecută.

Poartă un halat alb care îi acoperă inclusiv aripile.

Omul stă în spatele unui uriaș fișet metalic pus în echilibru pe un cărucior cu platformă. Are trei sertare și fiecare sertar e destul de mare încât să poată fi băgat un om în el. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea depozita acolo.

— Ți-ai ales cea mai proastă noapte pentru a livra astea.

Îngerul flutură vag din mână spre peretele din spate.

— Pune-le acolo, lângă zid. Trebuie asigurate, ca să nu se răstoarne. Corpurile sunt acolo.

Indică peretele alăturat.

— Din cauza întârzierii tale, a trebuit să le îngrămădesc pe jos. Le poți pune în sertare după ce termini cu instalarea.

Servitorul are o mină îngrozită, însă îngerul nu pare să observe. Omul se duce spre peretele din spate cu fișetul, iar îngerul o ia în direcție opusă.

— Cea mai interesantă noapte de câteva secole și idiotul ăsta tocmai acum își alege să livreze mobilier.

Îngerul bolborosește în barbă în drum spre peretele din stânga mea.

Mă mișc pentru a rămâne ascunsă de ochii lui. Trece vijelios prin două uși batante și dispare.

Înaintez încet și mă uit în jur pentru a vedea dacă mai este cineva în încăpere. În afara omului care descarcă sertarele cu cadavre, nu e nimeni. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi anunț prezența și să-l rog să mă ajute. Aș putea economisi mult timp și multă energie dacă aș reuși să obțin ajutorul cuiva din interior.

Pe de altă parte, poate își va spune că, dacă va da pe mâna îngerilor un intrus, va crește în ochii lor. Încremenită de indecizie, îl privesc cum își împinge căruciorul gol prin două uși duble aflate în fundul sălii.

După ce pleacă, în încăpere se aude gâlgâit de bule de aer de la unul dintre rezervoare. Creierul meu strigă iarăși – *grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te.* Trebuie să o găsesc pe Paige înainte ca Rezistența să atace.

În același timp, nu pot permite ca oamenii aceștia să fie goliți de monștrii care-i îmbrățișează.

Mă furișez prin labirintul de coloane căutând ceva care să mă ajute să scot victimele din rezervoare. La capătul labirintului, văd o scară albastră. Perfect. Pot deschide capacele și astfel voi încerca să extrag victimele.

Ca să-mi eliberez mâinile, vâr sabia înapoi în teacă. Dau fuga la scară și atunci, în dreapta mea, un nou conglomerat de culori apare și începe să crească. Coloanele de lichid distorsionează imaginea, dau impresia unei mase amorfe de carne cu o sută de mâini și de picioare, plină de chipuri lucioase și schimonosite.

Înaintez cu precauție. Printr-un joc al luminii, distorsiunile acelea dansatoare par a fi o sută de ochi care mă urmăresc.

Apoi ies din labirintul de coloane și văd apariția drept ceea ce este.

Mi se strânge pieptul și pentru câteva secunde nu pot respira. Picioarele mi se lipesc de podea și rămân acolo, la loc deschis, holbându-mă.

37.

La început, creierul meu refuză să creadă ce-mi văd ochii. Creierul încearcă să interpreteze scena ca pe un perete de păpuși stricate. Un amestec de pânză și plastic creat de un păpușar cu grave probleme mintale. Totuși, iluzia aceasta nu mă convinge și sunt nevoită să văd ceea ce este, cu adevărat, în fața mea.

Lângă perete sunt grămezi întregi de copii.

Unii stau rigizi în picioare, lipiți de perete, deasupra altora, câte șase rânduri. Alții stau așezați lângă perete și la picioarele altor copii. Iar alții sunt întinși pe spate și pe burtă, stivuiți claie peste grămadă ca niște bucăți de lemne.

Vârsta lor variază de la mai puțin de un an și până la zece sau doisprezece ani. Toți sunt dezbrăcați, nu au pe ei nimic ce i-ar putea proteja. Toți prezintă cusături în formă de Y, ca la autopsie, care încep pe pieptul mic și coboară până la vintre.

Cei mai mulți au cusături și de-a lungul brațelor, al picioarelor și pe gât. Câțiva au și pe față. Unii au ochii larg deschiși, alții, închiși. În jurul irișilor, ochii unora nu sunt albi, ci galbeni sau roșii. Unii au doar găuri în locul ochilor, în vreme ce alții au pleoapele cusute neîndemânatic.

Aproape că pierd lupta continuă cu stomacul și e cât pe ce să-mi urce înapoi în gât toată mâncarea aceea aleasă pe care am consumat-o mai devreme. Trebuie să înghit tare ca să o țin la locul ei. Respirația mea pare prea caldă și aerul prea rece pe pielea care mă furnică.

Vreau – trebuie – să închid ochii, ca să îi scutesc de priveliștea aceea. Dar nu pot. Caut. Scrutez fiecare copil maltratat în căutarea feței firave a surioarei mele. Încep să tremur din tot corpul și nu reușesc să mă stăpânesc.

— Paige.

Vocea mea se aude ca o șoaptă spartă.

Abia sunt în stare să-i rostesc numele și totuși îl spun iar și iar, de parcă asta ar putea, cumva, să îndrepte totul. Plutesc spre mormanul de cadavre contorsionate ca un visător prins

într-un coșmar, neputându-mă opri și neputând să privesc în altă parte.

Te rog, fă să nu fie acolo. Te rog, te rog. Orice, numai asta nu.

— Paige?

Groaza se simte în vocea mea, dar și un fir de speranță: poate, totuși, nu este aici.

Ceva se mișcă în conglomeratul de carne cusută.

Fac un pas nesigur înapoi și toată puterea mi se scurge din picioare.

Un băiețel se rostogolește din vârful mormanului și aterizează cu fața în jos.

Cu două corpuri mai jos de poziția sa inițială, o mână mică se întinde și se agață instabil de umărul băiatului căzut. Corpurile de deasupra mâinii se leagănă înainte și înapoi, își iau avânt și, într-un final, se prăvălesc peste băiatul căzut.

În sfârșit pot vedea a cui este mâna aceea nesigură. Este o fetiță cu picioare disproporționat de subțiri. Chipul său este ascuns de o perdea de păr castaniu. Se târăște anevoie spre mine.

Are o tăietură deasupra fundului care se intersectează cu alta ce coboară de-a lungul coloanei vertebrale. Crestătura aceasta, cu marginile vineții, este cusută inegal. Cusături are și pe ambele brațe și pe ambele picioare. Roșul și albastru acestor tăieturi și vânătăi contrastează puternic cu pielea ei albă ca a unui cadavru.

Groaza mă crispează, nu-mi doresc decât să pot închide ochii și să mă prefac că nimic din toate acestea nu sunt aievea. Însă nu pot decât să urmăresc înaintarea chinuită a fetei peste mormanul de cadavre. Se târăște înainte cu brațele, picioarele-i sunt ca două greutăți moarte pe care le trage după ea.

După o veșnicie, fata în sfârșit ridică fruntea. Părul ațos îi alunecă de peste față.

Și o văd pe surioara mea.

Ochii ei suferinzi mă găsesc. Uriași pentru fața ei mică. Se umplu de lacrimi când mă vede.

Cad în genunchi și nici nu simt lovitura la impactul cu betonul.

Pe fața surioarei mele, cusăturile se întind de la urechi și până la buze ca și când cineva i-ar fi desfăcut pielea de pe os în partea de sus și i-ar fi lipit-o la loc. Toată fața este umflată și plină de vânătăi în culori violente.

— Paige.

Mă lasă vocea.

Mă târăsc spre ea și o cuprind în brațe. E rece ca podeaua de beton.

Mi se strânge în brațe cum făcea când era mică. Încerc să o țin cu totul în poală, dar acum e prea mare. Până și respirația ei o simt rece ca un vânt arctic pe obraz. Am un gând aiuritor, că poate au stors-o de tot sângele ca să nu își mai găsească niciodată căldura.

Lacrimile mele curg pe obrajii ei și astfel suferința noastră se împletește.

38.

— Emoționant, spune o voce impersonală în spatele meu.

Îngerul vine spre noi cu o expresie așa detașată, că în spatele ei nu se poate remarca nimic uman. E genul de privire pe care te-ai aștepta ca un rechin să o arunce unei perechi de fete care plâng.

— Este prima dată când una dintre voi intră pe furiș în loc să încerce să evadeze.

În spatele lui, curierul intră pe ușile duble cu o nouă încărcătură de sertare metalice. Expresia lui este umanitatea întruchipată. Surpriză, îngrijorare, teamă.

Înainte să pot răspunde, îngerul ridică brusc privirea spre tavan și lasă capul pe o parte. Îmi amintește de un câine care ascultă ceva de departe ce numai câinii pot auzi.

Strâng mai tare corpul costeliv al surorii mele ca și când aș putea-o proteja de toate lucrurile monstruoase. E tot ce pot face pentru a-mi păstra vocea, dacă nu egală, măcar funcțională.

— De ce faceți asta? șoptesc forțat.

În spatele îngerului, curierul clatină din cap spre mine în semn de avertizare. Arată ca și când ar vrea să se facă mic în spatele sertarelor pentru cadavre.

— Nu trebuie să explic nimic unei maimuțe, spune îngerul. Pune specimenul înapoi unde era.

Specimenul?

Simt furia cum îmi freamătă în vene și mâinile îmi tremură dorind să îl strângă de gât.

În mod uimitor, mă înfrânez.

Îl săgetez cu privirea și-mi doresc să pot face mai mult de atât.

Țelul este să o scot pe sora mea de aici, nu să obțin o satisfacție de moment. O ridic pe Paige în brațe și mă împleticesc spre el.

— Plecăm.

De îndată ce cuvintele ies, știu că exprimă o dorință irealizabilă.

Îngerul lasă jos dosarul cu clemă și pășește între noi și ușă.

— Cu permisiunea cui?

Vocea lui este joasă și amenințătoare. Întrutotul încrezătoare.

Deodată, lasă capul pe o parte, ascultă ceva ce eu nu pot să aud. Pe pielea lui netedă apar riduri de încruntare.

Respir de două ori adânc, încerc să scot din corp furia și frica. Cu grijă, o pun pe Paige jos, sub o masă.

Apoi mă arunc spre el.

Îl lovesc cu toată puterea. Fără calcule, fără gânduri, fără planuri. Doar cu furie oarbă.

Nici nu se compară cu forța unui înger, chiar și a unuia pipernicit. Am însă de partea mea elementul surprizei.

Lovitura mea îl trântește peste o masă de examinare și mi se pare curios că nu își rupe oasele.

Scot sabia îngerului din teacă. Îngerii sunt mult mai puternici decât oamenii, însă când sunt la pământ, pot fi vulnerabili. Niciun înger care știe cât de cât să zboare nu ar lucra în subsol, unde nu sunt geamuri pe care să poată evada afară. Există șanse bune ca acesta să nu se poată ridica în aer foarte repede.

Înainte ca îngerul să își revină în urma căzăturii, îndrept sabia spre el, țintind gâtul.

Sau asta încerc, cel puțin.

E mai rapid decât am crezut. Mă prinde de încheietura mâinii și o izbește de marginea mesei.

Durerea e sfâșietoare. Mâna mi se deschide din reflex și scapă sabia, care cade zăngănind pe podea departe, de unde nu o pot recupera.

Îngerul se ridică fără grabă în vreme ce eu apuc un bisturiu dintr-o tăviță. Pare un obiect firav și inutil. Îmi evaluez șansele de a câștiga sau măcar de a-l răni și ajung la concluzia că sunt aproape nule.

Asta doar mă înfurie și mai tare.

Mă arunc cu bisturiul spre el. Ustensila îi crestează gâtul, face sângele să iasă la suprafață și să îi păteze halatul alb.

Iau un scaun și îl lansez spre el înainte să își poată reveni.

Îl dă deoparte ca și când aș fi aruncat în el cu un ghemotoc de hârtie.

Aproape înainte să îmi dau seama că vine spre mine, mă trântește pe beton și începe să mă stranguleze. Nu-mi taie doar aerul, ci și circulația către creier.

Cinci secunde. Doar atât am înainte să îmi pierd cunoștința din pricina lipsei de sânge în cap.

Ridic brusc mâinile printre ale sale ca un ic. Apoi le depărtez, lovindu-i antebrațele.

Asta ar fi trebuit să mă elibereze din strânsoarea lui. Întotdeauna mi-a ieșit la antrenament.

El însă nu slăbește deloc priza. Cuprinsă de panică, nu am luat în calcul puterea lui supraomenească.

Într-o ultimă încercare disperată, strâng mâinile împreună, împletind degetele. Le trag în spate și având pumnii astfel împreunați spre îndoitura brațului lui cât pot de tare.

Cotul îngerului sare în spate.

Dar apoi revine imediat la loc.

S-a scurs timpul.

Ca o biată amatoare, încep să îl zgârii cu unghiile pe mâini. Doar că acestea ar putea la fel de bine să fie făcute din oțel.

Inima îmi bubuie în urechi, bătăile ei sunt și mai agitate. Simt că mi se desprinde capul de restul corpului.

Chipul îngerului este rece, indiferent. Pe fața lui înfloresc pete negre. Îmi stă inima în loc, căci îmi dau seama că-mi pierd vederea.

Se încețoșează.

Câmpul meu vizual se întunecă pe la margini.

39.

Ceva se lovește de înger. Întrevăd fulgerător ceva făcut din colți și păr, aud un mârâit animalic.

Ceva cald și umed mă stropește pe haine.

Apăsarea de pe gâtul meu dispare brusc. La fel și greutatea îngerului.

Trag în pieptul înflăcărat o gură mare de aer. Mă fac covrig, încerc să nu tușesc prea mult în vreme ce aerul binecuvântat de rece îmi coboară cu viteză în plămâni.

Am sânge pe cămașă.

Devin conștientă de icnete și mormăieli sălbatice. Se aud, de asemenea, sunetele cuiva care varsă.

Curierul își golește stomacul în spatele sertarelor sale pentru cadavre. Cu toate acestea, ochii lui continuă să se miște iute spre un loc din spatele meu. Îi ține atât de tare deschiși, că par mai mult albi decât căprui. Se holbează spre locul de unde vin sunetele acelea. Sursa băii de sânge care îmi îmbibă hainele.

Ceva mă oprește în mod ciudat să mă uit, chiar dacă știu că trebuie să o fac.

Când mă uit, totuși, nu reușesc să înțeleg ce văd. Nu știu de care imagine să fiu mai șocată și bietul meu creier sare de la una la alta.

Halatul îngerului este plin de sânge. În jurul lui zac calupuri de carne tremurândă, aidoma unor bucăți de ficat smuls și aruncat pe podea.

O halcă de carne i-a fost smulsă din obraz.

Se zvârcolește atât de tare, că pare a fi prizonier în ghearele unui coșmar foarte urât. Poate așa și este. Poate tot într-un coșmar sunt și eu.

Deasupra lui stă ghemuită Paige. Strânge cu mânuțele cămașa îngerului, ca să nu-i scape corpul lui agitat. Părul și hainele ei sunt stropite cu sânge. Pe față are broboane roșii.

Deschide gura și atunci văd șirurile de dinți lucioși. La început, îmi spun că cineva i-a montat o proteză cu dinți lungi. Însă nu este vorba despre o proteză.

Sunt lame de ras.

Mușcă din gâtul îngerului. Îl sfâșie ca un câine care se joacă cu un os de jucărie. Se trage în spate, lăsând carnea ruptă să sângereze.

Scuipă o bucată de carne rubinie, care aterizează cu un plescăit pe podea lângă celelalte bucăți de carne.

Scuipă și tușește. Este revoltată, deși e greu de spus dacă repulsia e provocată de acțiunile sale sau de gust. În minte îmi dă buzna, ca un musafir nepoftit, amintirea modului în care demonii pitici au scuipat după ce l-au mușcat pe Raffe.

Nu trebuiau să mănânce carne de înger. Gândul scapă prin crăpăturile minții mele și eu îl alung imediat înapoi.

Curierul varsă iar și mie mi se întoarce stomacul pe dos, vrând să îl imite. Paige deschide gura din nou cu o ferocitate animalică, gata să se înfrupte din nou din carnea tremurândă.

— Paige!

Vocea mea este subțire și panica transpare în ea, iar finalul este mai pițigăiat, ca pentru o întrebare.

Fata care era sora mea se oprește la jumătatea distanței spre îngerul muribund și se uită la mine.

Ochii ei castanii de copil sunt mari și plini de inocență. De genele sale lungi atârnă picături de sânge. Mă privește cu atenție și docilitate, cum a făcut-o întotdeauna. Nu e pic de mândrie în expresia ei, nici răutate, nici groază pentru ceea ce face. Se uită în sus la mine de parcă i-aș fi rostit numele în vreme ce ea mănâncă un bol de cereale.

Mă doare gâtul de la cum a fost strâns și înghit întruna ca să nu tușesc, ceea ce îmi prinde bine, întrucât mă ajută să nu vărs tot ce am mâncat. Sunetele pe care le scoate curierul, în schimb, nu mă ajută.

Paige se ridică de lângă înger. Stă singură în picioare, fără a se sprijini de ceva.

Apoi face doi pași, cu grație, miraculos, spre mine.

Se oprește, de parcă și-ar fi amintit că este oloagă.

Nu îndrăznesc să respir. Mă uit țintă la ea, opunându-mă pornirii de a da fuga să o prind, în caz că va cădea.

Întinde brațele spre mine într-un gest care spune „ia-mă pe sus”, așa cum făcea când era mică. Dacă nu ar fi sângele care îi șiroiește pe față și pe corpul numai cusături, aș putea considera că expresia e la fel de dulce și de inocentă cum a fost întotdeauna.

— Ryn-Ryn.

Vorbește ca și când ar fi în pragul lacrimilor. Este sunetul unei fetițe speriate, una care e convinsă că sora ei mai mare poate face să dispară monștrii de sub pat. Paige nu mi-a mai spus Ryn-Ryn de când era de-o șchioapă.

Mă uit la cusăturile grăbite care îi brăzdează fața și corpul. Mă holbez la vânătăile roșii și albastre care îi acoperă peste tot pielea expusă.

Nu este vina ei. Orice i-au făcut, ea este victima, nu monstrul.

Oare unde am mai auzit asta înainte?

Gândul îmi trezește în minte imaginea acelor fete atârnate în copac. Nu cumva cei doi adulți spuseseră ceva asemănător? Discuția lor aiuritoare începe cumva să mi se pară logică?

Un alt gând mi se furișează în minte ca un gaz otrăvitor. Dacă Paige poate mânca doar carne de om și nimic altceva, ce mă voi face? Voi merge până într-acolo încât să folosesc momeală umană ca să o ademenesc, crezând că o pot ajuta?

Prea cumplit ca să mă gândesc numai la asta.

Și complet irelevant.

Pentru că nu există niciun motiv să cred că Paige trebuie să mănânce ceva. Paige nu este un demon scund. E o fetiță. O vegetariană. O umanitaristă înnăscută. O Dalai Lama în devenire, pentru numele lui Dumnezeu. A atacat îngerul doar ca să mă apere pe mine. Asta e tot.

În plus, nu l-a mâncat, doar l-a… ronțăit puțin.

Bucățile de carne freamătă pe podea. Mi se întoarce stomacul.

Paige mă privește cu acei ochi castanii calzi adăpostiți sub genele ca de căprioară. Mă concentrez la asta și ignor intenționat sângele care îi picură de pe bărbie și cusăturile mari și nemiloase care i se întind de la buze până la urechi.

În spatele ei, îngerul se zbate neîntrerupt. Își dă ochii peste cap, făcându-i de-un alb imaculat, și lovește cu capul în mod repetat de podeaua de beton. Are o criză. Mă întreb dacă poate trăi după ce i-au fost smulse bucăți de carne din corp și sângele i s-a scurs aproape tot pe jos. Probabil că organismul lui se luptă să se repare chiar în acest moment. Există vreo șansă ca acest monstru să își poată reveni?

Mă opintesc în picioare, încercând să ignor lichidul clisos de sub mâini. Mă arde gâtul și îmi simt corpul înțepenit și învinețit.

— Ryn-Ryn.

Paige încă stă cu brațele ridicate într-un gest trist, dar nu mă pot convinge să o iau în brațe. În schimb, dau fuga spre sabia îngerului și o iau de pe jos. Mă întorc înapoi nițel mai sigură, mă reobișnuiesc deja cu propriu-mi corp.

Mă uit la ochii negri ai îngerului, la gura lui însângerată. Îi tremură capul, bate darabana pe podea.

Îi înfig sabia în inimă.

Nu am mai omorât niciodată pe nimeni. Ce mă sperie nu este faptul că ucid pe cineva. Mă sperie cât de ușor poate să fie.

Tăișul îl străbate de parcă nu ar fi decât un fruct putred. Nu simt că sufletul sau esența vieții l-ar părăsi. Nu mă încearcă deloc un sentiment de vinovăție, nu sunt șocată și nici nu sufăr pentru viața care a fost și pentru persoana care am devenit. Este doar nemișcarea cărnii tremurânde și mișcarea lentă a ultimei sale respirații.

— Dumnezeule mare din ceruri!

Ridic privirea, speriată, auzind această voce nouă. Este un alt înger în halat. Zăresc repede sângele proaspăt care îi îmbibă haina albă și mâinile înmănușate și imediat după aceea alți doi îngeri trec pragul în spatele lui. Și aceștia au halatele și mănușile însângerate.

Aproape că nu o recunosc pe Lailah cu părul auriu strâns tare la spate în coc. Ce face ea aici? Nu trebuia să îl opereze pe Raffe?

Mă privesc toți cu interes. Mă întreb de ce să se uite la mine și nu la sora mea mânjită de sânge, dar apoi îmi dau seama că încă țin sabia înfiptă în îngerul căzut pe jos. Sunt sigură că au recunoscut imediat ce fel de sabie este. Probabil există o duzină de reguli care interzic oamenilor posesia unei săbii îngerești.

Caut cu frenezie o cale de ieșire cu viață din treaba asta. Dar, înainte ca vreunul dintre ei să poată începe cu acuzațiile, toți se uită în sus spre tavan, în același timp. Precum primul înger, și ei aud ceva ce mie mi-este interzis. Expresiile crispate de pe chipul lor nu mă liniștesc.

Apoi simt și eu. Întâi, un huruit, apoi o vibrație.

Să fi trecut deja o oră?

Îngerii se uită la mine din nou, apoi se întorc și o zbughesc spre ușile duble pe care le-a folosit curierul.

Nu credeam că mă pot simți și mai vlăguită decât eram deja.

Rezistența a început atacul.

40.

Trebuie să ieșim din hotel înainte să se dărâme, însă nu pot lăsa toți acești oameni să fie goliți de sânge de către îngerii-scorpion. Ca să trag scara de la un rezervor la altul și să scot pe rând fiecare persoană paralizată ar dura câteva ore.

Smulg sabia din îngerul de pe jos. Ținând-o ca pe o bâtă, nervoasă, dau fuga la coloanele fetale.

Avânt sabia într-unul dintre rezervoare. O fac în principal ca să scap de frustrare și mă aștept doar ca fierul să ricoșeze în sticlă.

Înainte să pot simți măcar forța impactului, peretele gros al rezervorului se face țăndări. Lichidul și sticla explodează pe podeaua de beton.

M-aș putea obișnui cu sabia asta.

Fetusul de scorpion se desprinde de victima sa. Căzând, țiuie. Apoi se zbate și sare pe cioburile de sticlă, sângerând peste ele. Femeia emaciată se prăbușește pe fundul rezervorului. Ochii ei sticloși privesc în gol.

Nu am idee dacă este în viață sau dacă își va reveni după ce efectul veninului va dispărea. Asta e tot ce pot face pentru ea. Tot ce pot face pentru oricare dintre ei. Tot ce pot spera este că, nu știu cum, unii dintre ei își vor reveni destul ca să scape de aici înainte ca situația să devină prea explozivă, pentru că nu îi pot trage după mine pe scări în sus.

Fug la celelalte rezervoare în care sunt victime și le sparg unul după celălalt. Podeaua laboratorului de la subsol se umple de apă și de cioburi de sticlă. În aer se ridică în cor scrâșnetul fetușilor de scorpion care se zbat la pământ.

Majoritatea monștrilor din rezervoarele dimprejur se trezesc și zvâcnesc. Câțiva reacționează violent și se izbesc de pereții închisorii lor de sticlă. Ei sunt cei mai bine dezvoltați, cei care se uită la mine prin membranele pleoapelor brăzdate de vinișoare, înțelegând că îi atac.

În timp ce fac asta, o mică parte din mine ia în calcul varianta de a fugi fără Paige. Oricum, nu mai este sora mea, nu-i așa? Și cu siguranță nu mai este neputincioasă.

— Ryn-Ryn?

Paige se tânguiește.

Mă strigă de parcă n-ar fi sigură dacă pot avea grijă de ea. Mi se strânge inima ca într-un pumn de fier ca pedeapsă că m-am gândit să o trădez.

— Da, scumpa mea, rostesc pe cel mai liniștitor ton. Trebuie să plecăm de aici. Bine?

Clădirea se cutremură din nou și unul dintre cadavrele cârpite se rostogolește. Când capul băiețelului se izbește de podea, i se deschide gura și i se văd dinții de metal.

Paige arăta la fel de moartă înainte de a începe să se miște. Există vreo șansă ca și puștiul acela să fie în viață?

Un gând ciudat îmi vine în minte. Nu cumva a spus Raffe că uneori numele au putere?

Oare Paige s-a trezit pentru că am strigat-o? Scrutez cadavrele de lângă perete, le observ dinții sclipitori și unghiile lungi, ochii decolorați. Dacă sunt vii, i-aș trezi dacă aș putea?

Mă întorc cu spatele și lovesc cu sabia într-un alt rezervor. Nu pot să nu mă bucur că nu știu numele băiatului.

— Paige?

Mama vine spre noi pășind ca într-un vis. Calcă pe cioburi de sticlă și ocolește monștrii care se zvârcolesc cu așa naturalețe, de parcă ar vedea astfel de lucruri în mod regulat. Poate că vede. Poate că, în lumea ei, asta e normalitatea. Îi vede și îi ocolește, dar nu o surprind. Ochii ei sunt limpezi, expresia – precaută.

— Copila mea?

Dă fuga la Paige și o îmbrățișează fără ezitare, nepăsându-i de sângele care o acoperă din cap până-n picioare.

Mama plânge cu suspine adânci, sfâșietoare. Pentru prima dată, îmi dau seama că a fost la fel de îngrijorată și de tulburată din cauza lui Paige ca și mine. Că nu e o întâmplare faptul că a ajuns aici, în același loc periculos spre care m-am îndreptat și eu căutând-o pe Paige. Că, deși iubirea ei se manifestă într-un mod pe care o persoană sănătoasă la cap nu l-ar putea înțelege – l-ar crede chiar abuziv – asta nu înseamnă că nu îi pasă.

Înghit lacrimile care amenință să mă înece văzând-o pe mama cum o bocește pe Paige.

Mama se uită îndeaproape la Paige. Sângele. Cusăturile. Vânătăile. Nu remarcă nimic din toate astea și totuși scoate sunete gânguritoare în timp ce mângâie părul și pielea fetei.

Apoi se uită la mine. În ochii ei e o expresie dură și acuzatoare. Dă vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat lui Paige. Vreau să îi spun că nu eu i-am făcut asta. Cum poate gândi așa ceva?

Dar nu spun nimic. Nu pot. Pot doar să întorc spre ea o privire care îmi exprimă sentimentele de vinovăție și remușcare. Mă uit la ea așa cum s-a uitat ea la mine când eu și tata am găsit-o pe Paige distrusă și ologită cu atâția ani în urmă. Poate că nu eu am tăiat-o pe Paige, însă nenorocirea asta s-a petrecut în timp ce eram răspunzătoare de ea.

Pentru prima dată, mă întreb dacă mama chiar a fost de vină pentru spinarea ruptă a lui Paige.

— Trebuie să ieșim de aici, spune mama cu brațul petrecut protector pe după Paige. Vocea ei e clară și foarte sigură.

Mă uit la ea cu mirare. Înainte să mă pot opri, în mine izvorăște speranța. În tonul ei se simte autoritatea și încrederea. Vorbește ca o mamă pregătită și hotărâtă să își conducă fiicele spre un loc sigur.

Pare sănătoasă la cap.

Apoi spune:

— Sunt pe urmele noastre.

Speranța se face mică și moare în mine, lăsând un bulgăre tare în locul unde ar trebui să fie inima. Nu este nevoie să întreb cine sunt „ei”. După mama, „ei” sunt pe urmele noastre de când mă știu. Afirmația ei protectoare nu este un pas spre asumarea responsabilității pentru fetele ei.

Încuviințez din cap și iau greutatea răspunderii pentru familia mea înapoi pe proprii-mi umeri.

41.

Mama o conduce pe Paige spre ieșire, când un zgomot puternic din spatele ușilor duble mă face să încremenesc locului. Vine din încăperea din care au venit și îngerii. Mă opresc cu sabia în mână, întrebându-mă dacă să merg să văd ce este.

Nu-mi vine în minte niciun motiv bun pentru a-mi pierde timpul uitându-mă prin ușile acelea, dar ceva mă deranjează. Îmi înțeapă creierul ca un ac care agață un fir și încearcă să-l destrame pentru a dezveli ce este dincolo de cusătură. S-au întâmplat atâtea lucruri, că nu am avut timp să dau curs unui gând – ceva ce ar putea fi important, ceva…

Sângele.

Îngerii erau plini de sânge pe mănuși și pe halatele albe.

Și Lailah. Ea trebuia să fie în operație cu Raffe.

Un alt zdrăngănit se aude din spatele ușilor. Metal pe metal, ca un cărucior răsturnându-se și lovindu-se de un alt cărucior.

O iau la fugă înainte să-mi dau seama ce fac.

Când mă apropii de ușile duble, pe ele dă buzna afară un trup. Am la dispoziție doar o secundă ca să îl recunosc pe Raffe în cel care brăzdează aerul.

Un înger uriaș dă buzna pe ușă după el.

Ceva în felul cum se mișcă mi se pare familiar. Poate că avea un chip frumos cândva, dar acum expresia răuvoitoare e predominantă.

În spatele lui sunt deschise două aripi frumoase, albe ca zăpada. La baza lor, acolo unde sunt prinse de spate cu cusături proaspete, e sânge uscat. În chip ciudat, deși are sânge la spate, bandajat îi este stomacul.

E ceva familiar la aripile acelea.

Una dintre ele are o crestătură acolo unde un foarfece a retezat penele. O crestătură exact ca aceea făcută de mine pe aripile lui Raffe.

Creierul meu încearcă să refuze concluzia evidentă.

Îngerul uriaș stă între familia mea și ușa pe care am venit. Mama e încremenită de groază și se holbează la el. Tija ei

electrică îi tremură în mână, întinsă spre uriaș. Pare mai mult a i-o oferi, decât a-l amenința cu ea.

Un bubuit surd răsună prin tavan, urmat îndeaproape de altul, apoi de altul. Fiecare bubuit e mai puternic. Probabil asta au auzit îngerii. Acum, nu mai am nicio îndoială că atacurile au început.

Agitată, îi fac semn mamei să treacă pragul ușii pe care a folosit-o curierul. În sfârșit înțelege și trece dincolo împreună cu Paige.

Mă îngrozește gândul că uriașul le va opri, însă nu le acordă nicio atenție. Toată atenția sa este rezervată lui Raffe.

Raffe zace la pământ, cu chipul și mușchii încordați de durere. Spatele i se arcuiește în încercarea de a nu atinge betonul. Sub el, întinsă ca o mantie neagră, e o pereche de aripi mari de liliac.

Arată ca un strat de piele întins peste o structură scheletică ce seamănă mai mult cu o armă mortală decât cu un cadru pentru aripi. Marginile aripilor sunt ascuțite ca lama și prezintă o serie de cârlige dintre care cel mai mic seamănă cu un cârlig de pescuit. Cârligele mai mari se află în vârful aripilor. Îmi amintesc de niște seceri ascuțite.

Când se întoarce anevoie și se opintește de la podea, de pe spatele lui Raffe curge sânge proaspăt. Noile sale aripi stau aplecate peste el în timp ce se mișcă, de parcă încă nu le-ar putea controla. Dă una pe spate așa cum aș face eu cu o șuviță de păr care mi-a căzut peste ochi. Când aduce brațul înapoi, acesta e însângerat și are crestături noi pe antebraț și o rană mai adâncă acolo unde l-a agățat unul dintre cârlige.

— Ai grijă cu alea, arhanghelule, spune uriașul apropiindu-se de Raffe. Cuvântul „arhanghel” e plin de venin.

Îi recunosc vocea. Este aceea a Îngerului Nopții care i-a retezat lui Raffe aripile în noaptea când ne-am cunoscut. Trece pe lângă mine fără a mă privi, de parcă aș fi o piesă de mobilier.

— Ce jocuri joci, Beliel? De ce nu m-ai ucis pur și simplu pe masa de operație? De ce te-ai obosit să îmi coși aripile astea?

Raffe se clatină puțin pe picioare. Probabil au încheiat operația cu doar câteva clipe înainte ca doctorii-înger să plece.

După cum arată sângele uscat de pe spatele uriașului, nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama că pe el l-au rezolvat primul. A avut mai mult timp de recuperare decât Raffe, chit că

aș fi dispusă să pariez că nu și-a recăpătat complet forțele nici pe departe.

Ridic sabia cât pot mai discret.

— Eu aș fi ales să te ucid, spune Beliel. Dar mi-a stat în cale politica meschină îngerească. Ți-amintești cum e asta.

— A trecut mult timp.

Raffe se leagănă pe picioare.

— Și va mai trece mult, acum, că ai aripile alea.

Beliel surâde, însă expresia de pe fața lui continuă, cumva, să fie una de cruzime.

— Acum, femeile și copiii vor fugi strigând din calea ta. La fel vor face și îngerii.

Se întoarce spre ieșire, mângâindu-și noile pene.

— Șterge-o acum, până mă fălesc eu cu noua achiziție. Nimeni de jos nu are pene. Mă vor invidia toți în Iad.

Lăsând bărbia în piept ca un taur, Raffe îl atacă pe Beliel.

La cât sânge a pierdut, mă surprinde că Raffe poate să umble, darămite să fugă. Se clatină puțin în drumul său grăbit spre Beliel, care îl prinde sub un braț masiv și îl azvârle într-un cărucior.

Raffe cade la pământ împreună cu căruciorul. Pe obraz, pe gât și pe brațe îi apar crestături de-un roșu aprins, din cauza aripilor care flutură fără control în timpul căderii.

Dau fuga la el și îi înmânez sabia.

Pe chipul lui Beliel apare o mină de nesiguranță și mișcările lui devin deodată precaute.

De îndată ce-i predau lui Raffe mânerul, vârful sabiei lovește podeaua ca o tonă de plumb.

Raffe ține sabia ca și când ar fi nevoie de toată forța sa, până la ultima fărâmă, ca să nu lovească și cu mânerul în podea. În mâinile mele era ușoară ca aerul.

Raffe arată ca o persoană căreia tocmai i-a fost frântă inima.

Se uită la sabia sa cu un amestec de buimăceală și trădare. Încearcă să o ridice din nou, dar nu poate. Neîncredere și durere se alătură amestecului de pe chipul său. E cea mai puternică reacție emoțională pe care am văzut-o la el și, văzând-o, îmi vine să fac pe cineva să sufere.

Beliel este primul dintre noi care își revine de pe urma șocului de a-l vedea pe Raffe cum se chinuiește să ridice sabia.

— Propria-ți armă te respinge. Simte aripile mele. Nu mai ești doar Rafael.

Chicotește, un sunet urât pe care veselia sinceră îl face să fie de-a dreptul hidos.

— Ce trist! Un conducător părăsit de supuși. Un înger cu aripile retezate. Un războinic fără sabie.

Beliel îi dă ocol lui Raffe ca un rechin, tachinându-l.

— Nu ți-a mai rămas nimic.

— Mă are pe mine, spun și, cu coada ochiului, văd că Raffe se crispează.

Beliel se uită la mine, văzându-mă cu adevărat pentru prima dată.

— Ți-ai luat animal de companie, arhanghele. Când s-a întâmplat asta?

În tonul lui se simte nedumerirea, de parcă ar fi ceva normal ca Beliel să aibă cunoștință de tovarășii lui Raffe.

— Eu nu-s animalul de companie al nimănui!

— Am cunoscut-o în seara asta, în sălaș, zise Raffe. S-a ținut după mine. Nu înseamnă nimic.

Beliel pufnește.

— Ciudat, nu am întrebat dacă înseamnă ceva pentru tine.

Mă măsoară din priviri de sus până jos, observă fiecare detaliu.

— Sfrijită. Dar zveltă.

Vine cu pas sprinten spre mine.

Raffe îmi întinde înapoi mânerul sabiei.

— Fugi.

Ezit, întrebându-mă cât va rezista la bătaie Raffe în starea în care este.

— Fugi!

Raffe se poziționează între mine și Beliel.

Fug. Mă ascund în spatele unei coloane fetale ca să privesc.

— Îți faci prieteni, așa-i? întreabă Beliel. O Fiică a Omului, pe deasupra. Ce ironie superbă! Când se vor sfârși surprizele?

Pare sincer încântat.

— Imediat, vei ajunge un membru cu drepturi depline al clanului meu. Am știut mereu că așa va fi. Ai fi un excelent arhdemon.

Zâmbetul i se șterge.

— Păcat că nu te vreau ca șef.

Îl prinde pe Raffe într-o îmbrățișare de urs, dar îi dă drumul imediat. Brațele și pieptul îi sângerează de la tăieturi noi. Raffe se pare că nu este singurul neobișnuit cu noile sale aripi.

De data aceasta îl prinde pe Raffe de gât și îl ridică de la pământ. Raffe se face roșu la față, i se umflă venele la tâmple când Beliel îi strivește beregata.

Un bubuit puternic scutură clădirea deasupra noastră. Dărâmături de beton intră pe ușa garajului. Mai multe dintre coloanele de sticlă rămase se crapă, făcându-i pe monștrii dinăuntru să se răsucească speriați.

Alerg spre Beliel.

Simt sabia că stă bine, echilibrată, în mâinile mele. O trag în spate și am parte de un nou șoc.

Sabia se ajustează singură.

Aș putea jura că își modifică unghiul pentru a-mi sălta mai mult coatele. E gata de luptă și e însetată de sânge. Clipesc a mirare și aproape pierd momentul. Totuși, asta nu se întâmplă pentru că, deși picioarele îmi sunt înțepenite, brațele mi se mișcă într-un arc precis, conduse de sabie.

Nu eu o mânuiesc, ci ea mă mânuiește pe mine.

Avânt sabia, iar în același timp Raffe lovește cu aripile în Beliel. Sabia îi pătrunde în carnea de pe spate și se înțepenește în coloana vertebrală.

Aripile lui Raffe sfâșie obrajii demonului și îi taie antebrațele. Acesta strigă, dând drumul gâtului lui Raffe.

Raffe se prăbușește la pământ, icnind după aer.

Beliel se îndepărtează de noi împleticit. Poate dacă nu ar fi suferit de curând o intervenție chirurgicală, ar fi fost destul de puternic ca să ne țină piept la amândoi. Sau poate că nu. Bandajele de la mijloc probabil că acoperă rana pe care i-a provocat-o Raffe cu sabia cu câteva zile în urmă, în timpul ultimei lor lupte. Rănile lui Beliel nu se vor vindeca prea repede, dacă Raffe are dreptate cu privire la săbiile îngerești.

Sabia se trage înapoi din nou, dorind în mod evident să îl atace iarăși. Beliel se uită la mine cu ochii mari de uimire, nu mai puțin surprins ca îngerii care m-au văzut ucigându-le colegul de muncă. O sabie de înger nu are ce să caute în mâinile unei fete. Pur și simplu nu se poate.

Raffe sare în picioare și îl atacă pe Beliel.

Privesc cu surprindere cum Raffe îl potopește pe Beliel cu lovituri atât de rapide, că sunt aproape invizibile. Forța emoției din spatele acelor lovituri este imensă. Pentru prima dată, nu mai încearcă să își ascundă frustrarea și furia, sau dorul după aripile pe care le-a pierdut.

În timp ce Beliel se retrage sub lovituri, Raffe apucă de vechile sale aripi și trage. Cusăturile încep să plesnească la spatele lui Beliel și sânge proaspăt stropește aripile cândva albe ca omătul. Raffe pare hotărât să își recupereze aripile chiar dacă pentru asta trebuie să le smulgă din carnea lui Beliel cusătură cu cusătură.

Strâng sabia lui Raffe în mâini. Presupun că acum este sabia mea. Dacă aceasta îl respinge atâta timp cât are aripi noi, atunci eu sunt singura care o poate folosi.

Mă îndrept spre Raffe și Beliel, pregătită să retez aripile.

Ceva mă prinde de gleznă și mă trage în jos. Ceva unsuros cu o strângere de fier.

Picioarele îmi alunecă pe podeaua udă și cad grămadă la pământ. Sabia îmi sare din mână. Plămânii mi se zdruncină așa de tare la impact, încât cred că-mi voi pierde cunoștința.

Reușesc să întorc capul și să văd ce m-a prins.

Îmi doresc să n-o fi făcut.

42.

În spatele meu, un fetus de scorpion musculos deschide fălcile ca să strige la mine și își expune șirurile de dinți ca de piranha.

Prin pielea lui nedezvoltată se văd venele și umbrele mușchilor. Stă pe burtă ca și când s-ar fi târât de la rezervorul lui spart până la mine.

Acul lui mortal sare peste spate, țintindu-mi fața.

Prin minte îmi trece o imagine cu Paige și mama alergând prin noapte. Singure. Îngrozite. Întrebându-se dacă le-am abandonat.

— Nu!

Țipătul mi-este smuls când mă răsucesc imposibil ca să mă feresc de atacul acului. Vârful lui îmi ratează fața la milimetru.

Înainte să pot trage o gură de aer, vârful se ridică în aer și se avântă iarăși în jos. De data aceasta, nu am timp nici să mă pregătesc.

— Nu! urlă Raffe.

Tresar din tot corpul când acul îmi pătrunde în gât.

Îl simt imposibil de lung.

Apoi începe adevărata durere.

O agonie arzătoare mi se împrăștie pe acea parte a gâtului. Am impresia că sunt sfâșiată dinăuntru spre afară. Respirația îmi iese întretăiată și pielea mi se umple de sudoare.

Un strigăt de chin cumplit îmi izbucnește din gât și picioarele încep să mi se zbată frenetic.

Nimic din toate astea nu oprește fetusul scorpion să vină spre mine. Apropiindu-se, deschide gura, pregătit să îmi dea sărutul morții.

Mă trage spre el și ni se întâlnesc ochii. Îmi dau seama că el crede că, dacă mă secătuiește de seva vieții, va avea destulă energie ca să supraviețuiască în afara pântecelui său artificial. Disperarea i se citește în strânsoare, în felul cum deschide și închide gura ca un pește care încearcă să respire, în modul cum strânge pleoapele vânoase de parcă lumina puternică i-ar răni ochii subdezvoltați.

Veninul lui îmi împrăștie căldură pe toată fața și în jos, prin piept. Încerc să îl împing de lângă mine, dar nu reușesc decât să îl clintesc puțin.

Încep să îmi înțepenească mușchii.

Deodată, acul îmi iese din gât. Parcă ar fi ghimpat, pare că îmi întoarce gâtul pe dos.

Un nou strigăt crește în mine, dar nu îl pot elibera. Gura abia mi se întredeschide. Mușchii feței doar zvâcnesc, în loc să se schimonosească agonic. Strigătul meu seamănă cu un gâlgâit slab.

Nu îmi pot mișca fața.

Raffe îl prinde cu mâinile de coadă și trage monstrul de pe mine. Răcnește și îmi dau seama că a strigat de la bun început.

Îl manevrează pe fetusul scorpion ca pe o bâtă și-l aruncă în rezervoare.

Trei coloane se sparg la impactul cu el, unul după altul. Încăperea se umple de țipetele de moarte ale monștrilor avortați.

Raffe se trântește în genunchi lângă mine. Pare năuc. Și zdruncinat într-un fel ciudat. Se uită la mine de parcă nu i-ar veni să-și creadă ochilor. De parcă ar refuza să creadă ceea ce vede.

Chiar așa rău arăt?

Sunt pe moarte?

Încerc să îmi ating gâtul ca să văd cât sânge curge, dar nu-mi pot convinge mâna să urce până acolo. O privesc cum face un sfert din drum, tremură din cauza efortului, apoi cade inertă înapoi. Raffe pare copleșit de durere văzându-mi palida încercare de a mă mișca.

Mă străduiesc să îi spun că veninul paralizează și încetinește respirația, dar ceea ce îmi iese din gură este o bolboroseală pe care nici eu nu o înțeleg. Îmi simt limba uriașă și buzele, prea umflate ca să le mișc. Niciuna dintre celelalte victime nu pare umflată, drept care presupun că nici eu nu sunt, ci doar mă simt așa. De parcă limba mi-ar fi devenit deodată mare și stângace, prea grea ca să poată fi mișcată.

— Șșș, face el cu blândețe. Sunt aici.

Mă trage în brațe și eu încerc să mă concentrez pentru a-i simți căldura. Pe dinăuntru, simt că tremur de la durere, dar pe dinafară, sunt complet nemișcată, întrucât paralizia mi s-a

extins la spate și la picioare. E nevoie de toată forța de voință ca să-mi țin capul să nu cadă pe brațul său.

Expresia feței sale mă sperie la fel de tare ca paralizia. Pentru prima dată, chipul lui este complet deschis. Ca și când pur și simplu nu ar mai conta ce văd acolo.

Trăsăturile îi sunt adâncite de șoc și suferință. Încerc să cuprind cu mintea faptul că suferă. Pentru mine.

— Tu nici măcar nu mă placi, ții minte?

Asta încercam să spun. Ceea ce-mi iese, de fapt, din gură e mai aproape de prima încercare a unui bebeluș de-a vorbi.

— Șșș!

Îmi atinge obrazul cu buricele degetelor, mângâindu-mi fața.

— Nu vorbi. Sunt chiar aici.

Se uită la mine cu o durere adâncă în ochi. Ca și când ar fi așa de multe lucruri pe care vrea să mi le spună, dar acum simte că e prea târziu.

Vreau să îi mângâi fața și să îi spun că va fi bine. Că totul va fi bine.

Și îmi doresc cu atâta ardoare să fie.

43.

— Șșș, face Raffe, legănându-mă în brațe.

Lumina din jurul capului său se transformă în umbră.

În spatele lui, silueta întunecată a lui Beliel apare în câmpul meu vizual.

Una dintre aripile sale noi este ruptă aproape de tot și atârnă în câteva cusături. Are fața schimonosită de furie. Ridică ceea ce pare a fi un frigider deasupra capului lui Raffe la fel cum trebuie să fi ridicat Cain o piatră deasupra capului lui Abel.

Încerc să strig. Încerc să îl avertizez pe Raffe cu expresia feței.

Dar iese numai o șoaptă ca o respirație.

— Beliel!

Beliel se întoarce să vadă cine a strigat la el. Raffe se întoarce și el pentru a evalua scena, continuând să mă țină protector în brațe.

În pragul ușii stă Politicianul. Îl recunosc chiar dacă nu mai are alături acea femeie-trofeu îngrozită.

— Pune-l jos *acum*!

Pe chipul prietenos al Politicianului plutește umbra amenințătoare a unei încruntări. Se uită furios la îngerul uriaș.

Beliel respiră greu cu frigiderul ridicat deasupra sa. Nu e clar dacă va da ascultare.

— Ai avut ocazia să-l ucizi pe stradă, spune Politicianul intrând cu pas ferm în încăpere. Dar ți-a distras atenția o pereche de aripi frumoase, nu-i așa? Și acum, că a fost văzut și a început să se împrăștie zvonul că s-a întors, acum vrei să îl ucizi? Care e problema ta?

Beliel aruncă frigiderul prin cameră. Arată ca și când ar vrea să îl arunce în Politician. Aparatul aterizează zgomotos într-un loc inaccesibil vederii.

— M-a atacat!

Beliel arată cu degetul spre Raffe ca un copil smintit.

— Nu-mi pasă nici dacă ți-a turnat acid în pantaloni. Ți-am spus să nu te atingi de el. Dacă moare acum, oamenii lui îl vor transforma într-un martir. Ai idee cât este de greu să duci o

campanie împotriva unui înger martirizat? Vor născoci la nesfârșit povești despre cum el s-ar fi opus unei politici sau alteia.

— Ce-mi pasă mie de politica voastră îngerească?

— Îți pasă fiindcă îți spun eu să îți pese.

Politicianul își îndreaptă manșetele.

— O, de ce-mi pierd vremea? Nu vei fi niciodată mai mult decât un demon mediocru. Pur și simplu nu ai destulă minte ca să înțelegi strategiile politice.

— O, ba le înțeleg, Uriel.

Beliel își răsfrânge buza ca un câine care mârâie.

— L-ai transformat într-un paria. Toate lucrurile în care a crezut vreodată, tot ce a spus vreodată va fi delirul unui înger căzut cu aripi de demon. Înțeleg mai mult decât vei înțelege tu vreodată. Am trecut și eu prin asta, ți-amintești? Doar că nu îmi pasă dacă ieși tu în avantaj.

Uriel îi ține piept lui Beliel chiar dacă trebuie să privească în sus ca să i se uite în ochi.

— Fă doar cum îți spun. Ți-ai primit aripile ca răsplată pentru serviciile prestate. Acum, dispari.

Ceva explodează sus și clădirea se cutremură.

Mă părăsește și ultima fărâmă de voință și pur și simplu nu-mi mai pot ține capul ridicat. Mă ofilesc în brațele lui Raffe. Îmi cade capul, ochii îmi sunt deschiși, dar nefocalizați, respirația – imperceptibilă.

Exact ca un cadavru.

— NU!

Raffe mă strânge ca și când ar putea să-mi lege sufletul de corp. În câmpul meu vizual apare o imagine răsturnată a intrării. Prin ea pătrunde fum.

Cu toate că durerea acoperă căldura lui Raffe, simt strânsoarea îmbrățișării sale, mișcarea înainte și înapoi a corpurilor legănându-se în timp ce el repetă același cuvânt: Nu.

Îmbrățișarea lui mă liniștește și frica se retrage puțin.

— Pe cine bocește el acolo? întreabă Uriel.

— Pe-a sa Fiică a Omului, zise Beliel. A ucis-o una dintre creaturile noastre.

— Nu.

Uriel pare scandalizat la culme.

— Este posibil? Un om? După toate avertizările lui de-a nu ne apropia de ei? După tot misionariatul lui îndreptat împotriva odraslelor lor hibride și malefice?

Uriel îi dă ocol lui Raffe ca un rechin.

— Uită-te la tine, Raffe. Marele arhanghel în genunchi cu o pereche de aripi demonice căzute-n jurul lui. Și ținând în brațe o Fiică a Omului stricată. (Chicotește.) O, se pare că Dumnezeu mă iubește, totuși. Ce s-a întâmplat, Raffe? Ți s-a părut prea singuratică viața pe Pământ? Secol după secol, fără vreo altă tovărășie decât a Nefilimilor pe care îi vânezi cu suflet nobil?

Raffe îl ignoră și continuă să îmi mângâie părul și să mă legene încet ca și când ar adormi un copil.

— Cât de mult ai rezistat? întreabă Uriel. Ai respins-o? I-ai spus că nu însemnă pentru tine mai mult decât orice alt animal? O, Raffe, a murit crezând că nu îți pasă de ea? Ce *tragic*! Asta probabil că te sfâșie pe dinăuntru.

Raffe ridică ochii și-i aruncă o privire ucigătoare.

— Nu. Vorbi. Despre. Ea.

Uriel face fără să vrea un pas în spate.

Clădirea se zdruncină din nou. Peste scorpionii agonici se cerne praf. Raffe îmi dă drumul, mă așază cu tandrețe pe jos.

— Am terminat aici, îi spune Uriel lui Beliel. Îl poți ucide după ce va fi cunoscut ca Îngerul Căzut Rafael.

Ține umerii drepți, autoritar, dar picioarele i se grăbesc spre ieșire. Beliel îl urmează, trăgând după el prin praf aripa ruptă. Te doare sufletul să vezi penele albe ale lui Raffe tratate în felul acesta.

Raffe zăbovește o clipă ca să îmi aranjeze părul, să nu mă tragă de cap, de parcă asta mai contează.

Apoi o ia la fugă după el. Răcnește de furie dând buzna pe uși afară și urcând scările ca o tornadă.

Două seturi de pași bubuie pe scări în sus înaintea pașilor lui Raffe.

O ușă se trântește în capul scărilor.

Bubuiturile reverberează în ușă și în pereți. Ceva se sparge, apoi zăngăne pe scări în jos. Raffe urlă cu furie și pare că lovește cu pumnii în pereți. Se zbate ca un câine turbat la capătul lesei. De ce o fi legat? De ce nu se duce după ei?

Se precipită pe scări în jos și rămâne în cadrul ușii, respirând greu. Aruncă o privire la mine, care zac pe betonul podelei, și se avântă spre un rezervor.

Furia îl face să urle de-a dreptul. Sticla se sparge. Apa se revarsă.

Pe podea se zbat ființe și țiuie când monștrii scorpioni sunt separați de victimele lor. Nu îmi dau seama care explozii și strigăte vin de la etaj și care de aici, de unde Raffe distruge orbește laboratorul.

În cele din urmă, după ce nu mai rămâne nimic de spart, se oprește în mijlocul dezastrului, cu pieptul mișcându-i-se spasmodic, uitându-se în jur după alte lucruri de spart.

Lovește cu piciorul în cioburile de sticlă și în proviziile de laborator și se uită țintă în jos la ceva. Se apleacă să o ia. În loc să pună mâna pe obiect, îl trage spre mine.

Este sabia lui. Mă manevrează astfel încât să o poată introduce în teaca pe care încă o am legată la spate. Mă aștept ca greutatea fierului să mă tragă în jos, însă e abia perceptibilă în timp ce lama pătrunde în teacă.

Apoi mă ridică în brațe. Durerea nu mai urcă, dar sunt complet paralizată. Capul și brațele îmi atârnă inerte ca ale unui cadavru proaspăt.

Raffe își croiește drum pe ușă către scări și o luăm în sus spre explozii.

44.

La început, Raffe se împleticește, cât pe ce să se prăbușească. Nu îmi dau seama dacă face asta ca urmare a intervenției chirurgicale sau din cauza adrenalinei produse de agitația sa recentă.

Tăieturile de pe gâtul și urechea lui deja nu mai sângerează. Se vindecă sub ochii mei, la propriu. Cu fiecare pas ar trebui să fie mai puternic, însă respirația îi este grea și inegală.

La un moment dat, se sprijină de peretele casei scărilor și mă trage în brațele sale.

— De ce nu ai fugit cum ți-am spus? șoptește în părul meu. Am știut de la început că loialitatea ta îți va aduce sfârșitul. Doar că niciodată nu am crezut că fatală îți va fi loialitatea față de mine.

O altă explozie scutură scările și noi mergem mai departe.

Raffe pășește peste balustrada răsucită care este căzută peste trepte. A fost smulsă din perete. Zidurile de ambele părți sunt pline de găuri inegale.

În sfârșit, ajungem sus. Raffe se proptește în ușă și pătrundem amândoi la parter.

Este o zonă de război.

Toți cei care nu trag par că se feresc de gloanțe.

Îngerii își rup hainele de gală de pe ei într-un capăt al foaierului, o iau la fugă spre ușa din față și se ridică în zbor de îndată ce ajung afară. Dar unu din fiecare trei cade înapoi la pământ într-o grămadă de aripi însângerate, doborât de gloanțe. E ca un poligon de tir cu îngeri în loc de ținte, întrucât pe partea aceasta nu există decât acea intrare încăpătoare.

Când explodează ceva, se iscă o avalanșă de marmură spartă și candelabre.

Praf și moloz cad peste noi în timp ce clădirea răsună de focuri de armă.

Oamenii fug în toate direcțiile. Multe dintre femei gonesc pe tocuri înalte, alunecă și se împiedică în cioburile de sticlă. Jur că unii dintre cei care au fugit într-o parte cu un minut în urmă,

acum aleargă în direcția opusă. Ca să evadeze trebuie să sară peste oamenii și îngerii întinși inerți pe jos.

Raffe e mult mai bătător la ochi acum, cu noile sale aripi întinse ca să nu ne tăiem în ele. Deși cuprinși de panică, toți se holbează la noi când ne întâlnesc.

Nu puțini îngeri se opresc să ne scruteze, îndeosebi cei de tipul războinicilor. Văd lumina recunoașterii și a șocului pe unele chipuri. Indiferent de campania pe care o desfășoară Uriel împotriva lui Raffe, efectul ei este major. Eu și cu Raffe suntem ca un poster de campanie demonic umblător. Îmi fac griji pentru ce se va întâmpla cu el, pentru cum va fi tratat dacă și când vom ieși din nebunia asta.

Mă uit în jur după familia mea, dar e greu să văd ceva în haosul acesta, cu atât mai mult cu cât încă nu îmi pot mișca ochii.

Câțiva îngeri decid să își asume riscul de a rămâne blocați înăuntru și se îndepărtează de lângă ușile de la intrare. Probabil se îndreaptă spre zona lifturilor, unde se pot ridica în zbor, sperând să poată ieși printr-o parte mai înaltă a clădirii. Simt o oarecare satisfacție să văd petrecerea dezintegrându-se la propriu, să-i văd pe alienii ăștia cum se dezbracă de costumele lor fistichii și fug ca să scape cu viață.

Ce-a mai rămas din ușile din față e spulberat într-o explozie de șrapnel.

Totul sună înfundat după aceasta. Podeaua e plină de sticlă spartă și mai mulți dintre oamenii care aleargă în halate și desculți suferă din cauza asta.

Vreau să dau fuga la uși și să strig că suntem oameni. Să le spun să oprească focul, ca să putem ieși de aici, exact ca ostaticii de la televizor. Dar, chiar dacă aș putea, nu cred nici cât negru sub unghie că luptătorii Rezistenței își vor întrerupe atacul doar ca să scăpăm noi. Zilele când niciun efort nu era precupețit pentru salvarea unei vieți doar de dragul vieții s-au sfârșit de săptămâni bune. Acum, viața unui om este cel mai ieftin lucru, cu o singură excepție. Îngerii zac umăr la umăr lângă oameni, ca niște păpuși de cârpe risipite peste tot.

Intrăm în măruntaiele clădirii. Toată lumea ne face loc să trecem.

În holul lifturilor, pe jos sunt aruncate nenumărate sacouri și cămăși de costum rupte. Probabil că îngerii zboară mai bine fără

corsetul hainelor, chit că hainele acelea au fost făcute special pentru ei.

Deasupra noastră, e plin de îngeri. Nici urmă de zborul lor maiestuos în spirală, acum e-o zburătăceală generală.

Imaginea noastră frântă plutește de-a lungul unui perete de oglinzi sparte, făcând scena să pară și mai haotică. Raffe, cu aripile lui de demon și cu fata moartă în brațe, domină holul în vreme ce aleargă prin acel pandemoniu.

Îmi surprind reflexia în oglindă. Deși îmi simt gâtul sfâșiat, abia văd punctul roșu unde m-a înțepat acul. Bănuiam că vor fi fâșii de carne sfârtecată de la cum s-a extras acul, în schimb nu arată mai rău decât o înțepătură de insectă.

În ciuda haosului, încep să deslușesc un tipar. Îngerii aleargă în general într-o singură direcție, în vreme ce majoritatea oamenilor se îndreaptă într-alta. Noi mergem împreună cu oamenii. Ca un fermoar, gloata se deschide înaintea noastră.

Intrăm pe o ușă batantă într-o bucătărie enormă plină de inox și aparate industriale. Prin aer plutește fum negru. Pereții din apropierea cuptoarelor sunt cuprinși de flăcări.

Fumul îmi înțeapă gâtul și îmi face ochii să lăcrimeze. E-o tortură de-o natură cu totul aparte să nu poți tuși și clipi. Dar o iau ca pe un semn al faptului că durerea provocată de înțepătură probabil scade, dacă mai e loc în mine pentru alte senzații, cum ar fi iritația de la fum.

În celălalt capăt al bucătăriei, un cordon de oameni dă buzna pe-o ușă de alimentare. Mai mulți se lipesc de perete și ne lasă să trecem.

Raffe nu scoate un sunet. Nu-i pot vedea expresia de pe față, dar oamenii se uită la el ca și când l-ar vedea pe diavol însuși.

O altă explozie scutură clădirea și pereții se mișcă. Oamenii strigă în spatele nostru, în bucătărie. Cineva urlă: „Ieșiți! Ieșiți! Va exploda conducta de gaz!”

Năvălim pe ușă afară, în aerul răcoros al nopții.

Strigătele și exploziile sunt și mai puternice afară, în zona de luptă. Toate simțurile sunt asaltate de rafalele de armă. Mirosul acid al armelor supraîncinse și fumul corditei arse îmi umplu plămânii.

Înaintea noastră se află un convoi de camioane înconjurate de-o ceată mică de civili și soldați. Ceva mai încolo, zăresc o frântură din apocalipsă.

Acum, că îngerii s-au ridicat în zbor, lupta s-a schimbat. Soldații continuă să arunce grenade din camioanele în retragere, dar clădirea e deja cuprinsă de flăcări și grenadele lor nu par decât să întrețină impresia sonoră a dezastrului.

În același timp, soldații trag cu mitralierele în dușmanii lor înaripați, dar, făcând asta, riscă să fie ei înșiși luați în cătare. O ceată de îngeri ridică două camioane în aer și le lasă să cadă peste alte camioane care încearcă să accelereze.

Oamenii se împrăștie pe fiecare alee, atât pe jos, cât și cu mașina. Îngerii se avântă în jos aparent la întâmplare și fac bucăți soldați și civili deopotrivă.

Raffe nu își schimbă pasul egal în timp ce se îndepărtează de clădire și se îndreaptă spre grupul de oameni adunați în jurul camioanelor.

Oare ce face? Ultimul lucru de care avem nevoie este ca un soldat cu mintea întunecată să ne secere cu mitraliera lui doar pentru că vede ceva ce îl indispune.

Soldații par să se ocupe cu adunarea civililor în camioanele lor mari de armată. Soldați ai Rezistenței îmbrăcați în uniformă de camuflaj stau pe genunchi pe platforma camioanelor, cu armele îndreptate în sus. Trag în aer spre stolurile de îngeri. Unul dintre soldați nu mai țipă ordine, ci tace și se uită la noi. Farurile altui camion îl luminează, ceea ce mă ajută să îi văd fața. Este Obi, conducătorul Rezistenței.

Împușcăturile și strigătele se opresc așa cum s-ar opri o conversație la o petrecere când intri însoțit de un ofițer de poliție. Încremenesc cu toții și se holbează la noi. Pe fețele lor se reflectă lumina flăcărilor când pe ușa și geamurile bucătăriei pe care am lăsat-o în urmă izbucnesc flăcări.

— Ce naiba e aia? întreabă unul dintre soldați. În vocea lui se simte o frică adâncă. Alt soldat își face cruce, scăpându-i complet ironia pe care o presupune un atare gest din partea unui soldat care se luptă cu îngerii.

Un al treilea bărbat ridică arma și ne ia în cătare.

Soldații din spatele camioanelor, aparent speriați și cu nervii încordați la maximum, se-ntorc cu mitralierele spre noi.

— Nu trageți, spune Obi.

Farurile altui camion îl mătură și atunci văd cum curiozitatea se luptă cu adrenalina pe chipul său. Pentru moment,

curiozitatea ne ține în viață, însă nu va ține gloanțele pe țeavă la nesfârșit.

Raffe continuă să pășească spre ei. Vreau să îi strig să se oprească, altfel ne va ucide pe amândoi, dar sigur că nu pot. El crede că sunt moartă deja, cât despre siguranța lui, e ca și când nu i-ar mai păsa de-acum.

O femeie țipă isterizată. Ceva mă duce cu gândul la mama.

Apoi o văd pe femeia care strigă. Sigur că *este* mama. Fața-i strălucește roșie în lumina focului, îi văd toată forța ororii. Strigă și strigă și pare că nu se va opri niciodată.

Îmi pot imagina cum arătăm în ochii ei. Aripile lui Raffe sunt întinse de-o parte și de alta a lui, îl fac să semene cu un liliac demonic din Iad. Sunt sigură că lumina focului scoate în evidență secerile tăioase de pe marginea lor. În spatele lui, clădirea arde cu văpăi hrăpărețe pe fundalul cerului negru ca smoala, învăluindu-i fața în umbre pâlpâitoare. Nu am nicio îndoială că se profilează întunecat și amenințător sub forma clasică a demonului.

Mama nu știe că el ține aripile așa ca să nu ne tăiem. Ei probabil îi apare ca Arătarea Care o Bântuie. Și cel mai cumplit coșmar devine realitate în noaptea asta. Diavolul este aici și pășește din flăcări, aducând-o pe brațe pe fiica ei moartă.

Cu siguranță m-a recunoscut după haine, dacă a început să strige așa repede. Sau poate și-a imaginat această scenă de atâtea ori, că pur și simplu nu se îndoiește deloc că eu trebuie să fiu cea din brațele demonului. Groaza ei este atât de sinceră și de profundă, încât mă crispez pe dinăuntru auzind-o.

Un soldat tresare cu arma îndreptată spre noi. Nu știu cât se vor mai putea înfrâna. Îmi dau seama că, dacă vor trage, nici nu voi putea să închid ochii.

Raffe îngenunchează și mă depune pe asfalt. Îmi ridică părul într-o parte și îl lasă să i se prefire printre degete, privind cum cade într-o cascadă lentă pe umărul meu.

Lumina focului descrie un halo în jurul capului său, iar fața-i este înghițită de umbre. Îmi atinge încet și tandru buzele cu degetele.

Apoi se desprinde rigid, ca și când fiecare mușchi al corpului său i s-ar opune.

Vreau să îl implor să nu plece. Să-i spun că sunt încă aici. Dar zac încremenită. Nu pot decât să-l privesc cum se ridică.

Și cum dispare din vedere.

Apoi nu mai rămâne decât cerul gol în care se reflectă lumina focului.

45.

Undeva în oraș, urlă un câine. Acest sunet pustiu ar fi trebuit să se piardă în larma bătăliei, înecat în frica și panica ce mă cuprinseseră. În schimb, mintea mea îl izolează până când ajunge să eclipseze totul.

Stau paralizată pe asfaltul rece și nu mă pot gândi decât că este cel mai solitar sunet pe care l-am auzit vreodată.

Mama dă fuga la mine, continuând să strige. Se aruncă cu suspine isterice asupra mea. Crede că sunt moartă, însă tot este speriată. Se teme pentru sufletul meu. La urma urmei, tocmai a văzut un demon aducându-mi corpul neînsuflețit.

În jurul nostru, oamenii încep deodată să discute înfrigurați.

— Ce naiba e aia?

— E moartă?

— El a omorât-o?

— Trebuia să tragi în el!

— Nu știam dacă fata e moartă.

— Tocmai l-am văzut pe diavol?

— Ce naiba făcea?

Le aduce corpul meu oamenilor mei.

Ar fi putut fi împușcat. Ar fi putut fi atacat de ceilalți îngeri. Dacă aș fi fost cu adevărat moartă, ar fi trebuit să mă lase în beci, să fiu îngropată sub dărâmături. Ar fi trebuit să fugă după Beliel și să-și ia aripile înapoi. Ar fi trebuit să i se împotrivească lui Uriel și să evite a fi văzut de ceilalți îngeri.

În schimb, el m-a adus familiei mele.

•

— Este ea. Penryn.

Soc-Smoc apare în câmpul meu vizual. E mânjit cu funingine, pare epuizat și trist.

Apare și Obi. Se uită în jos la mine cu solemnitate.

— Să mergem, spune el amărât. Ce mai așteptați? țipă către grup. Să-i scoatem de aici pe oamenii ăștia!

Oamenii se grăbesc pe lângă mine și urcă în camioane. În trecere, mă scrutează cu toții.

Mama mă strânge mai tare și continuă să suspine.

— Vă rog, ajutați-mă să o urc în camion, se tânguiește.

Obi se oprește și îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Îmi pare rău pentru fiica dumitale, doamnă. Dar mă tem că nu avem loc pentru... Mă tem că va trebui să o lași aici.

Se întoarce și le strigă soldaților săi:

— Ajutați-o careva pe doamna asta să urce într-un camion.

Un soldat vine și o desprinde de lângă mine.

— Nu!

Mama strigă și se văicărește și se zbate în brațele soldatului.

Tocmai când pare că soldatul este pe cale să renunțe și să îi dea drumul, mă simt ridicată de jos. Cineva mă poartă pe sus. Capul mi se bălăngăne și reușesc să zăresc persoana care mă ține.

E micuța Paige.

Îi pot vedea cusăturile care urcă de la maxilar până la ureche. Puloverul galben-vișiniu al mamei stă strâmb pe ea, lăsând la vedere cusăturile de pe gâtul și umărul ei. Am purtat-o așa în brațe de o mie de ori. Nu am crezut niciodată că într-o zi vom inversa locurile. Merge cu pas normal, nu își târșâie picioarele, cum ar trebui să facă sub povara mea.

Oamenii din mulțime tac. Toți se uită țintă la noi.

Paige se așază pe platforma camionului fără ajutorul nimănui. Soldatul de acolo își strânge arma în poziție de tragere și se dă în spate. Oamenii care sunt deja în mașină se îngrămădesc unii în alții ca niște animale speriate.

O aud pe Paige icnind. A urcat după mine. Nu o ajută nimeni. Se apleacă să mă ia iarăși pe sus.

Surâde puțin când se uită la mine, însă zâmbetul i se transformă în grimasă când ajunge să îi pună în mișcare cusăturile. Între dinții ei ascuțiți zăresc resturi de carne crudă.

Îmi doresc să pot închide ochii.

Sora mea mai mică mă întinde pe o bancă de pe o parte a platformei camionului. Oamenii se dau deoparte. Mama își face apariția și se așază lângă capul meu, apoi îmi ia capul în poală. Încă plânge, dar nu mai e isterică. Paige se ghemuiește la picioarele mele.

Obi trebuie că e în apropiere, căci toți cei din camion se uită în aceeași direcție, așteptând parcă un verdict. Mă vor lăsa să rămân?

— Să plecăm de aici, spune Obi. Am pierdut deja prea mult timp. Urcați oamenii în camioane! Să ne cărăm înainte să explodeze!

Cine? Sălașul?

Camionul se umple de oameni, dar, cumva, în jurul nostru rămâne puțin spațiu, astfel că nu suntem înghesuite.

Focuri de armă răsună printre strigăte. Toată lumea se ține bine, pregătiți pentru un drum accidentat. Camionul pornește cu hurducături, face slalom printre mașinile abandonate, accelerând, îndepărtându-se de sălaș.

Când roțile trec peste ceva – un cadavru? – îmi sare capul în poala mamei. Rafalele gloanțelor trimise în văzduh nu încetează nicio clipă. Pot doar să sper că acel potop de plumb îl ratează pe Raffe, oriunde ar fi el.

Nu la mult timp după ce ne-am urnit, un camion mare intră în clădire, în lumina focului ce dă senzația că e dimineață.

Primul etaj al sălașului explodează într-o minge de foc.

Cioburi de sticlă și fragmente de beton sunt împrăștiate în toate direcțiile. Prin foc, fum și moloz, oamenii și îngerii aleargă și zboară din sălaș ca niște insecte speriate.

Clădirea maiestuoasă se leagănă ca un om în stare de șoc.

La geamurile de la etajele inferioare pâlpâie focul. Mi se strânge inima și mă întreb dacă Raffe n-a intrat cumva înapoi în sălaș. Nu am văzut unde a plecat după ce m-a lăsat. Pot doar să sper că este în siguranță.

Apoi, sălașul se prăbușește încet.

Cade grămadă și deasupra lui se ridică un nor de praf, cu încetinitorul. Huruitul care însoțește spectacolul seamănă cu al unui cutremur nesfârșit. Toată lumea privește cu mirare.

Zeci de îngeri zboară în cerc pe cer, survolează dezastrul.

Când norul de praf se extinde către ei, bat în retragere, se împrăștie cu reticență. Când și fațada împodobită a sălașului se năruie deasupra mormanului de moloz, se lasă o tăcere solemnă.

Apoi, câte doi, câte trei, îngerii se risipesc în cerul plin de fum.

Toată lumea scandează în jurul nostru. Unii plâng. Alții urlă de fericire. Se sare și se bate din palme. Străini care înainte s-ar fi amenințat reciproc cu arma, acum se îmbrățișează.

Am ripostat.

Am declarat război oricărei ființe care cutează să creadă că ne poate extermina fără opoziție. Oricât de celești, oricât de puternici ar fi, acesta este căminul nostru și ne vom lupta să îl păstrăm.

Victoria nu e nici pe departe perfectă. Știu că mulți îngeri au scăpat doar cu răni ușoare. Poate câțiva au fost uciși, dar ceilalți se vor vindeca repede.

Dar, văzând oamenii cum sărbătoresc, ai crede că războiul a fost câștigat. Înțeleg acum la ce se referea Obi când a spus că acest atac nu urmărește câștigarea bătăliei cu îngerii, ci câștigarea oamenilor de aceeași parte a baricadei.

Până acum, nimeni – și cu siguranță nici eu – nu a crezut că avem vreo șansă de a riposta. Am crezut că războiul s-a terminat. Obi și luptătorii săi din Rezistență ne-au demonstrat că abia a început.

Nu m-am gândit la asta până acum, dar sunt mândră că sunt om. Avem atâtea defecte. Suntem fragili, confuzi, violenți și ne împovărăm cu atâtea probleme. Dar, una peste alta, sunt mândră că sunt o Fiică a Omului.

46.

Cerul strălucește într-un amestec de roșu ca sângele și negru de funingine. Lumina vineție conferă o aură ireală orașului pârjolit. Soldații au oprit focul, dar continuă să scruteze cerul ca și când s-ar aștepta să vadă o armată de demoni venind să ne atace. Undeva în depărtare, sunetul mitralierelor reverberează pe străzi.

Continuăm să șerpuim printre mașinile abandonate. Oamenii din camionul nostru discută emoționați pe tonuri joase. Sunt atât de îndârjiți, că fiecare pare pregătit să răpună o legiune întreagă de îngeri cu mâinile goale.

Încă rămân pe partea lor a camionului cât de mult pot. E bine că sunt așa emoționați și fericiți; altminteri, mă tem că ne-ar putea arde pe rug. Printre discuții aruncă priviri în direcția noastră. E greu de spus dacă îi intrigă mama cu transa ei în care se roagă vorbind în limbi moarte, sora mea cu cicatricile ei oribile și privirea goală sau corpul neînsuflețit care sunt eu.

Durerea se stinge. Încep să o simt mai mult ca și când aș fi fost lovită de o mașină economică la un indicator de oprire decât de un tir pe autostradă. Încep să îmi recapăt puțin și controlul asupra ochilor. Presupun că mi se dezgheață și alți mușchi, însă ochii sunt cel mai ușor de mișcat, dacă o deplasare de-o fracțiune de milimetru înseamnă mișcare. Dar e de ajuns ca să îmi dau seama că efectele veninului se estompează și că probabil voi supraviețui.

Străzile sunt acum pustii, nici țipenie de om pe ele. Am ieșit din districtul sălașului și am intrat în zona demolată. Se scurg kilometri de epave de mașini incendiate și clădiri distruse. Vântul îmi flutură părul în jurul feței și noi străbatem scheletul carbonizat și frânt al lumii noastre.

Din când în când, ne oprim, ne camuflăm printre celelalte mașini oprite. La un moment dat, Obi ne face semn să tăcem și noi ne ținem răsuflarea, sperând să nu fim descoperiți. Presupun că au fost zăriți îngeri pe cer și încercăm să nu fim observați, la rândul nostru.

Tocmai când cred că s-a terminat totul, cineva din spate strigă:

— Păzea!

Arată deasupra lui. Toată lumea ridică ochii.

Pe cerul vinețiu, un înger singuratic ne dă târcoale.

Nu, nu e-un înger.

Lumina scânteiază pe-o bucată de metal curbat aflată pe marginea uneia dintre aripile sale. Nu seamănă cu niște aripi de pasăre. Forma amintește de-un liliac uriaș.

Inima începe să-mi bată mai repede. Vreau să strig la el. Chiar e posibil să fie el?

Zboară în cerc deasupra, coboară tot mai mult cu fiecare nouă spirală. Mișcările sunt ample și lente, aproape reținute.

Pentru mine, ceea ce face el e-o iscodire neamenințătoare a camionului nostru. Dar pentru ceilalți, mai ales în starea lor de încordare, este un atac inamic.

Armele sunt ridicate și îndreptate către cer.

Vreau să le strig să se oprească. Vreau să le spun că nu toți vor să ne vină de hac. Vreau să mă lovesc de ei și să le deviez ținta. Dar nu pot decât să privesc cum îndreaptă armele și deschid focul în aer.

Cercurile leneșe se transformă în manevre evazive. E îndeajuns de aproape ca să văd că are păr negru și acum, că nu doar planează, felul în care se mișcă pare stângaci. Ca și când tocmai ar învăța să zboare cu aripile acelea.

Este Raffe. E în viață.

Și zboară!

Îmi vine să sar în sus de bucurie, să-i fac semne cu mâna și să strig. Vreau să îl felicit. Inima mi se înalță alături de el chiar în timp ce este în ghearele fricii că va cădea din înaltul cerului.

Soldații nu sunt destul de pricepuți cu armele ca să nimerească o țintă în mișcare de la acea distanță. Raffe se îndepărtează în zbor fără nicio rană.

Mușchii feței mele zvâcnesc puțin ca răspuns la bucuria pe care o simt în sinea mea.

47.

Mai durează încă o oră până să mă dezmorțesc complet. În tot acest timp, mama ține mâinile încleștate și se roagă cu disperare deasupra corpului meu, scoțând sunetele acelea groase, guturale, care formează incantațiile ei în limbi necunoscute. Sunt cuvintele stâlcite în chip bizar care, fără îndoială, tulbură pe oricine le aude, însă ea le recită într-o cadență care este, în același timp, cumva adormitoare. Te poți baza oricând pe mama să fie deopotrivă înspăimântătoare și ocrotitoare, așa cum numai o mamă dusă cu pluta poate fi.

Știu că îmi recapăt controlul asupra corpului, însă prefer să rămân nemișcată până când mă pot ridica drept în șezut. Încep să clipesc rar și respir normal cu mult înainte să mă mișc, dar nu observă nimeni. Între sora mea numai cusături și privire goală care șade la picioarele mele și mama care recită fără încetare rugăciuni la capul meu, presupun că silueta mea nemișcată este cel mai puțin interesant lucru de privit.

Se apropie zorii.

Niciodată nu am conștientizat ce mare izbândă este să fii pur și simplu în viață. Sora mea este cu noi. Raffe zboară. Orice altceva e secundar.

Și, pentru acum, asta e de ajuns.

Mulțumiri

Le datorez mulțumiri speciale deosebiților mei cititori beta Nyla Adams, Jessica Lynch Alfaro, Eric Schaible, Adrian Khactu și Travis Heermann pentru ajutorul lor extraordinar care a făcut ca povestea să ajungă la nivelul următor. Îi mulțumesc primului meu redactor, Robert Gryphon, care m-a inspirat cu devotamentul său față de cartea mea; mulțumesc lui John Skotnik pentru că a îndreptat ultimele erori de redactare, precum și lui Peter Adams, fotograf de excepție, pentru că a realizat portrete de autor atât de reușite.

Datorez mulțumiri, în același timp, agentului meu Steven Axelrod și echipei mele editoriale: Larry Kirshbaum, Tim Ditlow, Amy Hosford, Margery Cuyler, Anahid Hamparian, Diana Blough și Deborah Bass pentru toată munca depusă, pentru sprijinul și deosebitul lor entuziasm arătate romanului de față în timpul pregătirii sale pentru a ajunge la publicul larg.

Îmbrățișări și mulțumiri pentru Lee, care face o treabă strașnică, mereu, ajutându-mă să nu mi se urce prea tare lucrurile la cap. Și, desigur, sincere îmbrățișări și mulțumiri lui Aaron, ale cărui încurajări și îndrumări artistice m-au ajutat să găsesc calea dreaptă. În cele din urmă, mii de mulțumiri primilor cititori și susținători ai romanului de față, care au deschis ochii lumii către el. Sunteți minunați, uimitori și vă sunt pe veci recunoscătoare.

mastică

SUSAN EE
ÎNGERI
CĂZUȚI